

SOUVENIR

*Commemorating the Dedication
of*

ST. JOHN'S CHURCH

Beardsley, Kansas

— 0 —

MAY 31st, 1917

⇒ SOUVENIR ⇐

Commemorating the Dedication
—OF—

ST. JOHN'S CHURCH
Beardsley, Kans.

MAY 31, 1917

“Building, I have built a house for thy dwelling, (o Lord), to be thy most firm throne forever.” — 3 Kings 8--’13

“Let thy eyes, I beseech thee, be open, and let thy ears be attentive to the prayer, that is made in this place.”—2. Par. 6--70

RT. REV. J. F. CUNNINGHAM, D. D ,
Bishop of Concordia, Kans.

JEHO MILOST, NEJDŮST. P. J. F. CUNNINGHAM,
Biskup diocése Concordie, Kans.

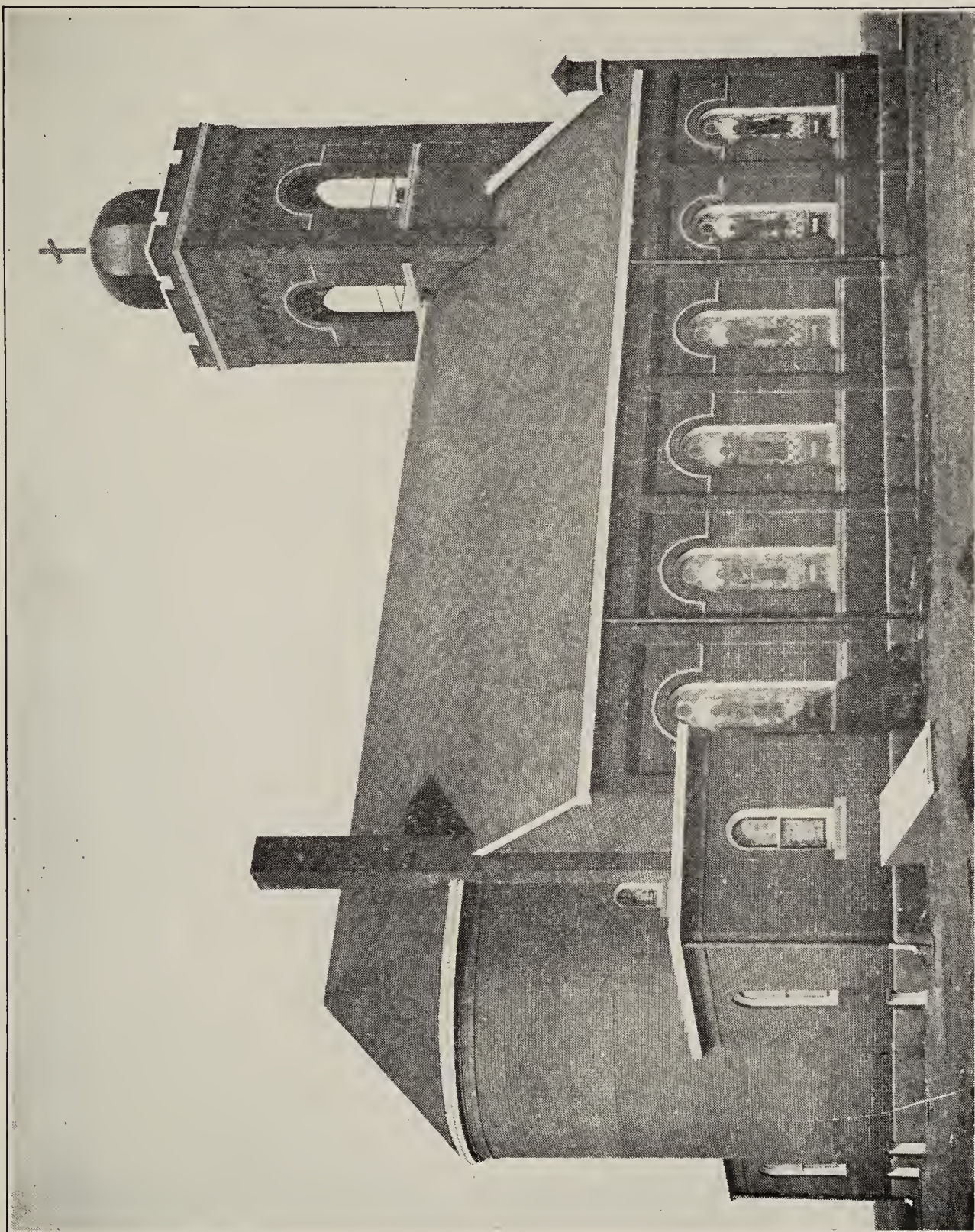
Dedication Day.

Our St. John's church is completed. Today it has been solemnly dedicated as a house of God, that, hence forward, the Almighty may dwell therein as our kind father, hear our prayers, console and gladden the afflicted, strenghten the weak, and once gather us all into His eternal home.

This is a great feast day for the parishioners; it marks the day, when the beautiful church, which they erected in their midst, has been opened to them, that they may, from now on, visit it often and gladly and offer to God their worship.

This is a great feast day, on which everyone should feel happy, who by generously contributing and by labor helped to erect this church. The sacrifices, which were brought, have been transformed into a most beautiful house for Him, to whom every sincere Catholic will give with a joyful heart.

May God Almighty repay a thousandfold all the sacrifices of the parishioners brought for this church, may He extend to them His bounteous blessing in this world and grant them an eternal reward hereafter.

VIEWING THE CHURCH FROM SOUTH-WEST

Pohled na kostel se strany jiho-západní.

INTRODUCTORY REMARKS.

Rawlins County has been improved by a beautiful church structure. On the northeast corner of section 2, town 2, range 35, Burntwood township, 7 miles north and 1 mile east of Beardsley, and 7 miles north and 9 miles west of Atwood on the Burlington Branch a brick church of the Catholic denomination has been erected during the summer and fall of 1916. The building is well located, it is standing on the most elevated spot round about, so that it can be seen from every part of the parish and many miles beyond in every direction. The people, to whom this splendid structure owes its existence, are the Bohemians living in Burntwood township and its immediate vicinity.

The plans for this handsome church were prepared by Mr. C. A. Smith, architekt, of Salina, Kans., and carried out masterly by Mont J. Green, building contractor, of Manhattan, Kans. On June 10th 1916 excavations for the basement and the foundation were begun and on July 16th the corner stone could be laid; from that time work continued steadily till late in fall, when the building was ready to be furnished. Since, however, it was too late at this time of the year to dedicate it, the furnishing was delayed until the following spring 1917.

The new church is 98 feet long and 45 feet wide; its architectural style is Roman. The foundation walls are built of concrete with a pebble dashed finish, which gives them an attractive appearance. The church has a large basement with two Torrid Zone furnaces and two storage rooms. The walls proper are erected of medium colored red pressed brick veneer with tile backing. The tower is 85 ft. high and has three harmonious bells of 1900, 1200 and 600 lbs. respectively.

Entering the church the observer's attention is at once attracted by the magnificent high altar in the sanctuary. It is of pure white, richly decorated with gold leaf, all pillars being in onyx imitation. For its artistic execution in every detail it will be a lasting monument to the skill of Mr. Josef Svoboda of Kewaunee, Wis., who furnished the entire church. There is a side altar at the right and left of the main altar corresponding to it in all details; also the pulpit and the sanc-

tuary rail are executed in complete harmony with the main altar.

The pews and all other wood finishings outside the sanctuary are of medium stained oak. On the balcony a Hinne's Grand Chapel Organ is placed, which is well known to organists for its beauty and richness in tone. The decoration is carried out in delicate and harmonious colors, which effect a most pleasing and mild light throughout the church. By its architectural construction the ceiling is divided into panels, each of which shows a picture or emblem bearing upon a religious subject; these paintings shall be briefly explained in the course of these pages. The windows throughout the church are made of art glass; the twelve large windows in the main auditorium represent full figures of saints, to whom some space will also be devoted in this booklet; the small windows show busts of saints, religious emblems and artistic designs. The windows were furnished by the St. Josef Art Glass Co. of St. Josef, Mo., and they exhibit indeed great talent on the part of the designers. The walls in the auditorium are impressively decorated by the Stations of the Cross. These are finished in stone and gold, the figures appearing in relief and painted in natural colors.

Considering this church as it is now standing and the fact that the material for its erection had to be hauled eight miles and also that in spite of the busy harvest time the working men were always kept supplied with material, this building proves assuredly deep religious conviction, perserving enthusiasm and great generosity on the part of the parishioners.

The contract for this church called for \$12,050.00. The complete furnishing including the two furnaces in the basement cost \$6,600.00. The work which was done by the parishioners themselves represents a value of \$3,900.00, so that this church complete is worth over \$22,500.00.

However, to us it represents a far greater value than this amount of money. This church has been built for divine worship; we will assemble therein on Sundays and feast days to communicate with God as familiarly as it is possible in this world. For this reason this church is to us the most sacred spot during our life and our hearts beat with joy whenever we catch a glimpse of the golden cross which surmounts its stately dome.

REV. FR. PLACIDE, O. M. CAP.,
Pastor of St. John's Church.

Důst. p. Placid, z řádu Kapucínů,
Farář kostela sv. Jana Nep.

THE INTERIOR OF A CATHOLIC CHURCH.

A Catholic Church consists of two principal parts; the front section is called the sanctuary; it is divided off by a railing and serves for the use of the clergy; the rear section is known as the nave; it is the main body of the church, where the people assemble for religious exercises. In the sanctuary there is at least one altar; altars in general are as old as mankind; in the earliest history altars are already mentioned, upon which sacrifices were offered to God. Upon our altars we likewise offer to God a sacrifice according to His own direction and example; it is the sublime sacrifice of Mass, which was for the first time celebrated by Jesus Christ at the Last Supper. Frequently a picture of this memorable Last Supper appears on the front side of the altar table, which serves to remind us of the meaning of Holy Mass. In the middle of the altar table, near the front edge, a stone containing relics of holy martyrs is inserted and upon this stone, neatly covered with linen, the host and the chalice with the consecrated wine rest during Mass. Joined to the table the altar frame is built up in artistic formations, frequently containing niches with statues of saints or the crucifixion group. In the center of the altar frame, close to the table a small case is seen, called the tabernacle; in it consecrated hosts are kept as long as the priest in charge of the church is present or close by, so that the faithful have occasion to adore and receive Jesus Christ, who is truly present in these hosts. As an act of adoration the faithful bow their knee when entering and leaving such a church. The altar and especially the tabernacle is usually decorated very tastefully, so as to present a worthy dwelling place for Him, whom all the earth should delight to honor.

In the sanctuary of larger churches a pulpit is erected, which enables the priest to speak to the people with less exertion, and the people to understand the priest more easily. On the pulpit the gospel is read and explained to the people, hence it can fittingly be compared to the mountain from which our Lord spoke to the multitudes.

The statues or pictures of our Lord, of saints and angels, frequently seen upon our altars and at various other places in the church, teach us that the church is a house of divine wor-

ship, an humble image of heaven, where the angels and saints continually praise and bless God; besides this the representations of the saints and angels remind us also by their very presence, by the devotional expression in their face and by their noble bearing in general, how we can attain to the blessed abodes where they are.

The windows of larger churches are made of special art glass and represent likewise figures of saints painted and burnt into the glass. Such windows have a deep religious significance aside from their artistic value; they admit the light softened and beautified by the radiance which it gathers from the glowing figures of the saints represented in the glass. It was through the saints that God enlightened His Church and by their representations in the windows, they continue, as it were, to enlighten us, that we may clearly see in their example, how to lead a life similar to their past life. The soft light of the painted windows tends furthermore, to exclude the distractions of the outer world, to quiet man's restless heart, so that he will almost naturally raise his thoughts above things worldly and unite himself with God in devout prayer.

In practically every church we see also the Way of the Cross represented on the walls. It consists of 14 pictures showing the sorrowful journey of our blessed Saviour from Pilate's hall to the hill of Calvary, where He was crucified. Being continually before the eyes of the faithful, these station pictures are assuredly apt to produce in their hearts the emotions of piety and pity, and to actuate them, that they draw for their life in general the earnest lessons, which these pictures contain.

At some convenient place in the church one or more confessionals are found, in which the sacrament of Penance is administered; a regular confessional consists of three departments, completely divided off by partitions; the middle department is intended for the priest who hears confessions, the department at the right and left respectively are used by the people who wish to go to confession; each of the two partitions is provided with a small screen window, through which the confessions are heard. Whatever is confessed, will never be revealed by the priest, neither of the living nor of the dead.

SANCTUARY OF THE CHURCH

Pohled do Sanktuaria Kostela.

CHURCH BELLS.

Every larger church has one or more bells. The original purpose of bells is expressed by the instruction of God to Moses, the leader of the Israelites, that he should make two trumpets and blow them at the hour of divine services. The trumpets were made and henceforth indicated to the people the time when they were to assemble before God.

In the New Law these trumpets have been replaced by our bells; they are also used to call the faithful to the worship of God. It is true, that we pray to God also in our heart and in our private chambers; but every Catholic considers it a duty of religion to praise God also publicly, in union with his fellow brethren; these public assemblies take place in the churches and the bells are used, as were those trumpets in the Old Law, that the faithful may in an appropriate and audible manner be called for this public worship of God.

The church bells are to a Catholic, voices from heaven, that call unto him: "Publicly God has given you rich benefits, hence come and thank Him publicly for them; publicly you have perhaps offended Him, come and ask publicly for His pardon; publicly heaven and earth proclaim the glory of God, come and join them publicly in their praises."

The church bell is furthermore rung at the death of a parishioner; once the bell may announce the death of a child; God has called it away from the earth and transformed it into an angel, who henceforth, adorns heaven by his brightness and will be a guardian for the parents, brothers and sisters left on earth, that they may once be happily united with him in heaven.

Earnestly and solemnly the bell announces, that a grown member of the community has died; and the fellow brethren are admonished to say the first prayer for their deceased friend. At the same time this earnest ringing calls upon all to consider their own past life. The bell, as it were, speaks to their hearts: "Today I am announcing the death of a pious Christian, who practiced true love of God and gladly helped his neighbor whenever he could, tomorrow my ringing may be for you; what would I announce of your past life, if you had died today? Hence if until now you have done little, for which I could praise you, let this present ringing be an earnest admonishment for you, to lead a pious life; then I will be able to announce of you, that a true Christian has again passed out of this life, worthy to be admitted to the eternal joy in heaven."

ST. JOHN NEPOMUCENE.

Our main altar is decorated with three art statues; in the centre St. John Nepomucene, patron saint of the church, is shown, at his right and left respectively Sts. Peter and Paul are represented. The following lines are to treat of St. John. This saint was born in the year 1340 in the city of Nepomuck in Bohemia. He received his early education in a monastery school in his home city. Little John was highly gifted, and since he showed great liking for holy priesthood, he was, after the ordinary school course, sent to Prague, there to prepare himself for the state of his choice. His bright mind mastered easily the studies in which a priest must be versed and about the year 1379 he was duly ordained.

For his great learning the archbishop chose him as his secretary, but at the same time he was also active on the pulpit, where he achieved very much for the spiritual welfare of his countrymen. In 1389 he was raised to the office of Vicar General, in which capacity most of the cares of the spiritual government in Bohemia were laid upon his shoulders; however, he discharged them with great conscientiousness and ability. For his great prudence and piety the saintly queen Sofia, wife of king Wenceslaus IV., chose him for her confessor. Alas, Wenceslaus was the very opposite of his wife, he led a bad life, so much so, that in the course of time he lost all respect for things holy and intended even to seduce St. John to violate the most sacred institution of Confession.

One day he called the Vicar General and demanded to know, what his wife was confessing to him in the holy sacrament of Penance. No one has the right to ask a priest in regard to what has been told to him in confession and a priest must rather give up his life than break the seal of confession. Hence, St. John answered quietly but resolutely, that he could never reveal anything that was confided to him in confession. In vain the king tried to achieve his criminal purpose by promises and by threats of punishment. St. John remained faithful to his duty. From this time the king hated the priest, and one day, on March 19th 1393, he had him taken prisoner, and tortured in a way, as the ancient pagan emperors tortured the first Christians; on the following day the executioners dragged their victim out of the city to the river Moldavia, where they drowned it.

St. John Nepomucene died a victim to the seal of confession; for this reason he is highly venerated by all Catholics,

but especially is he honored by the Catholic priesthood as a model of conscientiousness and faithfulness in his sacred calling.

STS. PETER AND PAUL.

The statue at the right of St. John Nepomucene represents St. Peter, at the left St. Paul is shown. These two apostles are always commemorated together, because they extinguished themselves above all others in the cause of the newly established Church. St. Peter was by our Lord made the head of the Apostles and of the Church in general. He was the foundation upon which the entire structure was to be erected and from which it was to have unshakable strength and stability. St. Peter was the representative and vicar of Christ on earth, endowed with the fulness of spiritual power to guide the entire flock of his divine Master.

By examining Holy Scripture anyone can learn what St. Peter did for the cause of holy faith. At his first address to the people of Jerusalem 3000 Jews and pagans adopted the faith of Christ, and they were shortly afterwards joined by 5000 more. Later on the apostle preached the gospel in Antioch, in Pontus, Galatia, Cappadocin, Asia and Bythinia; the last 25 years he spent as bishop of Rome, governing the ever increasing number of faithful. Considering this we will be able to form at least a moderate idea, how much St. Peter did for the honor of God, how many thousands of souls he gained for the new faith by the help of God's grace.

St. Paul was at first a persecutor of the early Christians, as Holy Scripture tells us; but later he was miraculously converted, and from a persecutor of the Church he became the most zealous Apostle. Of his Apostolic labors he writes to the Romans not in vain selfpraise but at the inspiration of the Holy Ghost, that from Jerusalem round about as far as unto Illirium he has spread the gospel of Christ. One writer of the Church says in regard to the life of St. Paul, that he has visited all countries of the heathens, everywhere rooting out the thorns of sin and sowing the seed of the gospel, everywhere dispelling darkness and error and spreading the light of truth, everywhere changing sinful men into angels.

Both Apostles, St. Peter as well as St. Paul, suffered a violent death for their holy faith under the emperor Nero, who cruelly persecuted the Christians. Both were put to death in Rome on the same day; St. Peter was crucified and St. Paul beheaded; indeed a glorious death for the disciples of the crucified Jesus!

If the world celebrates the memory of such who died for their country, it is assuredly appropriate that the Church keep sacred the memory of these two heroes, who spent their entire strength and life for the spread of holy faith and even shed their very blood in the noble cause.

OUR LADY OF LOURDES.

Lourdes is a small town in France; formerly little known, it attained since 1858 world wide fame as a place of special devotion to the Blessed Virgin Mary. In that year the Blessed Virgin appeared repeatedly to the peasant girl Bernadette Soubiroux from Lourdes in the hollow of the rock called Massabielle. The apparition was clothed entirely in white with a blue girdle, holding in her folded hands a rosary; rays of light shone about her and a golden rose gleamed on each foot. The figure frequently spoke to the little maiden, revealing to her also who she was, saying: "I am the Immaculate Conception", i. e. the Blessed Virgin Mary, who from the first moment of her life was pure and immaculate from every sin, even from the stain of original sin. One day she told the girl to drink of a fountain in the grotto, which had so far been completely unknown; at another occasion the Blessed Virgin directed Bernadette to go and tell the priest of what she had seen and ask him to have a chapel in honor of her singular privilege of the Immaculate Conception built at the grotto and arrange processions to it.

The extraordinary occurrences were carefully examined and found to be true, accordingly a beautiful church was built at the grotto and multitudes of people began to visit the place and venerate the Blessed Virgin, who had favored it in such extraordinary manner. And she repaid their sincere proofs of love and veneration most generously; marvellous miracles of every description began to take place at the grotto, especially, at the use of the water from the fountain. In 1883 a second large church was built near the first, to accommodate the great throngs of pilgrims who from all parts of France and other countries came to Lourdes to visit the grotto, satisfy their devotion to the Immaculate Virgin and implore her help in their afflictions of soul and body.

Health has been restored time and again, where the most skillful physicians were unable to help. The records at the grotto, containing the particulars of hundreds of miraculous cures, have been examined many times by renowned physicians Catholic and non-Catholic, and some of the most learned

among them gave as their statement; that “on reading these accounts unprejudiced minds cannot but be convinced, that the facts stated are authentic”; and since the water in the grotto has no extraordinary healing powers, and since moreover, many cures are effected without its use, at the mere prayer to our blessed Lady, it is evident, that these cures are direct miracles. And they are occurring to our own times, and people from every part of the world are visiting Lourdes, and are witnessing or experiencing the extraordinary graces at the grotto.

It is true, that in spite of the plainest evidence there have been infidels, who have doubted the miraculous occurrences of Lourdes and even ridiculed them, and they are having followers to this day; however, the facts stand unshaken, they need no defense; as regards any doubts or ridiculing remarks against them, we need only bear in mind, that even at the raising Lazarus from the dead by our Lord some walked away unbelieving.

For the true believers in God Lourdes is remaining most sacred; in the course of time there have been erected all over the Catholic world statues and grottos representing the apparition at Lourdes; there the pious faithful assemble and venerate the Blessed Virgin. Also in our church such a statue of Our Blessed Lady of Lourdes is erected, it is seen upon the south side altar. This fact is a constant expression of our faith in the miracles wrought at Lourdes and a prayer, that Mary Immaculate, who is granting so many favors at that sacred shrine, may also extend to us her special protection and help.

ST. JOSEPH.

Our north side altar is dedicated to St. Joseph; for this reason a beautiful statue appears upon it. This saint is near and dear to all, who love Jesus, the Saviour of the world, because he is inseparably connected with Him or His foster-father and the pure spouse of His virginal mother Mary.

St. Joseph belonged to the noble family of David; however this family had in the course of time become quite poor, so that the later descendants earned their livelihood by common labor. Such was also the case with St. Joseph; he is known as a carpenter living in Nazareth and the Evangelist tells us, that he was a just man, i. e. a holy man.

He was to have a most important part when the redemption of the world was prepared. The time had come, when the long expected Messiah of the world was to appear; the Imma-

culate Virgin Mary, who, like St. Joseph, came from the house of David, was to become His mother by the miraculous working of God. In order to protect her honor before the world, which was to learn this mystery only later, Divine Providence disposed that Mary was espoused to a relative, St. Joseph, who was publicly considered her lawful husband, in reality, however, the protector, and witness of her purity and the maintainer of her and her divine child.

After their espousals it came to pass that the Roman emperor Augustus, to whom the Jewish people was then subject, issued a law, that a census be taken of all his subjects. The Jews in Palestine were to go to the original home of their respective families, where their names were entered into the official records. St. Joseph and Mary had to go to Bethlehem, which was the home of their great ancestor David. Arriving in the town they could no longer procure a lodging for the night, the town being already crowded with strangers, whom the emperor's law had brought hither and the holy couple was obliged to take shelter in a stable outside the town.

In the following night Jesus Christ came into this world as the child of the Blessed Virgin Mary, and St. Joseph was the first after His mother to behold the divine face of his Lord and God, press Him unto his heart and offer his adoration.

From this time on he also began to fulfill his duties as the protector of the holy family; necessity presented itself very soon. Through the three Magi king Herod of Jerusalem learned, that a new king was born to the Jewish people; at once the jealous ruler feared for his throne; not knowing, however, who the new-born king was, he commanded, that in Bethlehem, which was pointed out as his birth-place, all children under two years of age should be killed. St. Joseph, as the gospel tells us, was by an angel informed of the danger threatening his foster-child and directed to flee to Egypt until all danger had passed. St. Joseph obeyed and spent about seven years in Egypt with the Blessed Virgin and the child Jesus; then at the bidding of God they returned to Nazareth, which became from now on their home. In this humble home the Savior of the world became 30 yrs. old, when He was to begin His public mission as teacher of mankind. But St. Joseph did not live to see His public activity, still he had fulfilled the important office which was marked out for him, he had protected and maintained the holy family, where the redemption of the world was founded and prepared. Hence it is indeed but just that he is highly honored and venerated by all belonging to the Church which was founded by his foster son Jesus Christ.

FIRST NORTH WINDOW: ST. STANISLAUS KOSTKA.

St. Stanislaus is the son of the Polish family Kostka, to which he was born on the home castle Rostkow in Moravia in the year 1550. He was a very quiet child and of an earnest disposition; from his early years on he showed great liking for the prayers and devotions which his parents were want to observe.

Until his 14th year the boy was educated at home, where a private teacher was kept for all children. At the age of 14 Stanislaus, together with a younger brother Paul, was sent to Vienna, where they were received into an educational institution conducted by the Jesuits. Stanislaus was a model student, being diligent in his studies, pure and modest in his speech and manners, and obedient to his superiors. For his piety and seclusion from worldly amusements he had to suffer much abuse from his brother, who although being younger, was very worldly-minded and squandered much money for dangerous pleasures.

In 1566 the pious boy became sick, but beyond the expectation of his physician he recovered his health again. This sickness decided his state of life; ever since this time he resolved to leave the world and consecrate himself completely to God. However, he could not hope that his father, who had worldly intentions with him, would consent to his wish; hence the 17 years old boy left Vienna and walked through entire Germany to Rome and there requested the superior of the Jesuit order for admission, which was granted to him. From Rome he wrote to his father and asked him not to hinder him from following the vocation, to which he considered himself called by God.

In the monastery at Rome it was soon apparent by his saintly life, that his intention was most earnest; his angel-like life was a source of edification for all, especially for those, who like Stanislaus prepared themselves for holy priesthood. Alas, he did not live to see the joyful day of ordination. On the 15th of August 1568, only one year after his coming to Rome, he quietly passed away to the deep sorrow of all in the monastery.

St. Stanislaus, for his pure life and the early age at which he died, has been chosen by the Church as a patron and model for the young, that they imitate him, and as he preserve their life pure and blameless.

SECOND NORTH WINDOW: ST. CECILIA.

St. Cecilia was a victim of the early Roman persecutions

of the Christians. As far as can be ascertained, she lived in the beginning of the third century; for she was martyred under the emperor Alexander Severus, who reigned from 222—235. Cecilia was of noble birth, her family having been very renowned in Roman history for several centuries. The parents had promised their daughter in marriage to a noble pagan youth, Valerianus; but she had already made to God the vow of continued virginity and she induced also her spouse to respect her vow persuading him even to become a Christian himself.

This noble family life was soon to meet a sad end. At this time a fierce persecution of the Christians broke out again in Rome, and St. Cecilia and her spouse were to become victims. Great numbers of Christians were publicly executed for their faith on the street called Via Appia; and in order to create greater fear among them, and to induce them sooner to abandon their faith, it was forbidden to bury their bodies. Valerianus, however, and his brother, likewise a converted Christian, came at night and carried the dead bodies away into a subterranean cemetery of the Christians; they were detected, imprisoned and beheaded. Cecilia buried their bodies, soon she was herself taken prisoner, and threatened with death, if she would not renounce her faith; but no threats and no promises could change her conviction. Since she belonged to the Roman nobility, her public execution would have caused painful surprise in the city, accordingly an executioner was sent to her home to behead her. He let his sword fall three times without separating her head from the body, then he fled away horror-stricken, leaving Cecilia bathed in her own blood. She lived three days yet; she provided, that after her death her house should be dedicated as a church.

When reading such accounts, how the early Christians were persecuted and put to death for no other reason but because they professed the faith of Christ, one is almost inclined to doubt the truthfulness; however, when examining early history, we learn plainly, that the ruthless execution of St. Cecilia is just one example showing, how millions of noble-minded people had to suffer a violent death.

The life and death of this youthful saint are a most glorious example of Christian heroism. She like so many other martyrs knew the real value of life and the goods of this world, she realized, how short and fleeting they are, and she died for her conviction that our real life is beyond this world and well worthy the hatred and sufferings, to which we may be exposed in this world.

THIRD NORTH WINDOW: ST. ELIZABETH.

She was the daughter of the pious king Andrew II. of Hungary and his wife Gertrude. 1207 is the year of her birth. According to the custom of the time, she was betrothed while yet a child to Louis, the son of Herman, landgrave of Thuringia. When four years old, Elizabeth was sent to Herman's court, where she was brought up with her future husband.

In 1221 she was united in marriage to Louis amid the rejoicing of the people who honored and loved her for her great piety and generosity towards the poor. As landlady of Thuringia she remained a mirror of virtue for the whole court and an angel of mercy for the poor. She arose at night to pray and was often found on the floor in the morning overcome by sleep. Every morning she assisted at Holy Mass; on Good Friday she visited the church in the dress of a poor woman; also at other times of penance as observed in the Church, she took part in the divine services among the poorest class of people.

Elizabeth was also a model of charity towards the poor; her husband, who was likewise a devout Catholic, gave her full liberty to use what she pleased. Frequently she carried herself food and other articles to the cottages of the poor, consoled them and took care of old and sick people. In 1225 the country was visited by a severe famine, so that the people suffered great want; during this famine Elizabeth's charity was almost unbounded; daily 900 people were fed at the court and besides this lavish alms was carried to the homes of poor families.

In 1227 her husband died, leaving Elizabeth a widow. Her ambitious brother-in-law Henry considered the death of his brother a welcome occasion, to usurp without much opposition the title of landgrave. Elizabeth, together with her three children, was driven from her castle, and she spent weeks of the utmost misery and poverty; finally, through the endeavors of some influential relatives, at least appropriate shelter was provided for her. The landgrave had died in Italy and it lasted several months before his remains arrived at his home; then, however, the love and respect which he had won for himself during his life was aroused in the hearts of all and accordingly also his wife and children were restored to their rights. But on Good Friday 1228 Elizabeth formally renounced her rights as landlady, built a hospital and devoted the rest of her life entirely to the care of the sick. She died in 1237 at the early age of 24. As is apparent from the accounts of her life, Elizabeth remains forever a shining model of piety and Christian charity towards the poor.

FOURTH NORTH WINDOW: OUR DIVINE SAVIOUR.

“Come ye all unto Me, who labor and are burdened, and I will refresh you.” Of these words of Holy Scripture we are reminded when looking at this window representing our divine Savior as He stretches out His hands and invites all, as it were, to come unto Him.

Jesus came personally into this world and invited mankind to hear and obey His divine teaching. In His memorable sermon on the Mount He clearly pointed out to His listeners as well as to all mankind the duties which man has towards his creator, his neighbor and himself. For three years Jesus went about in Palestine teaching and confirming His word by most astounding miracles. And before His visible departure from the world He charged His Apostles that they and their successors in the holy priesthood teach all nations in His name and authority whatsoever He had commanded them. After the Ascension of Christ the Apostles scattered over the entire world known at the time and announced to all the glad tidings that the long expected Messiah had come, and invited all most anxiously to adopt His doctrine. Even as the Apostles, so numberless successors in their holy office down to our own time have been continuing to announce the doctrines of Jesus. And the divine Saviour is continuing during all these ages to invite the world by means of the ministers of His Church to come unto Him and listen to His words of eternal salvation.

Besides such positive invitations there are many other means, through which God speaks to the hearts of men. Where is the man in our modern times, that has not by reading, observation or conversation been moved to examine the teaching of Jesus? Let everyone consider well such inward voices of his soul. No sophistry has been able to obliterate the figure and teaching of Jesus Christ from history; every new year is a public acknowledgement of the fact of His birth and His historical personality, and of His teaching, and every new year is also an earnest invitation to examine these facts and accept their logical consequences.

Happy those who heed such invitations of Christ during their lifetime, they will one day also hear that joyful invitation: “Come ye blessed of my Father, possess ye the kingdom prepared for you from the foundation of the world.”

FIFTH AND SIXTH NORTH WINDOWS: STS. CYRIL AND METHOD.

The fifth north window shows St. Cyrill and the sixth St.

Method. These two saints were brothers and also their life work was most intimately joined together. They were Greek, their home being Saloniki, where St. Paul introduced the faith of Christ. St. Cyrill was born in 827; his brother Method was several years older. Their father was a high official in Saloniki, hence also the two sons were educated most carefully to become able for similar offices.

Cyrill was 14 years old when he lost his father; the orphan was then received into the imperial court, where he was educated together with the emperor's son Michael; his brother Method was already preparing himself for a high political office and later on he really became governor of a Greek province. But this position, even though honorable as it was, did not appeal to his liking, and to the surprise of the whole country he bade his friends farewell one day and entered a monastery. Cyrill, after having finished his educational course, was also offered a high position as statesman, but he did not even accept it, and although his many friends tried to win him for a worldly career, he left the court and joined his brother in the monastery.

Both became priests and worked very successfully among the Greeks as missionaries. However, Divine Providence had marked out a different field of labor for them. They were to become the heralds of holy faith among the Moravians. This people had already heard of the Christian religion through missionaries who taught among the neighboring tribes, but they had not as yet had a priest, whom they could understand. In the year 863 the Moravian prince Rostislav requested the Greek emperor Michael, if possible, to provide his people with a priest, who could speak to them and explain the truths of the true God of whom they had already heard but not enough to know Him. Emperor Michael informed St. Ignatius, then patriarch of Constantinople of the spiritual need among the Moravians, and the two learned brothers Cyrill and Method were chosen to go to Moravia.

In this new mission-field their work likewise blessed with great success. Prince Rostislav and the whole people was gradually gained for the faith, which the two priests announced. After five years of hard labor in the year 868, pope Hadrian, who followed the work with great interest, called them to Rome and consecrated them both bishops for Moravia. Alas, St. Cyrill could no longer return, he felt that death was approaching; hence he went into a monastery, to quietly prepare himself for the last hour. His brother remained with him dur-

ing his lingering illness, hoping, that he might recover and accompany him to their mission-field; however, Cyrill's presentiment of death become true, in the same year yet he died, and Method with a sorrowful heart returned alone to Moravia to resume his work.

In the course of time he visited almost all the neighboring Slavish tribes, everywhere announcing the faith of Christ and everywhere also instructing young men for the priesthood, so that the spiritual needs of the people could fully be attended. Holy faith spread and flourished in Moravia and the adjacent countries, the people listened gladly to St. Method and obeyed his word; he was truly like a father among his children venerated and beloved by all. On Palm Sunday 885 he said Holy Mass for the last time; then already he felt that his last hour was at hand; with a feeble voice he admonished the attending faithful once more to remain true to the teachings of the gospel; at the end of his fatherly address he gave to them his blessing and bade them farewell forever. After three days, on April 7th, the great Apostle of the Slav died.

Sts. Cyrill and Method are highly honored among the Slavs, who acknowledge gratefully, that they owe their holy faith to these two brothers; down to our own time the pious Slav is acquainted with their life work, which marked such a great and happy change in the history of the Slavish tribes.

FIRST SOUTH WINDOW: ST. WENCESLAUS.

The first south window next to the gallery shows St. Wenceslaus, king of Bohemia, born in 903. His father Vratislav wished to make of the boy an exemplary ruler for the country, hence he gave to him a most careful education in holy religion as well as also in secular sciences. The ordinary school course was taught at home, later on Wenceslaus was sent to an institution outside Prague to complete his education. He was soon widely known as a pious youth and a charitable friend towards the poor, to whom he gave sick alms.

In 923 Wenceslaus, who was now 20 years old, was chosen king of Bohemia, his father Vratislav having died some time before. He soon proved his deeply religious conviction and remained faithful to it throughout his life; he assisted at holy Mass very frequently, he did not deem it below his dignity to serve the priest at the altar and to prepare the bread and wine used at Mass; several beautiful churches owe their existence to the king's generosity, who provided also for the necessary support of the priests in charge of them. No less did he have a

heart the material welfare of his people; it was his continual aim, to better their condition, increase prosperity, preserve peace and good order; for the education of the children he erected schools throughout the country and procured able teachers for them. Thus Wenceslaus was truly an apostle for his country, who did immeasurable good for the general uplift of the people; he was kind towards all, just in settling differences and most solicitous that the public officials throughout the country exercise justice in their dealings. In regard to neighboring countries the king was likewise anxious to preserve peace and foster friendly relations.

Alas, this saintly king met a very sad death. He had a brother Boleslav, who for years tried to usurp the throne. Since all his political plans for the purpose failed, his passionate ambition drove him to bloodshed; one day he together with several paid servants waylaid the king and at his approach attacked him and killed him. Boleslav was afterwards bitterly sorry for his crime, but he could no longer blot it out and history has forever punished him by giving him the byname "the Cruel".

It was natural, that the violent death of Wenceslaus, who by his exemplary reign had won the love and esteem of the people, was bewailed by all. His reign is remembered and praised to our own times as a most happy one for all Bohemia; and the king himself has remained dear to the Bohemians, and is living on in their songs and prayers.

SECOND SOUTH WINDOW: ST. FRANCIS XAVIER.

"Go and teach all nations, baptizing them in the name of the Father, and of the Son and the Holy Ghost." These words of our Saviour are vividly recalled to our mind when reading the life of St. Francis Xavier. Just as the Apostles of our Lord, so also he was unceasingly active in carrying the gospel of Christ to new peoples and new countries. The home of this saint is Navarra in Spain, where he was born in 1506. Highly educated, pure and noble of character, he had also high ideals marked out for himself. At the early age of 22 history knows him as the brilliant teacher of philosophy at the university of Paris.

About the year 1528 he became acquainted with St. Ignatius of Loyola, a countryman of his and the founder of the Jesuit order. The purpose of this order consists in defending and spreading holy faith. Francis felt himself so strongly attracted by its sublime mission, that he became a member. At first he

worked very successfully in Italy for the cause of holy religion. In 1542 Pope Paul III. and St. Ignatius appointed him missionary for the oriental countries; full of apostolic zeal he left for the new field of labor and arrived safely in Goa; from here he traveled through India, preaching to Christians and pagans; he announced the gospel of Christ on the island of Ceylon, planted the cross on the Moluccas and on the island Amboina, and founded the first Christian community in distant Japan. While on his journey to China, he was suddenly overtaken by death in 1552.

St. Francis is justly called the Apostle of the orient, he preached the faith to countless oriental peoples, converted kings and princes and baptized hundreds of thousands of heathens, so that later missionaries needed but follow his footsteps; dressed in the usual garment of a priest, with the breviary under his arms and the requisites for holy Mass upon his shoulders, he travelled on foot and frequently barefoot, in the scorching sun over the hot sand, then again over ice, to preach to new peoples and gain new souls for Christ. Sometimes he was so exhausted from hardships of every description, that he was too weak to speak to the assembled people; but nothing could discourage him in his labors, he could truly say with St. Paul: "I reckon that the sufferings of this time are not worthy to be compared with the glory to come."

Hence this great saint is justly honored by the Church as a most zealous champion of holy faith, and his labors remain forever an eloquent proof of the eminent importance of religion.

THIRD SOUTH WINDOW: ST. ANTHONY OF PADUA.

St. Anthony is the descendant of a noble Portuguese family. He was born in 1195. The early education was given to him at the cathedral school in the city. When 15 yrs. old he entered a religious order called the Augustinians, where he spent 10 years pursuing theological studies and later on caring for the spiritual welfare of his countrymen.

The year 1220 marks a change in the life of St. Anthony. In that year five members of the Franciscan order who had been active as missionaries among the Mohamedans, were martyred, and their venerable bodies were brought to Coimbra, there to be buried. The young priest Anthony was at that time living in this city, and when he saw the glorious martyrs, he was deeply moved, and filled with the holy resolution to become likewise an apostle of the infidels. Since his order did not

have charge of such work, he joined the Franciscans with the permission of his superiors, intending to go at once among the Mohamedans, but a violent storm drove the ship carrying Anthony to Sicily, where he was received into a monastery of the Franciscans. He soon filled a very important position as teacher of the higher studies besides working very successfully also on the pulpit. For his great eloquence he was called to many cities in France. In 1226 he returned to Italy where he continued his priestly work during the rest of his life. His last place of labor was Padua; he came there in 1230. For his personal holiness and the power of his speech his labors were everywhere blessed with great success; whenever he preached high and low thronged to him to hear him and be edified by his words. In 1231 Anthony's health began to fail, and even though he discontinued his strenuous work, his state grew continually more alarming and on the 13th of June 1231 he breathed forth his noble soul.

St. Anthony did not reach his original intentions to preach holy faith among the infidels and possibly die as a martyr, however, what he did achieve as missionary priest in Italy and France has assuredly won for him the merit of an apostle with God, and lasting love and veneration among the faithful, especially those of Italy.

FOURTH SOUTH WINDOW: ST. ANNA.

St. Anna is the mother of the Blessed Virgin Mary. She is represented as an aged matron holding in her hands a book, from which she is instructing the little daughter; Mary is standing at her side and seemingly attending closely to the instruction of her pious mother.

According to ancient tradition St. Anna was educated in an educational institution at the temple of Jerusalem, there she was from her early youth on taught virtue and holiness; the maidens of this institution cared also for many needs in the temple, keeping it in good order and preparing the sacred vestments of the priests. The early fathers of the Church tell us of the life of St. Anna in the temple, that she was most fervent in prayer, obedient to the spiritual direction of the superiors in the institution, pure and modest in her manners and zealous in reading and meditating upon the sacred writings.

After her education she was given in marriage to a pious Jewish shepherd, Joachim. Of this saintly couple it could truly be said what St. Luke wrote later in regard to Zachary and Elizabeth: "They were both just before the Lord and walked

in all His commandments''. One virtue is especially mentioned; their great charity and generosity. They divided their goods into three parts, of which one was used for the embellishment of the temple, the second for the poor and the third for their own maintainance. To these pious parents God gave the daughter Mary who was to have such an eminent part in bringing about the salvation of mankind. When Mary was three years old Joachim died, the little maiden was received into the institution where her mother had also been raised; St. Anna herself spent the rest of her life in works of piety and for this reason she will forever be remembered as a model for Christian parents, teaching them the virtues which should adorn the state of matrimony.

FIFTH SOUTH WINDOW: ST. ALOYSIUS.

St. Aloysius was the son of prince Ferdinand Gonzaga in Italy. He was born in 1568 on the home castle Castiglione near the old and venerable cities Brescia and Mantua. His mother was a very pious lady and taught her son the ways of piety from early youth.

Aloysius was the first-born son, hence he was to succeed his father as prince of Castiglione. This position presupposed military training, accordingly his father endeavored by all means to arouse in the boy liking for the military career; he spoke to him frequently of his own deeds of valor which had brought him fame and honor; he gave to the boy pictures and toys referring to the military state. Later on he took Aloysius along into the camps, where he was soon loved by all soldiers; but a true liking for their life could not be effected in the boys mind. When ten years old, he had to visit several courts to become familiar with the customs of the circles, in which he was to move later on; the pomp and the amusements which surrounded him there, and which were assuredly apt to fascinate a youth of his age, could not interest him, he refrained from public gatherings and games, his most cherished place being his own private room, where he spent much of his time in prayer and the reading of devotional books.

At the age of 15 Aloysius expressed his intention to renounce all worldly relations and enter a monastery. His father, who had destined him for a high secular position was greatly disappointed when hearing of his comparatively humble intention and tried in every way to dissuade him; but when he saw that all endeavors were in vain, he consented that his son follow the inclination of his heart; and Aloysius, now 18 years

old, entered the Jesuit order in Rome in 1585. Away from the noise and the temptations of the world, he wished to serve God as a priest, and accordingly he took up the studies which prepare for this state.

In 1591 the pestilence raged in Rome and caused death to tens of thousands. The Jesuits arranged a hospital, in which many sufferers were cared for. The young seminarian requested his superior, that he may also be allowed to attend the sick. On account of his delicate constitution his superiors consented to the noble wish only after repeated requests. Several fellow-brethren had already become victims to their charitable work; and the tender body of Aloysius could also not resist the sickness for any length of time; he was infected by the disease and after suffering for 3 months he died a victim of charity towards his plague-stricken countrymen. He died yet in 1591 at the age of 23.

St. Aloysius is like St. Stanislaus a patron for the young people. Both are eloquent proofs that it is possible for the young to lead pure and pious lives, even in the world, but they admonish us also that this is possible only for those, who do not expose themselves to its temptations and dangers.

SIXTH SOUTH WINDOW: ST. AGNES.

The life of St. Agnes, like that of St. Cecilia, recalls to us those dreadful times of the first three centuries, when it was a crime to be a Christian. Paganism, hideous worship of idols, was the religion of the state. A person could not buy, draw water or appear before court, without professing paganism in some manner; a Christian was placed before the alternative, either to deny holy faith or give up his life. Millions of Christians preferred death to the shameful practice of paganism, even though they had to end their life amidst fearful tortures. These sad conditions lasted in the Roman empire with smaller interruptions until 313, when Constantine the Great gave freedom to the Christian worship.

St. Agnes was likewise a victim of the terrible persecutions of the early Christians. She lived towards the close of these sad times; her death is recorded in the beginning of the fourth century. Agnes was about 13 years old when she was brought before the Roman court to profess paganism. Most flattering promises were made to her, if she would deny the Christian faith, but she remained firm to the teaching of Christ. When all endeavors to change the maiden's conviction proved to be in vain, she was condemned to death, as countless

brave Christians had suffered it before her. The executioner was moved by pity and hesitated to behead the young maiden, standing before him in angel-like serenity, but Agnes bowed courageously to receive the stroke that was to end her life.

The young saint is usually represented as carrying a lamb upon her arms, which she presses fondly to her heart. This lamb is a symbol of the youthful purity and innocence, in which Agnes died; being only about 13 years old when she was executed.

Since she was nevertheless so firm in her holy faith, that no threats and no promises could influence her, she serves indeed as an earnest model of holy resoluteness, which we admire all the more in her, a young maiden of only 13 years.

FIRST CENTRE PANEL: MITRE AND KEYS.

The first centre panel beginning from the sanctuary shows the Papal ensign, a triple mitre with two keys. The triple mitre signifies the threefold dignity of the Pope as the highest teacher, priest and pastor of the Catholic Church. The keys point to a special gift, with which he is endowed as the spiritual ruler of the Church; it is the gift of infallibility; and since this word is sometimes misunderstood, it shall be briefly explained in these lines.

When speaking of the infallibility of the Pope we mean to say, that the Pope as the supreme head of the Catholic Church can neither change the teaching of Jesus Christ, nor misunderstand the true meaning of what He has commanded or forbidden to us to attain eternal salvation. This is a most important gift of the Pope; because Jesus Christ has revealed His doctrine for all mankind. However, in order that all generations to come might have occasion to learn the doctrine which Jesus declared to His listeners as the only means of salvation, He conferred upon His Church and her supreme ruler the gift of infallibility which enables him to discern and teach the truth in matters of faith and morals, thus preserving the doctrine of Christ in its original identity for all times. Christ said to St. Peter, the supreme head of the newly established Church: "Thou art Peter, a rock, and upon this rock I will build my Church, and the gates of hell shall not prevail against her." However, if the Pope could at any time err in his teaching, the promise of Jesus would have failed, the Evil Spirit would have overcome the Church, and the gates of hell really prevailed against her.

We have indeed also the Holy Bible, which contains most

of Christ's teachings; however, it contains neither all doctrines, nor are its actual sacred contents expressed so plainly, as to be clear to every one. It must be said of this book to this very day, what the servant of the queen of Ethiopia said to St. Philipp: "How can I understand unless someone show me?" And the many religious denominations, which originated since Martin Luther began to teach the principle of the private interpretation of the Holy Bible, are the sad proof; all claim to draw their teachings from the Bible, nevertheless they differ in many and essential articles, so that it would be blasphemous to say that all these conflicting explanations of the Bible were inspired by God.

How necessary, therefore, that there be a supreme teacher, who with infallible certainty proclaims the teaching of Jesus, defends truth against error and solves any possible doubts! It is the Holy Father, the Pope; the keys of his infallibility will ever disclose to us the treasury of the true faith, and if we conscientiously follow it, they will once open to us the kingdom of heaven.

SECOND CENTRE PANEL: LAMB RESTING UPON A BOOK.

The painting in this panel represents a lamb resting upon a book and apparently holding a banner with the sign of the cross. This lamb is a symbol of Jesus Christ. The lamb was considered a type of the Messiah throughout the Old Law. This connection took its origin from the Paschal Lamb, which the Jews killed and prepared annually since their deliverance from the bondage of the Egyptian kings.

When Pharaoh would not allow them to leave, as he had been repeatedly requested, God sent an angel to kill all the first-born in the land of Egypt in punishment for such tyranny. The Jews, however, had been instructed to mark their door-posts with the blood of a lamb. The Angel of death went through the villages and cities of Egypt and struck all the first-born of the Egyptians with sudden death, whereas at the homes of the Israelites, marked with blood, he graciously passed by. We know, that this terrible event brought about the deliverance of the Jews from the bondage of the Egyptians. From this year the anniversary of these miraculous events was observed as a feast-day for which a lamb was prepared just as on the day, when they left Egypt. This feast was called the Pasch, and the lamb, the Paschal lamb, which was afterwards always looked upon as a type of the Messiah. It was foretold

that "He would be led to the slaughter as a sheep, and shall be dumb as a lamb before his shearer"; the Messiah would be killed and shed His blood for the sins of mankind, thereby delivering us from the bondage of the Evil Spirit and eternal death, as the Jews found safety from death by the blood of the Paschal Lamb. Hence the God-inspired precursor, St. John, when beholding Jesus, exclaimed: "Behold the Lamb of God, behold Him, who taketh away the sins of the world"; and his words are repeated in the Church to this very day.

The lamb on our painting appears as lying upon a book and holding a banner with a cross; this book, of which we read in the Revelation of St. John, refers to the book of life, containing the sins of mankind. And the Paschal Lamb of the New Law, that is, Jesus Christ, has died for the sins of the world, thereby making atonement for them and winning a victory over the powers of sin and hell; of this victory upon the cross the banner with the sign of the cross is the significant emblem. Eternal thanks and praise to the Lamb of God for such infinite mercy and love towards mankind.

THIRD CENTRE PANEL: STAR.

Ever since that miraculous star led the three Magi to the poor cradle of the Saviour of the world, it has remained of special religious significance as the star of our holy faith. To many this star has appeared in early infancy already, to others it became visible only in later years. And as the heavenly light in Holy Scripture led the Magi to Jesus, so holy faith draws us to the places, where He still abides to this very day; they are the Catholic churches, which Jesus Christ has chosen as His special dwellings here on earth, where we may visit Him and open our heart before Him.

Especially on Sundays the star of holy faith invites us to visit our Lord in His churches, to speak to Him in devout prayer, and meditate upon the sacred truths, which He has taught while here on earth; we partake in the holy sacrifice of Mass, which is the mysterious renewal of the sufferings and death of Jesus for the redemption of the world; during our visits in church we finally apply to ourselves the graces, which the death of Jesus has made accessible to us, by receiving the holy sacraments, which He instituted for our sanctification.

Besides the Sundays the Church has in the course of time, introduced a number of feast-days in honor of our divine Saviour, which picture to us His holy life in the most touching manner; we are here always reminded again, how the gentle

Saviour went about doing good to everyone, even though it would require a miracle; so that also now no one need be afraid to appear before Him and implore His aid.

We have also feast-days in honor of such, who have in an extraordinary manner distinguished themselves in following the doctrine of Jesus Christ, and who have thereby become saints. Such feasts recall to our mind their virtuous lives, they remind us, that the saints have lived in the same world, as we are now, that they were exposed to the same, if not to greater trials and difficulties as we are, so that we see plainly, if they in spite of all this could attain such high virtue and holiness, we can also lead edifying and pious lives, if we only have the resolute will to do so. All this we learn in our churches, and the star of holy faith invites us together, just as it led the Magi to the first dwelling of the Saviour of the world; thus this world and follow His teaching, and if we faithfully persevere, it will lead us to His heavenly abode.

FOURTH CENTRE PANEL: CROSS, ANCHOR AND HEART

These three objects point to the three divine virtues: faith, hope and charity. The cross signifies holy faith; in this connection we find the cross prefigured in the Old Law by the pole with the brazen serpent, which Moses at the command of God erected in the desert, when many of his people were killed by the bite of poisonous snakes, whoever was bitten and looked upon the brazen serpent was saved from death. This pole with the brazen serpent is a type of the cross in the New Law, upon which Jesus was raised and died for the salvation of man. St. John refers to this when he says: "As Moses lifted up the serpent in the desert, so must the Son of Man be lifted up, that whosoever believeth in Him, may not perish but have life everlasting". By the death of Jesus superabundant graces have been merited for us, that by the conscientious use of them, which is practical faith in Jesus, we may not be hurt by the bite of the infernal serpent, but be saved for life everlasting.

Such faith must be combined with firm hope, which is represented by the anchor. The anchor is, as we know, used by the sailors to hold a ship at a safe place and to prevent storms from carrying it away upon the wild sea. Hence the very nature of the anchor makes it an expressive emblem of hope and trust in God. St. Paul was the first to express the similarity when writing that we have hope set before us, as an anchor of the soul, sure and firm, and he means hope for eternal salvation. The first Christians likewise carved the anchor frequent-

ly upon their monuments as an expression of their hope in a blessed life, beyond the grave. Also during life hope is like an anchor, which will prevent the storms of their life from ruining the ship of our soul, it is our safety in sickness, in need and in disappointment until we happily reach the harbor of our eternal destination.

The heart on our painting signifies love of God; naturally already, the heart is the centre of love, in the heart are casted our affections and our wishes; hence Jesus taught that we love Him from our whole heart. God is our creator, we owe to Him our life and we are dependent from Him for every hour of our life; and He has destined us for an eternal happiness after this life; hence to God should belong our innermost affections, our mind should be frequently occupied with the thought, that God is ever present to us; religious subjects should be interesting for us in our conversation, the law of God the rule for our life and the principles for our actions. The whole painting expresses therefore the noblest and highest affections and actions, of which man is capable, pointing to his relation with God, as his creator and final end.

FIFTH CENTRE PANEL: A TRIANGLE.

This picture may at first sight seem to be somewhat strange, but at closer examination it is found to have a deep meaning. It shows a large triangle, the angles of which ending each in a circle with the Bohemian names of the three divine persons respectively: "Father, Son, Holy Ghost". The double lines combining the three circles, bear the Bohemian inscription: "is not", so that the sentences are formed: "The Father is not the Son", "the Son is not the Holy Ghost", "the Holy Ghost is not the Father". In the centre of this triangle another circle appears, containing the word "God"; from this circle, a double line, bearing the word "is", leads to each of the three other circles, so that the sentences appear: "The Father is God", "the Son is God", "the Holy Ghost is God". The picture is, therefore, a symbolical representation of the Most Blessed Trinity, as far as we can picture this divine mystery to ourselves.

All nature proclaims, that it has been created at some time, and that by some being, existing before the universe. This being we call God, the creator of the world; and every one, who is not blinded by pride or prejudice, believes in Him and considers the world as His work. Positive revelation, however, teaches us furthermore, that this creator of the universe

was not alone, but that there were from all eternity three bearers and owners of the nature of God, distinct from one another by their personality, they are the three persons, the Father, the Son and the Holy Ghost; but they have all three one and the same nature, the nature of God; there is therefore one God in three persons; this truth is a mystery for us, we cannot fathom it; however we know it to be true, since Jesus Christ taught it to us. Looking about us, we find many ordinary laws in nature, which we do not understand, but nevertheless believe and observe; hence it is but logical, that we bow in reverence and faith to the mystery of our God in three persons. The fact, that Christ has revealed it, is sufficient reason for us to believe it, and our mind can furthermore understand, that the doctrine does not contain anything contradictory; as to further reasoning the devout believer in God realizes, that to fully comprehend Gods nature, we would need a mind as penetrating, as keen and great, as is God's own infinite mind.

On the contrary, we should be thankful, that He revealed Himself only to a small degree, lest our mind be completely overcome with His infinite greatness and majesty, as our eye is dazzled when trying to look into the sun. However, what we know of God is sufficient for men of good will, to learn their relations towards Him, love Him and long to be forever united with Him in heaven.

SIXTH CENTRE PANEL: LYRE.

This emblem is painted above the gallery; it is to turn the observer's attention to the purpose for which the gallery serves; this place is reserved for the exercise of sacred music during divine services.

Music, vocal as well as instrumental, has a very important part in the church. It is especially the organ which, besides vocal music, is used in practically every Catholic church at the solemn religious functions. Accompanied by the sublime peals the singers should add their part to the divine worship; they are, as it were, to imitate the angels and saints in heaven, of whom we read in Holy Scripture, that they sing the praise of God. The grand text of many prayers, used at the solemn services, are associated with music, so that they bring forth in a still stranger manner, the sentiments of the sacred functions, brighten and increase their solemnity, thus making them all the more like to the sublime worship which the angels and saints offer to God in heaven.

It is evident, that such grandeur of sacred music exercises a powerful influence upon the devout worshippers assembled in church; and this is the second object, for which music is employed in church. The prayers, thus expressed in the thrilling language of music, tend to raise the hearts of the congregation above the things of this world to the lofty heights of heaven, penetrate them vividly with the meaning and intention of the sacred functions, thus aiding them also to a deeper understanding of them. In consequence, the faithful will partake at the religious services all the more piously, feel greater spiritual joy and relish for religion in general, raise their soul more readily to God in fervent prayers, and hence derive the greater spiritual benefit from their visits to the house of God.

Sacred music has, therefore, assuredly very sublime objects; and every parishioner, to whom God has given musical talents, should consider it an honor, to use them for the increase of the solemnity and splendor at divine worship and the edification of the faithful.

FIRST NORTH PANEL: EMBLEM OF THE "CATHOLIC WORKMAN."

This painting shows the emblem of the organization called "the Catholic Workman", to which many of the parishioners belong. The purpose of the society is to assist its members in time of material need, visit and support them in time of sickness and help to provide for the widows and children of its deceased members. Furthermore it is the aim of the "Catholic Workman" to preserve and foster among the members practical faith, by requiring of all the express promise, to conscientiously fulfill the various duties of holy religion.

The society is placed under the patronage of St. Joseph; for this reason its emblem appears above the side altar dedicated to this saint, as a sign that our members wish to consecrate themselves to him and choose him as their model for their daily life. To his honor they also receive the holy sacraments of Penance and the Eucharist on or about his feast-day.

From all this it is clear, that the society of the Catholic Workman has high ideals; its main principle being, that our Lord's great commandment of love towards God and the neighbor be fulfilled among its members. They bind themselves by a special promise to practice towards one another works of Christian charity, in temporal and spiritual lines. The society tends to banish more and more of this selfishness, which concerns itself only about its own comfort, and to create greater

friendship and true sympathy towards the needs and sufferings of its fellow-members; thereby making life in general more pleasant and cheerful. In the spiritual line the members pledge themselves to give a good example in fulfilling the duties of holy religion, to correct lax members in true fraternal charity and remind them of the earnestness and importance of holy faith.

What more appropriate model could they have chosen in their noble endeavors, than St. Joseph, the foster-father of Jesus? The very position and vocation of St. Joseph is eloquent proof of his love towards God and his personal holiness, since he was continually united in familiar company with Jesus, the source of all holiness! He is at the same time also a shining example of true charity towards his fellow-men, because all his cares and labors for his foster-child Jesus were borne only in consideration of our salvation, which was prepared in the little cottage at Nazareth.

Hence the society of the Catholic Workman, which in so many zealous ways works for the true welfare of its members, is indeed deserving of our respect and hearty recommendation, that it may always grow in membership and preserve faithfully its high ideals.

SECOND NORTH PANEL: SACRED HEART OF JESUS.

Every Catholic is familiar with the picture of the Sacred Heart of Jesus; flames of fire are breaking forth from it, and a crown of thorns surrounds it; also the wound is visible, which the lance of the soldier inflicted to it, when Jesus hung upon the cross, and drops of blood seem to be trickling from the opening.

This picture reminds us of Christ's infinite love towards mankind, this divine love is expressed on the picture by the flames of fire. This love was the motive for all that Jesus did and suffered for us; it prompted Him to leave the glory of heaven and come upon the earth to point out to us again the road to our eternal destination; man had gone astray amidst the sins and vices of the world and had made himself very unhappy; Jesus however, teaches the holy truths which will bring peace to man's heart again. Peace, rest, happiness, lasting happiness, these were the gifts, for which man's heart was longing and sighing, Christ offers them saying: "Peace I leave unto you, my peace I give unto you".

It was sin, that robbed man of this heavenly peace, Jesus came to restore it by satisfying for sin; He gave up His very

life and blood offering it to His heavenly Father as atonement for sin. Upon the cross His heart, throbbing for us in infinite love was truly pierced by a lance in continual, touching memory for all of us, that out of love for us He shed His very heart-blood. The crown of thorns about the heart on the picture reminds us of the crown of thorns, which was pressed upon the head of Jesus; in general however it points to all the pains and insults inflicted upon Jesus, and borne by Him out of love towards us.

This picture of the Sacred Heart is therefore a most touching object for our meditation; we find three vividly described God's love towards man; His works of penance, His wanderings after the erring sheep and the final death of the Good Shepherd for His flock. How earnestly does this picture also exhort us, to show ourselves thankful for such great love of the Sacred Heart! We will show our acknowledgement in the best manner, when we endeavor by a pious life to preserve in our soul the peace and grace, which Jesus merited for us, thereby we will also secure for ourselves eternal peace and rest after our death.

THIRD NORTH PANEL: NATIVITY GROUP.

This painting is the first of a series of pictures, pointing to the redemption of the world and its application to the individual Christian. We are here reminded of that ever memorable night, in which our blessed Lord Jesus Christ came into this world for its redemption; it shows to us the humble crib, which served as a cradle for the divine Infant; the Blessed Virgin mother Mary and St. Joseph are kneeling beside the crib and offering the first homage to the sacred child Jesus.

This picture is most dear to every one of us, and we never become weary beholding it and meditating upon the sacred truths, of which it speaks to us. We derive from it continually new hope, new joy and new courage; for these three holy persons remind us of the merciful way, how Jesus wished to raise mankind again from the misery, which sin had brought upon it. He became a little child; and what is more lovely than a child; there is nothing about Him to excite fear in us, nothing to indicate that a judge had come to severely punish the sins of mankind; no, this lovely child does not even seem to think of our sins; His very first message, sent out by the lips of angels, is one of kindness, of grace to all men of good will, that men might without fear approach His crib, learn to know and love Him and become familiar with Him, who wished to adopt us as His brethren.

Even as this first revelation, so also His public life in general, bespoke kindness and mercy towards all. "Come to me all, that labor and are burdened, and I will refresh you". Such is the principle showing forth from His entire life. The Apostle expresses it shortly by saying: "Jesus went about doing good to all". He sits at table with sinners and when reproached for it, He replies; that He is not come for the healthy, but for those who are sick; a publican who had heard of Jesus, climbs up into a tree, to see Him pass by; Jesus when coming near, bids him come down and honors Him by a visit, thus giving him occasion to become His disciple. They being before Him a woman, who had grievously sinned against the law, in order that He pass a severe sentence upon her, and He answers: "He that is without sin, among you, let him first cast a stone at her". His love and mercy extended even to the heartless soldiers who crucified Him and then mocked Him in His nameless agony; even upon these He called down the mercy and forgiveness of His heavenly Father.

Thus this picture of the birth of our Lord Jesus Christ, is indeed full of joy and consolation for us; it reminds us, how the whole life of this infant corresponded to His first message to mankind; it reminds everyone that a Saviour has been born unto him, who is offering him mercy and pardon and grace, if he sincerely asks Him for it.

FOURTH NORTH PANEL: THE INSTRUMENTS OF CHRIST'S PASSION.

This picture points to the sacred passion and death of our divine Saviour for the redemption of the world. It represents to the principal instruments which were used at His death, hence it recalls the thrilling events which began in that night when Jesus delivered Himself freely into the hands of His enemies in the garden of Olives and closed with His death upon the cross on the next day.

The pious Christian, when meditating upon the instruments of Christs passion, follows his divine Saviour in deep pity from the garden into the city to judge Pilate, where Jesus was cruelly scourged and a crown of thorns pressed upon His sacred head. Finally Pilate, in his cowardice, passes upon Jesus the sentence of death, although he had repeatedly declared Him to be innocent. In heartfelt emotion the meditating Christian follows Jesus, as He carries the heavy cross through the city up to the hill of Calvary, where the appalling sentence of crucifixion is carried out. Those hands, which had so often

been raised to bless and bestow benefits upon men, and which had only in the past night been folded again in prayer for us, those hands are now stretched out by those ruthless soldiers, pierced with large nails and fastened to the cross; likewise His sacred feet, which had made so many steps after the erring sheep for their salvation. Thus Jesus is nailed to the cross, alive, unable to move a limb, who would be able to describe His sufferings? The cross is raised and Christ hangs three hours upon it amidst agonizing tortures. In His burning thirst a sponge filled with gall and vinegar is offered to Him, which instead of quenching His thirst, made it even more painful, hence this sponge is counted among the instruments of Christ's passion as seen on our picture. After three hours Jesus expires, and a soldier, to ascertain His death, thrusts his spear into the side of the sacred body, piercing His very heart, for this reason we see a spear represented on our painting. The sacred body of Jesus was then taken down from the cross and laid into a tomb in a close by garden, there to await the glorious resurrection of Easter morning.

Such is in short the touching history which the instruments of Christ's sacred passion relate to us. The Church recalls these events to our mind especially during the season of Lent, that we may piously meditate upon them and thereby bring about in our soul a spiritual resurrection, namely the resurrection from sin and our final salvation, which was the very aim of Christ's bitter passion and death.

FIFTH NORTH PANEL: REQUISITES FOR MASS.

This picture recalls to a Catholic the most touching proof of our Saviour's love towards mankind; namely the miraculous means, by which He made it possible for Himself to remain among us here on earth truly and substantially, even after visibly departing from the world. We call this mercy the institution of the Blessed Eucharist, which took place at the Last Supper, the night before Jesus died.

Holy Scripture relates the details of this miracle in most clear language; thus we read in the gospel of St. Mathew: "And while they were at supper, Jesus took bread, and blessed and broke and gave to His disciples and said: Take ye and eat, this is My body; and taking the chalice He gave thanks and gave to them, saying: Drink ye all of this, for this is My blood of the New Testament." At the same time He empowered and commanded also His disciples and their successors to renew this ceremony until the end of time in his remembrance.

Accordingly, the Apostles as well as their successors in the priesthood down to our own time have changed bread and wine into the most precious body and blood of our Lord. These ceremonies, around which in the course of time, a circle of beautiful prayers was formed, were called the Holy Mass, which name is retained till this very day. This Holy Mass is the centre of our holy religion and pious Christians have ever been anxious to assist at it whenever possible; in the course of time the law was passed that the faithful attend Holy Mass at least on Sundays and certain feast-days.

The main requisites for the celebration of Mass are shown on our picture; we see the chalice and above it the white host, pointing to the species of bread and wine, which are changed at Mass; the book, upon which the chalice stands, indicates the Mass book, containing the prayer, said at Mass; the two candle sticks, which appear to bear lighted candles, refer to the candles lighted at Holy Mass; the stole lying upon the book is one of the vestments, which the priest wears when saying Holy Mass; it points to the priestly power to change bread and wine.

Bread is similar to the host on our picture, and also changed at Holy Mass are furthermore preserved in our churches, that the faithful may have occasion to receive the most precious body and blood of our Lord, as He has expressly commanded it. A Catholic is bound to receive Holy Communion, as the sacred ceremony is called, at least once a year and that at Easter; however, devout Catholics do so oftener. For Holy Communion we prepare ourselves by a sincere confession of our sins, by pious prayers, and as to our body, by abstaining from food from midnight; also the priest celebrating Holy Mass is fasting; this practice is an act of reverence towards Jesus Christ, who at this occasion of Holy Communion becomes a heavenly food for our soul.

SIXTH NORTH PANEL: VIATICUM.

This picture shows a cross, in the middle of which a white host appears, surrounded by golden rays; palm leaves from a plain but significant decoration; about the main beam of the cross a ribbon is fastened bearing the Bohemian inscription: "The last Communion".

These words indicate the meaning of the picture. The cross is for the dying Christian an object of the greatest consolation and peace; he may be troubled by the memory of his past sins, which may have been many and grievous; but he confessed them sincerely and did true penance for them, hence a look up-

on the cross will now console him in his sickness; it seems to him, as though Jesus Himself spoke to him from the crucifix: "As I live, I do not wish the death of a sinner, but that he may convert himself and live". The cross reminds him of the Lamb of God, who died for the sins of the whole world; he remembers, how Jesus when hanging upon the cross, heard the last penitent prayer of a dying criminal: "Lord remember me" and how He answered it by the merciful promise: "Today yet shalt thou be with Me in Paradise"! The pious Christian receives a similar assurance by the lips of the priest and by Jesus Himself, who comes to him to console him and assure him of His divine grace and mercy.

This is the greatest wish of the dying Christian, once more to receive His Lord and Savior in Holy Communion; He knows that it is Jesus, to whom they brought the sick, when He was in this world, and He healed them; He can also restore his health, sooth his pains, prolong his life, give him patience to bear his sufferings; it is Jesus, who has said: "Whoever eateth my flesh and drinketh my blood, shall have life everlasting and I will raise him upon the last day"; "whoever eateth my flesh and drinketh my blood, remaineth in Me and I in him". We cannot imagine a more beautiful preparation for the hour of death, than the crucifix in the hand of the dying and Jesus Christ in his heart by Holy Communion; there is no reason why he should be troubled; with full resignation into the will of God he can look forward; for him the future cannot have any terrors; dying he has Jesus in his heart, who will not be a severe judge unto him but rather a kind father who is calling his child home to its eternal peace and happiness.

It is for such a preparation for the supreme moment of death, that a dying Catholic calls a priest to his bedside when severely sick; the priest is the representative of God and as such has the power to administer unto him the grace and forgiveness of God, so that he can with the greatest confidence await the last moment.

FIRST SOUTH PANEL: THE TEN COMMANDMENTS.

Turning south at the last described picture, we see on the first panel next to the gallery, the ordinary representation of the ten commandments.

These holy laws of God arise most vividly before the mind of the Christian, who is about to depart from this world; upon the death bed, at the threshold of eternity, where no passions, no temporal considerations influence him any longer, he rea-

lizes as never before, that man is created for heaven and that the condition, upon which heaven depends, is contained in the ten commandments of God.

They present themselves before the mind of the dying Christian in all their importance; he remembers what he had learned in regard to them, how God Himself wrote them upon two tables, which were then carefully preserved in the sanctuary of the Jewish people; he remembers also, how he was taught, that Jesus Christ, the teacher of the New Law, has most solemnly confirmed them as the indispensable condition of man to be saved.

With every commandment the question arises before his mind, as to how he has fulfilled it in the past life; he thinks of the three first commandments, containing the obligations which form the direct relations of man towards God as his creator, supreme lord and final end; they required of him to worship God in his heart, by his lips and by consecrating to Him a part of his time; the seven commandments following the first three, contain the duties towards himself and his neighbor; from these commandments he knew it was sinful to be impure in thoughts, words and deeds, to injure, shorten or take his own life; he was also aware, that in his dealings with his neighbor he must be friendly, honest and honorable; and all these various duties will, as it were, ask him; how he has fulfilled them; they were the main task of his life, he sees plainly, that it was of little concern, whether he was renowned or known only to his closest relations, the question arising at this solemn hour is, whether or not he has been a faithful observer of God's holy commandments; no one is exempted from them, they are for all the conditions upon which they will be admitted into heaven.

Such and similar reflections will occupy man's mind in his last moments, when he is about to meet our Lord who gave them to man, to be judged as to how he has fulfilled them; happy he, who has always endeavored to conform his life to these holy laws; their present memory will not fill his soul with reproaches and remorse, but with sweet peace, firm trust and hope.

SECOND SOUTH PANEL: EMBLEM OF DEATH.

"It is appointed unto man, once to die"; of this truth the second south panel reminds us by representing the ordinary symbol of death; a skull lying upon a book. This book refers to Holy Scripture, where we read in plain words that we must

die. "Dust thou art, and unto dust thou shalt return," thus God spoke to our common parent Adam; the introductory words to these lines are likewise taken from the sacred pages, and to these could be added many other passages assuring us, that death is the final end of us all. This same holy book instructs us also, that the hour of our death is most uncertain; Christ says Himself that at what hour you think not, the Son of Man will come, that is to call man away from the world. At another occasion He admonishes His hearers: "Watch ye therefore, because ye know not the day, nor the hour!"

The skull itself reminds us likewise in earnest terms, that in all history of mankind, it cannot be found, that anyone has ever escaped death, it is even a sure occurrence to meet people of some eighty years of age, and these who are found, are weak and liable to die at any time. No power on earth, no medical skill, no care can save anyone against death, the father and husband cannot be saved by the tears of his loving wife and children, nor can the mother's life be preserved or prolonged by the weeping of the poor orphans. The skull teaches us as does Holy Scripture, that no one knows when he will die, some people die at a high age, others while young, some die by accident, others after a lingering illness.

The lesson contained in our picture of death is therefore very earnest. It assures us, that we will also die, but at an hour, which no one knows; hence it admonishes everyone to be at all times prepared for death, since he may actually die at any time. People insure their property against damage so that, if some misfortune would occur, they would be indemnified; many insure even their lives, so that in case of death their family would have at least some material compensation. Hence we should also insure our soul against an unhappy death. Death decides man's future in the other world, whether he is to be forever happy or unhappy. If people take such painful precautions for their temporal goods, how great should be their care, that their immortal soul be also insured against the calamity of eternal unhappiness! The premium is beyond no one's reach, it consists in the conscientious observance of the ten commandments, of which Christ Himself declares, that they are not hard. For the God-fearing Christian death has no horrors, it ends indeed his earthly life, but God will raise him up to life everlasting.

THIRD SOUTH PANEL: SCALES OF JUSTICE.

After man passes out of this life, he must appear before

the judgement-seat of God, to give an account, how he spent his life. Of this account the painting, above referred to, is an expressive symbol; it represents a pair of scales, one of which is, as it were, to receive the good works at the judgement, the other scale the bad works. The inscription above the painting is its explanation, it means: The judgement of God. Even though the picture is but a symbol, it is nevertheless to the point, and illustrates the truth of our account after death very vividly, as we learn from Holy Writ; we read here, that at the end of man his works will be disclosed, then again, that we shall be manifested before the judgement-seat of God, that everyone may receive the proper things of the body according as he hath done, whether it be good or evil; we learn that even our very words and our innermost thoughts shall be considered at our final account.

All this is recorded in the so called book of life, of which we read in the Revelation of St. John. The principles, according to which we will be judged, are the ten commandments of God, given to us as our rule of life. Besides the positive action, words and thoughts there will be considered also every occasion, by which God called men to His holy faith, every admonishment to keep His laws; in the book of life is also entered, whether or not and in how far those were excused from observing God's holy commandments, who evaded them in this life by pretending, that they did not know them. All this will be matter of our final account; and it will, so to say, be weighed on the scales of God's eternal justice as to its actual truth and value.

Hence our painting, representing symbolically man's account before God, is indeed apt to move us to earnest reflection upon our past life as well as also upon our present intentions; the present is still in our power, and it will be decisive at our last judgement; the future is uncertain, as the picture of death shows to us. Now one knows, how much of it will still be granted to him. The present is the precious time to change a bad life, and make our final account favorable, so that the scale with the good works will outweigh the scale containing the bad.

FOURTH SOUTH PANEL: ETERNITY.

This painting reminds us of eternity, which awaits man, as he passes out of this world; it shows two scenes, corresponding to the two states of eternity. Our attention is first drawn to the golden dome, mounted by a cross and surrounded by

clouds; this scene refers to the heavenly Jerusalem, as described by St. John. Beneath this dome we see flames of fire, which seem to break forth from some chasm. The inscription above the dome and beneath the flames makes the picture clear to every one; the upper words mean: eternal heaven, the lower read: eternal hell. The painting is therefore a symbolical representation of heaven as the place of eternal reward for the good, and of hell as the place of eternal punishment for the wicked.

Holy Scripture speaks on these two places in the most plain and emphatic language. In regard to heaven we read, that the just shall live forever; and that their reward is with the Lord; we are furthermore told who the just are, Jesus points it out to the young man, who asked Him what he must do to gain life everlasting; Jesus answers, that the ten commandments admit man to heaven. At one occasion Jesus describes very vividly the last judgement at the end of the world, how he shall call the whole human race before himself and then pronounce publicly the sentence which shall be decisive for all eternity, the just, He says, shall be called to the eternal joys of heaven, and they shall go into life everlasting.

The same Holy Scripture, that speaks of heaven, teaches us also in most earnest words, that there is a place of eternal torture, called hell; where there will be weeping and gnashing of teeth. And to this place of suffering will be condemned all those, who in their life-time despised the commandments of God. Christ, when speaking on the last judgement, says, that upon them He will pass the fearful sentence: "Depart from Me into everlasting fire"! "And" He concludes, "they shall go into everlasting punishment.

Hence the picture representing the two states of eternity is very instructive, reminding us of our sublime destination after life and of the terrible punishment which awaits those, who will not strive for it. Let the despiser of God's commandments consider well, what he is doing; God is giving him a life-time, that he may save his immortal soul, and He warns him time and again, that the road upon which he is walking will inevitably lead to hell. On the other hand, let no one think, that the condition for eternal heaven, as contained in God's laws, is too difficult, time passes by, sufferings in this world come to an end; sacrifices, self-denials and an occasional contemptuous smile, all this ceases, and eternal joy and peace awaits those who perserved.

FIFTH SOUTH PANEL: SACRED HEART OF MARY.

This picture as well as the following refer to the Blessed Virgin Mary; a beautiful statue of whom decorates our south side altar. We see here a heart, from which flames of fire seem to be breaking forth; a wreath of roses surrounds it and forms a beautiful decoration. Every Catholic knows this picture and holds it in great veneration, because it reminds him of the great love, with which Mary's heart was burning as with a supernatural fire.

It was above all God, whom the Blessed Virgin loved most fervently. Her immaculate heart was never disturbed by any inordinate attraction or inclination to this world, hence her love towards God was in no way limited or lessened; yes, Mary was truly the first creature since the original sin came into this world, who fulfilled the command of God completely; she was the first who loved God from her whole heart; this pure undivided love is expressed on our picture by the wreath of roses which seems to be laid about the heart; Mary loved God from her whole heart as young maiden in the temple of Jerusalem, as original spouse of St. Joseph, mostly, however, when by the miraculous operation of God she became the mother of the sacred child Jesus. Before she loved God as His creature, now she loves Him as His mother, and as mother Jesus is all to her, the life of her life. She cares for His needs during His hidden life in Nazareth, she follows Him in motherly solicitude in His public life, not conspicuously but nevertheless so as to know of her dear son; even at the end of His earthly life, when He hung upon the cross, forsaken and mocked by all, His mother approaches the cross, even though not able to help Him, at least to offer Him some consolation by her devout love and pity.

With this ardent love towards God, Mary united the most tender love towards us; for our sake she consented to become the mother of Jesus, that He may redeem us from sin; love towards us gave her the necessary resignation, when at the end of 30 years Jesus left her home to begin His mission, the end of which would be the cross; she offered Him up for us, that by His work of redemption we may obtain eternal life. Even now, that Mary is in heaven, she extends to us her most tender care and love; as she once offered her dear son Jesus for our salvation, so she is ever most anxious, that the great sacrifice, which she and Jesus brought for mankind, may not be in vain; Mary is invisibly caring for us and protecting us from on high,

her most ardent wish being, that we may safely reach the sublime destination, which cost her dear son such nameless sufferings.

SIXTH SOUTH PANEL: THE NAME OF MARY.

This panel is directly above the altar of the Blessed Virgin Mary, for this reason it represents her holy name.

The name of Mary is to us the name of the purest and most perfect creature, that ever came forth from the creative hand of God. Even from the first moment of life she was holy, immaculate, untouched by any shadow of sin, and in this original holiness she grew just as she grew in years, her spotless heart being ever turned to God in most pure love and adoration.

The name of Mary is to us the name of the most holy virgin, who was promised in Paradise as the great woman who would crush the head of the infernal serpent. Her day was hailed by the entire Old Law as the beginning of a glorious epoch in the history of mankind. The prophet Isaias spoke of her a thousand years before her birth: "Behold the virgin shall conceive and bear a son, and his name shall be Emanuel" She was to become the mother of the long expected Messiah of the world and nevertheless remain a spotless virgin. By the will of God she was indeed espoused to St. Joseph, to have his protection and help during life, but she remained always the pure virgin, Mary immaculate.

As it was foretold, Mary became the original Mother of Jesus Christ, the Messiah of the world, and this sublime honor makes the name of Mary again most venerable to us; she saw Him grow to boyhood and then to manhood, and into her arms was placed His lifeless body on Mount Calvary.

The name of Mary finally recalls to us the unspeakable honor to which the virginal mother of God was raised in heaven; I mean the dignity of queen of heaven and earth; we think of the praises and the homage, which the angels and saints offer to the glorious mother of God; and we joyfully and hopefully think of her, as our most powerful protectress upon the part of this life; her beautiful name is to us like a star, shedding its mild light upon us, reminding us always of her most holy life while on earth, and filling our heart with courage and holy resoluteness to raise ourselves also to the sublime virtues which made her so dear to God.

COLLECTION FOR THE NEW CHURCH.

In the early spring of 1916 a collection was taken up, and the following subscriptions show, how generously the parishioners contributed for the noble purpose:

Čáhoj S.	\$ 150.00	Sis Fr. V.	300.00
Čáhoj J.	25.00	Stupka J.	300.00
Faimon J. Sr.	350.00	Šabatka J. Sr.	250.00
Faimon B.	250.00	Šabatka J. Jr.	200.00
Faimon J. Jr.	600.00	Šabatka Fr.	150.00
Faimon Fr.	300.00	Šabatka R.	150.00
Hired Man	30.00	Školout A.	337.00
Holub A.	125.00	(Legacy.)	
Holub T.	200.00	Školout Antonie ...	200.00
Hořínek A.	100.00	(Legacy.)	
Kačírek J.	1,000.00	Školout S.	220.42
Kačírek B.	100.00	(Legacy.)	
Klečka John	200.00	Školout Fr.	440.85
Klečka Jos.	150.00	(Legacy.)	
Lankaš Jos.	50 00	Školout H.	800 00
Matýsek J.	200.00	Školout John	1,000.00
Matoušek J.	75.00	Školout Jos.	1,000.00
Pitner A.	300.00	Školcut W.	800 00
Pitner G.	60.00	Šrámek Fr.	600.00
Pitner W.	200.00	Šrámek Fr. E.	100.00
Pechop R.	300.00	Šrámek John	500.00
Ryba Fr. Sr.	200.00	Šrámek Jos.	100.00
Ryba Fr. Jr.	25.00	Šrámek W.	150 00
Ryba C.	25.00	Vrbas Jos.	250 00
Sis Fr.	200 00	Vrbas W.	400.00
Sis C.	50.00	Yež V.	300.00

While the building was in progress, additional contributions were made, so that this day, when the church is dedicated, it is completely paid for, and the parishioners can joyfully call it their own.

— PAMÁTNÍK —
vysvěcení

Kostela sv. Jana Nep.
v Beardsley, Kans.

31. KVĚTNA 1917

VYSVĚCENÍ NOVÉHO KOSTELA.

Náš milý kostel ke cti sv. Jana Nep. je dostavěn. Dnes byl slavně vysvěcen jako dům Boží, aby budoucně Všemohoucí v něm přebýval jako náš dobrotivý Otec, vyslýchal naše modlitby, potěšoval zarmoucené, posiloval slabé a jednou nás všechny shromáždil do Svého věčného příbytku.

Dnes je veliký svátek pro osadníky, naznačuje den, kdy krásný kostel, v jejich středu vystavěný, byl pro ně otevřen, aby jej od nynějška navštěvovali rádi a často a v něm Bohu vzdávali svou úctu.

Dnes je veliký svátek, ve který každý má býti šťastný, jenž štědrým přispíváním a prací pomohl ten kostel vystavěti. Oběti přinesené, jsou teď změněny v překrásný dům pro Onoho, kterému každý upřímný katolík s radostným srdcem dává.

Necht' Bůh Všemohoucí tisícero násobně odplatí všechny oběti osadníků, necht' poskytuje jim Svého hojného požehnání na tomto světě a udělí jim věčnou odměnu na druhém.

PROSLOV.

Rawlins County se zvelebila krásným kostelem. Na rohu severo-východním v sekci 2, town 2, range 35, v okrese Burntwood, 7 mil severně a 1 míli východně od Beardsley a 7 mil severně a 9 mil západně od Atwood na dráze Burlington, cihelný kostel vyznání katolického vystavěl se v letě a podzimu roku 1916. Místo pro tu stavbu vyvolené je velmi vhodné, je to nejvyšší bod širého okolí, tak že kostel je viditelný po celé osadě a ještě mnoho mil za ní v každém směru. Vystavěn byl od Čechů bydlících v okrese Burntwood a v bezprostředním okolí!

Plány k tomu krásnému kostelu byly nakresleny od architekta K. A. Smitha ze Salina, Kans. a mistrovsky provedeny od stavitele Mont J. Greena z Manhattan, Kans. 10tého června 1916 bylo započato s vykopáním pro přízemí a základy; a 16tého července základní kámen pro kostel byl posvěcen a položen; od té doby práce pokračovala nepřetržitě až pozdě v podzimu, kdy stavba byla hotová pro zařízení; jelikož ale v ten nepříznivý čas posvěcení už nemohlo se vykonati, odložilo se i zařízení až z jara roku 1917.

Nový kostel je 98 stop dlouhý a 45 stop široký; jeho architekty sloh je římský; základy pozůstávají z betonu s křemencovým povrchem, který základům podává vkusný vzhled; kostel má prostorné přízemí s dvojími velkými kamny druhu Torrid Zone na vytápění kostela na hoře; vlastně kostelní zdi

jsou vystavěny z cihel prostředně červených a sice z tlačných z venku a dutých zevnitř. Věž měří 85 stop a má tři souhlasné zvony s 1900, 1200 a 600 liber váhy.

Při vstupu do kostela obrací se pozornost ihned na nádherný hlavní oltář v sanktuariu; je úplně bílý, krásně okrášlený listovým zlatem, všechny podstavce jsouce namalovány na způsob onyxe. Pro své umělecké provedení až k nejmenším podrobnostem bude oltář ten trvanlivý a pomníkem umění p. Josefa Svobody s Kewaunee, Wis., jenž veškeren nábytek pro kostel zhotovil. Na každé straně hlavního oltáře nalézá se postranní oltář, který mu ve všem odpovídá, i kazatelna a zábradlí jsou provedeny v souladě s hlavním oltářem.

Lavice a všechn dřevěný nábytek mimo zábradlí je barvený na způsob světlého dubu; na kůře stojí Hinnesové varhany, které jsou varhaníkům dobře známy pro svou krásu a bohatství hlasu. Kostel je vymalován souměrnými barvami, které způsobují příjemné světlo po celém kostele. Stavitelské složení rozděluje strop na pole, jichž každé ukazují obraz anebo odznak vztahující se na náboženskou pravdu. O těch malbách pojedná se zvláště v těch stránkách. Okna po celém kostele jsou zhotovena z uměleckého barveného skla; dvanáct velikých oken v lodi představují úplné obrazy svatých, o kterých se též zvláště v té knížce podotkneme; menší okna představují poprsí svatých, náboženské odznaky a umělecké tvory. Okna byla dodána od St. Josef Art Glass Co., ze St. Josef, Mo., a dosvědčují jistě o velikých uměleckých vlohách se strany hotovitelů. Stěny jsou dojímavě ozdobeny křížovou cestou; rámy těch obrazů jsou obarveny na způsob kamení a vkusně vyzlacený, osoby pak jsou vypuklé a vymalovány přirozenými barvami.

Považujíce kostel hotový a skutečnost že veškeren materiál na vystavění musel býti dovezen 8 mil a dále, že na vzdor pilnému času žní, dělníci byli pořád materiálem zásobeni; stavba ta poukazuje jisto na hluboké náboženské přesvědčení, trvanlivé nadšení a velikou štědrost se strany osadníků.

Kontrakt na kostel byl převzat za \$12,050.00; úplné zařízení pojímající spodní vytápění stojí za \$6,600.00; práce vykonaná od osadníků představuje cenu \$3,900.00, tak že ten kostel, jak teď stojí, má cenu přes \$22,500.00.

Avšak nám je ještě milejší než ten obnos peněz. Ten kostel je vystavěn pro služby Boží, tam budeme se v neděle a svátky scházeti, abychom s Bohem obcovali tak důvěrně, jak je to možno na tom světě. Proto je ten kostel pro nás nejmilejším místem po celý život, a naše srdce bije radostí, kdykoli spatřujeme zlatý kříž na jeho statné kapli.

ZAŘÍZENÍ KATOLICKÉHO KOSTELA.

Katolický kostel mívá dvě hlavní části; přední část sluje sanktuariem, je vyhrazená zábradlím a slouží k potřebě kněží pro vykonávání náboženských obřadů. Část mimo zábradlí je loď kostela, kde lid se schází na služby Boží. V sanktuariu bývá aspoň jeden oltář. Oltáře všeobecně jsou tak staré jako je člověčenstvo; již první dějiny lidské znají oltáře, na kterých lidé přinášeli Pánu Bohu oběti; na našich oltářích přinášíme Bohu též obět' dle Jeho vlastního zřízení a příkladu; je to vznešená obět' Mše sv., kterou Kristus Pán ustanovil při poslední večeři; často bývá na přední straně oltářního stolu obraz té pamětihodné poslední večeře umístěn, který nás vzpomíná na vznešený význam Mše sv. Uprostřed oltářního stolu, blízko předního kraje, bývá kámen obsahující ostatky svatých mučedníků zasazen, a nad tím kámenem plátnem způsobně přikrytým, sv. hostie a kalich s posvěceným vínem spočívají při Mši sv. Připevněným ke stolu vznáší se oltářní svršek vzhůru v uměleckých tvarech, často obsahuje výklenky se sochami svatých anebo se skupením ukřížování Páně. Uprostřed oltářního svršku, blízko stolu nalézá se schránka nazvaná svatostánkem, v níž posvěcené hostie se uschovávají, pokud kněz kostel spravující je v blízkosti, by věřící měli příležitost Ježíše Krista v těch hostiích pravdivě přítomného přijímati a se Mu klaněti. Na důkaz úcty své sklánějí věřící kolem vcházejíce do takového kostela anebo jej opouštějíce. Oltář a zvláště svatostánek bývá velmi vkusně ozdoben, aby představoval důstojný příbytek pro Onoho, Jehož veškeren svět měl by s radostí uctívati.

V sanktuariu větších kostelů bývá kazatelna postavena, která pomáhá knězi, aby mohl s menším namáháním k lidu mluvit a lidu, aby mohl knězi snadněji porozumět. Na kazatelně přečítá a vysvětluje se lidu sv. evangélium, proto může vhodně býti přirovnáno té hoře, na které náš Božský Spasitel k zástupům promluvil.

Sochy a obrazy Krista Pána, svatých a Andělů, které se nalézají na našich oltářích a na rozličných jiných místech v kostele, ponaučují nás, že kostel je domem služeb Božích, ba pokorným obrazem samého nebe, kde Andělé a svatí ustavičně chválí a velebí Boha; mimo to obrazy svatých a Andělů vzpomínají nás svou samou přítomností, zbožným výrazem tváře a svou šlechetnou postavou vůbec, jak můžeme i my dosáhnouti těch blažených příbytků, kde oni přebývají.

Okna větších kostelů bývají zhotovena z uměleckého skla a představují též obrazy svatých, namalované a vpálené do

skla; taková okna mají i mimo svou uměleckou cenu hluboký náboženský význam; připouštějí paprsky sluneční zjemněné a okrášlené světlem, které sbírají se zářících obrazů svatých ve skle představených. Skrze svaté Bůh Církev osvětil a jejich obrazy v oknech takřka osvěcují nás dále, abychom jasně viděli v jejich podkladech, jak vésti život podobný jejich minulému životu. Jemné světlo vymalovaných oken směřuje také k tomu, vyloučiti roztržitosti zevnějšího světa, utišiti nepokojné srdce člověka, tak že skoro sám sebou pozdvihuje svou mysl nad věci pozemské a spojoval se s Bohem v nábožné modlitbě. Skoro v každém katolickém kostele vidíme také Křížovou Cestu po stěnách představovanou. Pozůstává se čtrnácti obrazů ukazujících bolestnou cestu našeho mdlého Spasitele od domu Pilátova až na horu Kalvarii, kde byl ukřížován. Visíce ustavičně před našima očima, ty obrazy jsou jistě způsobilé, v našem srdci vzbuditi nábožnost' a soustrast' a nás pohybovati, abychom si vybrali pro svůj každodenní život důtklivé ponaučení, které ty obrazy obsahují.

Na vhodném místě kostela nalézá se jeden anebo více zpovědnic, kde se uděluje svátost Pokání; pravidelné zpovědnice má troje oddělení, úplně od sebe příčkami odloučená; prostřední oddělení je určeno pro kněze jenž zpovědi přijímá, oddělení na pravo i na levo užívají lidé, kteří chtějí sv. zpověď vykonati. Každá příčka bývá opatřena mřížkou, kterou se zpovídá. Cokoliv se zpovídá, kněz nikdy nevyzrazuje, ani o žitvých ani o mrtvých.

KOSTELNÍ ZVONY.

Každý větší kostel mívá jeden anebo vícero zvonů; náboženský účel zvonů je vyjádřen rozkazem Božím Mojžíšovi, vůdci to Israelského lidu, aby zhotovil dvě trouby a je troubil včas služeb Božích. Trouby byly zhotoveny a od té doby lidu naznačovaly hodinu, kdy mají se scházeti před Bohem.

V Novém Zákoně ty trouby byly nahrazeny našimi zvony, slouží také k tomu, aby lid zvaly na náboženské obřady. Je sice pravda, že modlíme se k Bohu i ve svém srdci a ve svých soukromných domech, ale každý katolík považuje za povinnost, Boha chváliti i veřejně a společně se svými spolubratřími, a ta veřejná shromáždění bývají v kostelech a zvonů se užívá, jako tenkrát těch trub v Starém Zákoně, aby věřící byli vhodně a slyšitelně povoláni na veřejné služby Boží.

Kostelní zvony jsou pro katolíka hlasy s nebe, volající na něho: Veřejně ti Bůh dal hojná dobrodiní, proto pojd' a poděkuj Mu veřejně za ně, veřejně jsi Ho snad urazil, pojd' a po-

pros Ho veřejně o odpuštění, veřejně nebe a země rozhlašují slávu Boží, pojd' a souhlas veřejně s jejich chválou.

Zvonívá se také při úmrtí člena přináležejícího k osadě. Jednou zvon zvěstuje, že dítě umřelo; Bůh je povolal pryč ze světa a proměnil je v Anděle, jenž budoucně ozdobují nebe a je strážcem pro rodiče, bratří a sestry zanechané na zemi, aby jednou byli šťastně s ním spojeni v nebi.

Vážně a slavně zvon zaznívá zase, rozhlašuje, že dospělý člen osady zemřel a spolubratři a sestry napomíná, aby vykonali první modlitbu za svého zesnulého přítele. Zároveň to vážné zvonění vzpomíná všechny, aby zpytovali svůj vlastní pominulý život. Zvon mluví takřka k jejich srdci: "Dnes zvěstují úmrtí zbožného katolíka, jenž dokazoval pravou lásku k Bohu a rád pomáhal svému bližnímu kdykoliv mohl, zítra snad může mé znění býti pro tebe. Co bych oznámil o tvém minulém životě, kdybys ty byl umřel dnes? Jestli jsi tedy až dosud učinil málo, zač bych mohl tě chváliti, at' přítomné zvonění je pro tebe důtklivou výstrahou, bys vedl život zbožný. Pak budu moci i o tobě rozhlásiti, že příkladný katolík zase opustil ten svět, vhodný, aby byl připuštěn do věčné radosti nebeské.

SV. JAN NEPOMUCKÝ.

Hlavní oltář je ozdoben třemi krásnými sochami; v prostředním výklenku stojí sv. Jan Nepomucký, patron to nového kostela a jemu na pravo a levo sv. Apoštolé Petr a Pavel. Následující řádky pojednají pouze o sv. Janovi. Světec tento byl narozen roku 1340 v městě Nepomuku. Prvního svého vzdělání nabyl v klášterní škole v rodném městě. Mládeneček Jan byl vysoce nadaný a poněvadž si zalíbil stav kněžský, byl, až se naučil prvním vědomostem, poslán do Prahy na vysoké učení, aby se připravil ke svému vyvolenému stavu. Jeho jasný rozum přivlastnil si snadno vyšší vědomosti, ve kterých kněz musí býti obeznalý a asi roku 1379 dosáhl šťastně svého cíle a byl vysvěcen na kněze.

Pro jeho učení Pražský arcibiskup ho zvolil svým tajemníkem; zároveň ale zaujal Jan i kazatelnu, kde svými kázáními k velikému duševnímu prospěchu svých krajanů působil. Roku 1389 byl ustanoven generálním vikářem; v tom úřadě většina starostí o duševní správu v Čechách byla složena na jeho bedra; avšak on vykonal své povinnosti se vši svědomitostí a způsobilostí. Pro jeho moudrost a zbožnost příkladná královna Žofie, manželka to krále Václava, zvolila si ho za svého zpovědníka. Bohužel Václav byl právě opakem své manželky,

vedl pohoršlivý život, a sice takovým způsobem, že během času pozbyl všecknu úctu k věcem posvátným, ba umínil si sv. Jana, svědomitého kněze přiměti, aby zrušil přesvaté zřízení svátosti zpovědi.

Jednoho dne povolal si generálního vikáře a žádal ho, aby mu vyzradil, čeho se jeho manželka zpovídá. Nikdo nemá práva kněze se zeptati o věcech ze kterých lidé se mu zpovídají a kněz musí raději vydati svůj život než že by zrušil zpovědní tajemství. Proto sv. Jan odpověděl mírně ale rozhodně, že nesmí vyzraditi co mu pod pečeti sv. zpovědi bylo svěřeno. Marně král se pokoušel sliby a výhrůžkami svého zločinného úmyslu dosáhnouti; svědomitý zpovědník zachoval nezlomně zpovědní mlčelivost. Od té doby král měl velikou nenávist proti němu a jednoho dne, 19. března 1393, dal ho zatknouti a mučiti způsobem, jako staří pohanští Římští císaři mučivali první křest'aný; posléze kati dovlekli svou obět' za město k řece Vltavě, kde ji utopili.

Sv. Jan Nepomucký zemřel jako oběť zpovědní mlčelivosti, a za tou příčinou je vysoce oslavován ode všech křest'anů; zvláště ale kněží ho uctívají jako vzor svědomitosti a věrnosti ve stavu kněžském.

SSV. APOŠTOLÉ PETR A PAVEL.

Socha na pravo sv. Jana Nep. představuje sv. Petra, na levo ukazuje se sv. Pavel. Tito sv. Apoštolé mívají společný svátek, poněvadž se nade všemi vyznamenali k prospěchu Církve nedávno založené. Sv. Petr byl Kristem Pánem ustanoven hlavou Apoštolů a Církve vůbec; on byl základem, na kterémž celá stavba měla spočívat, a který měl jí poskytnouti nerozborné síly a trvanlivosti; sv. Petr byl zástupce Kristův na světě, obdařen duchovním splnomocenstvím, by spravoval Církev svého božského Mistra.

Skoumaje Písmo sv. každý může se poučiti, co sv. Petr pro víru vykonal; při jeho prvním kázání v Jerusalemě 3,000 Židů a pohanů přijalo víru Kristovu a těm se brzy potom přidružilo 5,000 více. Později ten Apoštol hlásal sv. evandélium v Antiochii, v Ponsku, Galatii, Kappadocii, Asii a Bythinii; posledních 25 let strávil jako biskup Římský spravuje počet věřících pořád rostoucí. Uvažujíce to nabudeme aspoň ponětí, jak mnoho sv. Petr ke cti Boží vykonal, kolik tisíc duší získal pro sv. víru.

Sv. Pavel byl napřed pronásledovníkem křest'anů, jak Písmo sv. nám vypravuje, ale později obrátil se zázračně a z pronásledovníka Církve stal se jejím nejhorlivějším Apošto-

lem. O svých pracích pro Boha píše k Římanům ne z marné sebechvály nýbrž z vnuknutí Ducha sv., že od Jerusalema kolem až k zemi illirské hlásal všude evandélium Kristovo. Jeden Církevní spisovatel praví vzhledem k životu sv. Pavla, že navštívil všechny země pohanů, všude vykořeňující trní hříchu a vysívající semeno sv. víry, všude zahánějící temnost a blud a rozžehající světlo pravdy, všude měnící hříšné lidi v Anděly.

Oba Apoštolé, sv. Petr jakož i sv. Pavel vytrpěli násilnou smrt' pro svou víru za císaře Nerona, jenž křest'any ukrutně pronásledoval. Oba byli usmrceni v Římě v jednom dnu; sv. Petr byl ukřížován, sv. Pavel st'at; jistě slavná smrt to učedníků ukřížovaného Ježíše Krista.

Jestli svět oslavuje památku takových, kteří za vlast' zemřeli, je jisto příhodné, aby i Církev zachovávala svatou památku těch hrdinů, kteří strávili všechny své síly a celý život na rozšíření sv. víry, ba prolili svou krev v tom šlechetném zájmu.

PANNA MARIA LOURDSKÁ.

Lourdy je městečko ve Francii. Až do roku 1858 bylo málo známo; ale od té doby stalo se světoslavným jako místo zvláštní pobožnosti k nejblahoslavenější Panně Marii. Ve zmíněném roku Panna Maria ukazovala se opět chudobné dívce Bernadettě Soubiroux z Lourd v jeskyni skály nazvaného Massabielle. Zjevení bylo oděné úplně bíle s modrým pásem, sepjaté ruce držely růženec, jasné paprsky ozařovaly postavu a zlatá růže skvěla se na každé noze. Postava často mluvila k dívce, zjevila jí také kdo jest řkouc: "Já jsem Neposkvrněné Početí," tedy blahoslavená Panna Maria, která od prvního okamžiku svého života byla čistá a neposkvrněná od každého hříchu i z hříchu dědičného. Jednoho dne pravila k dívce, aby se napila u zřídla v jeskyni, které bylo až dosud úplně neznámo; při jiné příležitosti Panna Maria přikázala Bernadettě, by vyprávěla knězovi co viděla a ho prosila, by u jeskyně dal vystavěti kapli ke cti její přednosti Neposkvrněného Početí a k ní uspořádal průvody.

Mimořádné události byly opět prozkoumány a dokázaly se býti pravdivými; dle toho byl krásný kostel u jeskyně vystavěn a zástupy lidu začaly k místu tomu putovati a Pannu Marii uctívati, která ji tak zvláštním způsobem vyznamenala. Ona ale jejich upřímné důkazy lásky a uctívání velmi štědře odměňovala, veliké zázraky každého druhu stávaly se u jeskyně, zvláště po požívání vody ze zřídla. Roku 1883 jiný pro-

storný kostel byl vystavěn pro veliké počty poutníků, kteří ze všech částí Francie i jiných zemí hrnuly do Lourd, by navštěvovaly jeskyni, tam vykonávaly svou pobožnost k neposkvrněné Panně Marii a ji vzývaly o pomoc ve svých potřebách duše i těla.

Zdraví bývalo navraceno v případech, ve kterých ti nejzkušenější lékaři neschopni pomoci. Úřední zápisník u jeskyně, obsahující podrobnosti mnoha set zázračných uzdravení, byl až častokrát zkoumán od katolických i nekatoických lékařů; a někteří z těch nejproslulejších mezi nimi dosvědčili, že čtouce ty spisy nepředpojaté osoby musí býti přesvědčeny, že jsou nezvratné; a poněvadž voda v jeskyni nemá žádné zvláštní léčivé moci, a poněvadž mimo to mnoho uzdravení se stává bez jejího požívání na pouhou modlitbu k blahosl. Panně Marii, vysvítá, že to uzdravování jsou přímé zázraky, a těch se stává až podnes a lidé z každého dílu světa navštěvují Lourdy a zkoušejí anebo jsou svědky mimořádných milostí u jeskyně.

Je pravda, že navzdor té nejjasnější zřejmosti bylo nevěrců, kteří o těch zázračných událostech pochybovali i se jim posmívali a mají přívrženců až podnes, avšak skutečnosti zůstávají neotřesenými, nepotřebují žádného hájení; vzhledem k pochybám anebo posměšným poznámkám proti nim je třeba jenom uvažovati, že i při vzkříšení Lazara z mrtvých samým Kristem Pánem někteří odešli pryč nevěříce.

Pro věřícího křesťana ale Lourdy zůstávají posvátnými; během času vystavovaly se po celém katolickém světě sochy a jeskyně ukazující zjevení v Lourdech; tam zbožný lid se schází a uctívá Pannu Marii; i v našem kostele je taková socha Panny Marie Lourdské postavena a sice na jižním pobočním oltáři. Ta skutečnost je ustavičným výrazem naší víry v zázraky v Lourdech vykonané a zároveň modlitbou, by Neposkvrněná P. Maria, která uděluje tolik milosti u oné posvátné jeskyně, poskytovala i nám své zvláštní ochrany a pomoci.

SVATÝ JOSEF.

Severní postranní oltář je zasvěcen sv. Josefu; proto i jeho socha je na něm postavena. Světec tento je milý a drahý všem, kteří milují Ježíše Krista, Spasitele světa, poněvadž on je nerozlučně s Ním spojen jako Jeho pěstoun a čistý ženich pannenské matky Krista Pána.

Sv. Josef patřil k šlechtické rodině Davidově; avšak ta rodina během času schudla, tak že pozdější potomci vydělávali své živobytí obyčejnou prací. V takovém postavení byl i sv.

Josef; on je znám jako tesař bydlící v Nazaretě a evandělita praví, že byl spravedlivý to jest svatý.

On byl zvolen, aby měl důležitý úkol na připravování vykoupení světa. Čas přišel, kdy dlouho očekávaný Messiáš světa měl se zjevit; neposkvrněná Panna Maria, která jako sv. Josef pocházela z rodu Davidova, měla býti Jeho matkou zářným působením Božím. Aby byla její čest zachráněna před světem, který měl to tajemství poznati jenom později, Božská Prozřetelnost zřídila, aby Maria byla zasnoubena příbuznému Josefovi, jenž byl veřejně považován za jejího zákonnitého manžele, jenž v pravdě byl ochráncem a svědkem její čistoty a živitelem jejím a jejího Božského dítěte.

Po jejich zasnoubení přihodilo se, že Římský císař Augustus, jemuž židovský lid byl tenkrát poddaný, vydal zákon, aby veškeré obyvatelstvo bylo sčítáno. Židé v Palestině měli přijíti k domovu jednotlivých rodů, kde jména byla zavedena do úředních knih. Sv. Josef a Maria musili přijíti do Betléma, které městečko bylo rodištěm jejich proslulého předka Davida. Přicházejíce do městečka už nemohli najíti přístřeší na noc, poněvadž bylo už naplněno návštěvníky, které zákon císařův tam povolal, a svatí zasnoubenci musili vyhledati chlév mimo městečko.

V následující noci Ježíš Kristus přišel na svět jako dítě Panny Marie a sv. Josef byl první po Jeho matce, jenž směl patřiti do svatého obličeje svého Pána a Boha a přivinouti Ho ke svému srdci a Mu vzdáti své klanění se. Od té doby začal také vykonati své povinnosti jako ochránce sv. rodiny; potřeby poskytnulo se brzy; skrze sv. tři krále Herodes v Jerusalemě se dozvěděl, že židovskému lidu se narodil nový král, a ihned žárlivý vladař se obával o svůj trůn, poněvadž ale nevěděl, kdo novorozený král jest, rozkázal, aby v Betlémě, které městečko bylo naznačeno jako jeho rodiště, všechny děti pod dvěma lety byly usmrceny. Sv. Josefovi, jako evandélium vypravuje, bylo andělem nebezpečí oznámeno, které jeho chovanci hrozilo; bylo mu přikázáno, aby se sv. rodinou utekl do Egypta, až všechno nebezpečí pomine. Sv. Josef uposlechl, a strávil tam asi sedm let. Potom na pokyn Boží navrátil se do Nazaretu, kteréžto městečko stalo se budoucně jejich domovem. V chudičkém domu Nazaretském Spasitel světa dosáhl věku 30 let, kdy měl začíti své veřejné poslání jako učitel člověčenstva.

Ale sv. Josef se už nedočkal Jeho veřejného působení, přece ale splnil důležitý úkol, který byl mu určen, totiž chránil a živil sv. rodinu, ve které spasení světa bylo založeno a

připraveno. Proto je jenom spravedlivě, aby byl vysoce uctíván a oslavován ode všech, kteří patří k Církvi založení od jeho chovance Ježíše Krista.

PRVNÍ SEVERNÍ OKNO: SV. STANISLAV KOSTKA.

Sv. Stanislav je syn šlechtického polského rodu Kostkův. Narodil se na otcovském zámku Kostkově v Mozavsku v roku 1550. Mladičký Stanislav byl tichý a nad věk svůj vážné povahy a už v útlých letech nalézal veliké zalíbení v modlitbách a pobožnostech, které rodiče konali.

Počátkům vědomostí učil se v otcovském domě, kde byl soukromný učitel pro děti vydržován. Když dosáhl čtrnáctého roku, byl s mladším bratrem Pavlem od otce poslán do Vídně, kde byli přijati do vychovávacího ústavu řízeného Tovaryšstvem Ježíšovým. Stanislav byl vzorným chovancem, pilný ve studiích, čistý a skromný v řeči a chování a poslušný ke svým představeným. Pro svou zbožnost a odloučenost od světských zábav musel vytrpěti mnoho tupění a posměchu od svého bratra, jenž ačkoliv mladší, vedl život spustlý a promrhával mnoho peněz na hlučných a nebezpečných zábavách.

V roku 1566 zbožný mladík se roznemohl; ale kromě naděje lékařů uzdravil se opět úplně, ale ta nemoc rozhodla jeho stav života. Od té doby zanášel se pevným úmyslem že svět opustí a zasvětí se dokonale Bohu. Avšak, nebylo naděje, že otec by k tomu úmyslu synovu dal svůj souhlas, peněvadž byl ho určil pro vysoké světské postavení; proto 17letý jinoch odešel z Vídně, prošel celé Německo a přišel konečně do Říma, kde poprosil generále řádu Jesuitského o přijmutí; jeho prosbě bylo i vyhověno. Z Říma odepsal svému otci prose ho, aby mu nebránil jíti za stavem, ke kterému považoval se býti od Boha zvoleným.

V klášteře Římském ukázalo se brzy z jeho svatého života, že jeho úmysl byl vážný; jeho andělský život byl všem soudruhům předmětem povznášení, zvláště pro ony, kteří se jako Stanislav připravovali na stav kněžský, ale bohužel, nedočkal se radostného dne svého vysvěcení; 15tého srpna 1568, pouze jeden rok po svém přijetí do Říma tiše usnul v Pánu k veliké lítosti všech soudruhů.

Sv. Stanislav pro andělské ctnosti a mladý věk, ve kterém zemřel, byl od Církve vyvolen za patrona a vzor mládeže, by ho následovala a jako on zachovávala se čistou a ctnostnou.

DRUHÉ SEVERNÍ OKNO: SV. CECILIE.

Sv. Cecilie byla obět' křesťanských pronásledování po-

hanských Římských císařů. Jak daleko může se zjistiti, ona žila na počátku třetího století; nebot' byla umučena za císaře Alexandra Severa, jenž vládl od 222 až 235. Cecilie byla urozená panna, pocházející z Římské rodiny, která byla v Římských dějinách proslulá po několik set let. Rodiče přislíbili ji, aniž by o tom věděla, urozenému pohanskému jinochu Valeriánovi za manželku; ona ale se už zavázala Bohu slibem ustavičného panenství a přiměla i svého ženicha, aby slibu jejího šetřil a obrátil se na křesťanskou víru.

Ten šlechetný rodinný život měl brzy smutný konec. V ten čas vypuklo v Římě zase zuřivé pronásledování křesťanů a sv. Cecilie a její ženich Valerián měli se státi obět'mi. Veliké počty křesťanů byly veřejně popraveny za svou víru na ulici zvané Vei Appei; a aby jejich smrt způsobila více strachu mezi křesťany a přiměla je spíše k odpadnutí, bylo pod trestem smrti zakázáno, usmrcená těla pohřbívati. Valerián a jeho bratr, jenž se také na víru křesťanskou obrátil, přišli v noci a odnesli těla mučedníků do podzemních hřbitovů křesťanských. Byli při tom postiženi a mečem popraveni. Cecilie pochovala jejich těla, brzy byla i ona zatknuta a smrtí ohrožena, jestli se víry své neodřekne; ale žádné vyhrůžky a žádné sliby nemohly její rozhodnost zlomiti. Poněvadž ale patřila k Římskému šlechtictvu, její veřejné popravení by bylo způsobilo veliký podiv v městě, kat byl poslán do jejího domu, aby ji st'al; zasadil Cecilii mečem tři rány do šíje, aniž by jí srazil hlavu; pak utekl tajnou hrůzou naplněn z domu, nechaje ji ležeti v krvi na zemi; žila ještě tři dny a odkázala svůj dům papeži, aby jej vysvětil za křesťanský kostel.

Předcítající takové zprávy, jak ti první křesťané byli pronásledováni a popraveni za žádnou jinou příčinu, než protože vyznávali víru v Ježíše Krista, naklonění jsme skoro o pravdivosti těch zpráv pochybovati, avšak zkoumajíce dějiny prvních století nalézáme zřetelně že kruté popravení sv. Cecilie je jenom jedním příkladem, dokazujícím, jak millionové šlechetně smýšlejících lidí musely vytrpěti násilnou smrt.

Život a smrt té mladistvé mučednice jsou slavným příkladem křesťanského hrdinství. Ona znala jako tolik jiných mučedníků pravou cenu života a pozemských statků, ona poznala, jak jsou krátké a pomíjející, a ona zemřela za přesvědčení, že náš pravý život je za tímto světem a úplně vhodný nenávisti a trpění, kterým můžeme na tomto světě býti vystavěni.

TŘETÍ SEVERNÍ OKNO: SV. ALŽBĚTA.

Sv. Alžběta byla dcera zbožného Uherského krále Ondře-

je II. a jeho manželky Gertrudy. Narodena byla jím roku 1207. Po tehdejšímu zvyku byla jako mladá dívenka zasnoubena a sice Ludvíkovi, nejstaršímu synu darynského lankraběte Heřmana. Tak čtyřletá Alžběta byla do Darynk poslána, aby byla vychována na dvoře nastávajícího chotě svého.

Roku 1221 byla s Ludvíkem oddána za jásání obyvatelstva, které jí chtělo a milovalo pro její velikou zbožnost a štědrost k chudým. Jako kněžna darynská ona zůstala zrcadlem ctnosti pro celý dvůr a Andělem milosrdenství pro chudé; vstávala v noci, aby se modlila a často byla ráno nalezena na podlaze spánkem přemožena. Každé ráno byla mši sv. přítomna; na Veliký Pátek navštěvovala kostel v obleku chudobné ženy; i v jiné dny pokání, jako Církev je zachovává, účastňovala se ve službách Božích mezi chudobnou třídou obyvatelstva.

Kněžna Alžběta byla také vzorem křesťanské lásky k chudým; její manžel, jenž byl sám horlivý katolík, dal jí úplnou svobodu, by brala k tomu účelu, co chtěla; často donášela sama jídlo a šatstvo a podobného do domků chudých, potěšovala a ošetřovala staré a nemocné osoby. Roku 1225 byla země navštívena hladem, tak že obyvatelstvo trpělo velikou bídou; po tu těžkou dobu štědrost kněžnina neměla skoro mezí, každodenně bylo 900 lidí na dvoře živeno, a mimo to štědré almužny ještě chudým rodinám rozdávány.

Lankrabě zemřel roku 1227, zanechávaje Alžbětu vdovou. Její ctižádostný švagr Jindřich považoval úmrtí svého bratra za vhodnou příležitost zmocnit se následovnictví vlády v Darynsku bez vážného odporu lidu. Alžběta byla se svými třemi dítkami za času zimního vyhnána ze zámku a strávila mnoho týdnů v kruté bídě a opuštěnosti; konečně ujali se jí působní přátelé a cpatřili jí aspoň slušné přístřeší. Lankrabě umřel v Itálii a uplynulo několik měsíců, až jeho mrtvola byla přivezena domů; teď ale vzbudila se v srdcích všech láska a úcta, ze které obyvatelstvo ho mělo za živa, a dle toho i jeho ovdovělé manželce bylo zase dopomoženo ku právům, o něž byla oloupena.

Ale ve Veliký Pátek roku 1228 Alžběta se výslovně odřekla svých nároků jako lankraběnka, vystavěla nemocnici a věnovala zbytek svého života úplně ošetřování nemocných. Roku 1231 umřela v mladém věku 24 let. Jak vysvítá z jejího životopisu, Alžběta zůstává navždy skvělým vzorem zbožnosti a křesťanské lásky k chudým.

ČTVRTÉ SEVERNÍ OKNO: BOŽSKÝ SPASITEL.

“Pojd'te ke Mně, všichni, kteří pracujete a obtíženi jste, a Já vás občerstvím”. Ta slova Písma sv. se nám živě připomínají, když patříme na ono okno, představující našeho Božského Spasitele, jak vztahuje své ruce a takřka přivítává všechny, aby k Němu přišli.

Pán Ježíš přišel osobně na svět a vzýval člověka, by Jeho božského učení poslouchal. Ve Svém pamětihodném horském kázání jasně vykazoval Svým posluchačům, jakož i všemu člověčenstvu povinnosti, které máme ke svému Stvořiteli, svému bližnímu a k sobě; po tři léta Ježíš chodil po Palestině uče a potvrzuje své slovo úžasnými zázraky. A před svým viditelným odchočem se světa přikázal svým Apoštolům, by oni jakož i jejich nástupcové v kněžství učili všechny národy Jeho jménem a mocí, cožkoliv On byl jim prokázal. Po nanebevstoupení Krista Pána Apoštolé rozptýlili se po celém světě tenkrát známém, a zvěštovali všem radostnou zprávu, že dlouho očekávaný Messiáš přišel, a vzývali všechny důtklivě by přijali Jeho nauky. Jako Apoštolé, tak i nesčíslní nástupcové v jejich sv. úřadu až podnes pokračovali hlásati učení Ježíšovo, a Božský Spasitel pokračuje po všechna ta století, svět vzývati prostředkem kněží Své Církve, by přišli k Němu a poslouchali Jeho slov věčného spasení.

Mimo takové přímé napomínání je mnoho jiných prostředků, kterými Bůh k našemu srdci mluví. Kde jest člověk za našeho moderního času, jenž by čtením, pozorováním anebo rozhovorem nebyl pohnut, by zkoumal učení Kristovo? Necít' každý si dobře všímá takových vnitřních hlasů své duše; žádná moudrost' nemohla osobu a učení Krista Pána z dějin vymazati; každý nový rok je veřejné uznání skutečnosti Jeho narození a Jeho dějeprávné osobnosti a učení, proto je i každý nový rok zároveň vážným vzýváním, abychom ty skutečnosti pozkoumali a přirozený výsledek přijali.

Blaze těm, kteří po svůj život poslouchají takových vzývaní Ježíše Krista, oni uslyší jednou také to radostné přivítání: “Pojd'te, požehnání od Otce Mého a vládněte královstvím vám připraveným od ustanovení světa!”

PÁTÉ A ŠESTÉ SEV. OKNO: SSV. CYRIL A METHODĚJ.

Páté okno ukazuje sv. Cyrilla, šesté sv. Methoděje; ti dva světci byli bratři; i jejich životní povolání bylo velmi úzce spojeno. Byli Řekové, jejich domov byl Soluň, kde sv. Pavel víru Kristovu zavedl. Sv. Cyril narodil se roku 827, jeho bratr

Methoděj byl o několik let starší. Otec byl vysokým úředníkem v Soluni, proto i synům se dostalo pečlivého vzdělání, aby mohli jedncu převzít podobné úřady.

Když bylo Cyrillovi 14 let, ztratil otce; sirotek byl potom přijat ke dvoru císařskému, kde byl vychován spolu s budoucím císařem Michalem; jeho bratr Methoděj se již připravil na vysoký občanský úřad a později také skutečně stal se místodržitelem jedné řecké krajiny. Avšak úřad tento, jinak vznešený a žádoucí, šlechtného Methoděje v krátkce omrzal; a jednoho dne rozloučil se se svými přátely k velikému podivení celé krajiny a vstoupil do kláštera. Cyrilovi byl též vysoký úřad nabídnut, až bylo jeho vychování skončeno, ale on toho postavení občanského ani nepřijal, a ačkoliv přátelé snažili se ho zdržeti, přece dvůr opustil a šel za bratrem do kláštera.

Oba se stali kněžími a působili blahodárně mezi Řeky jako missionáři; avšak Božská Prozřetelnost byla jim vykážala jinou úlohu; měli se stát zvěstovateli sv. víry mezi Moravany. Ten lid byl už slyšel o náboženství křesťanském skrze missionáře, kteří učili v sousedních krajinách, ale až dosud ještě neměli kněze, kterému mohli porozuměti. Roku 863 Moravský kníže Rostislav prosil řeckého císaře Michala, aby, je-li mu možno, pro jeho lid poslal kněze, jenž by mohl k němu mluvit a mu vysvětliti pravdy pravého Boha. Císař Michal přednesl tu duševní potřebu mezi Moravany Ignácovi, patriarcha cařihradskému s tím výsledkem, že ti dva učení bratři Cyril a Methoděj byli posláni na Moravu.

V tom novém oboru působnosti byly jejich snahy také velikým zdarem požehnány; kníže Rostislav i všechn jeho lid byl ponenáhlu získán pro sv. víru, kterou kněží Soluňští hlásali. Po pětileté těžké práci, roku 868, papež Hadrian, jenž jejich působení s velikým zájmem sledoval, povolal je do Říma, aby podali zprávu o své činnosti a za uznání jejich námah vysvětil je oba biskupy pro Moravu. Avšak Cyril už nemohl se vrátiti, cítil blízkou smrt, proto vstoupil do kláštera, by se v tichosti na poslední hodinu připravil. Bratr Methoděj zůstal u něho při jeho dlouhotrvalé nemoci, doufajíc, že snad z nemoci vyvázne a jej zase doprovodí zpět; ale předtucha smrti se potvrdila, Cyril ještě v tom samém roku umřel a Methoděj s bolestným srdcem vrátil se sám na Moravu, by se práce své znovu ujal.

Během času navštívil skoro všechny sousední slovanské kmeny, všude hlásaje víru Kristovu a všude také vyučuje mladíky na kněžství, tak že duševním potřebám mohlo brzy býti vypomoženo. Sv. evandélium se rozšířilo a rozkvétalo na Mo-

ravě a v sousedních krajinách, lid rád slyšel Methoděje a poslouchal jeho napomínání; on byl v pravdě jako otec mezi svými dítkami; ctěn a milován ode všech. Na květnou neděli roku 885 sloužil mši sv. naposledy, už cítil hodinu smrti; slabým hlasem ale přece důtklivě napomínal svůj lid ještě jednou, aby zůstal sv. víře věrným, a pak se s ním na vždy rozloučil. Tři dny potom veliký apoštol Slovanů zemřel.

Ssv. Cyril a Methoděj jsou tedy s právem vysoce uctíváni mezi Slovany; těm sv. bratřím mají co děkovati za sv. víru, necht' zůstane živě na jejich mysli požehnaná památka těch apoštolů, kteří způsobili tak velikou a blahodárnou změnu v dějinách Slovanských.

PRVNÍ JIŽNÍ OKNO: SV. VÁCLAV.

První jižní okno vedle kůru ukazuje sv. Václava, krále českého; narozen byl roku 903. Jeho otec Vratislav chtěl svému lidu zůstaviti následníka na trůnu moudrého a zbožného, proto dal mu pečlivou výchovu v náboženství jakož i ve světských vědách. Počátku vědomostí naučil se doma, později ale byl poslán do vychovávacího ústavu mimo Prahu, by vzdělání jeho se zdokonalilo. Byl brzy znám jako zbožný mladík a pravý přítel k chudým, kterým dával štědře almužny.

Roku 923 Václav, kterémuž bylo ted' 20 let, byl zvolen českým králem, jeho otec Vratislav zemřev před dvěma lety. Brzy dokázal vřelou horlivost pro zvelebení náboženského života v Čechách a zůstal jí věrným po celý čas svého života; sám dával v tom ohledu ten nejlepší příklad; mši sv. byl velmi často přítomen a nepovažoval pod svou hodností knězi u oltáře přisluhovati a sám připravit chléb a víno na mši sv. potřebné. Několik krásných kostelů bylo štědrostí vystavěno a on se také staral o potřebné podporování kněží, kteří je spravovali. Hmotné blaho svého lidu měl také pečlivě na zřeteli; bylo jeho ustavičnou námahou, veřejné poměry zlepšiti, zachovati pokoj a dobrý pořádek; pro vychování dítek vystavěl po celé zemi školy a opatřil je způsobilými učiteli. Tak král Václav stal se pro svou zemi skutkem apoštolem, jenž vykonal přemnoho dobrého pro vzdělání lidu českého; osobně byl dobrotivý ke všem, spravedlivý v urovnání sporů a velmi bedlivý aby veřejní úředníci po celé zemi konali spravedlnost ve svém jednání. Vzhledem k sousedním zemím král snažil se též všemi silami, zachovati pokoj a pěstovati přátelské vztahy.

Bohužel, ten svatý král měl velmi smutný konec; měl bratra Boleslava, jenž již po několik let se pokoušel trůnu se zmocniti. Poněvadž všechny politické plány byly zmařeny, je-

ho vášnivá ctižádost přivedla ho ke krve prolévání; jednoho rána, když král šel do kostela, Boleslav a několik jiných spiklenců na něho číhali, a když se k nim přiblížil, byl zákeřnický zavražděn. Boleslav později hořce litoval svého zločinu, ale už nemohl ho napravit a dějiny ho potrestaly navždy dávající mu příjmi ukrutný.

Bylo přirozeně, že násilná smrt krále Václava, jenž vzorným vládnutím získal si lásku a úctu českého lidu, byla hořce oplakána po celé zemi. Lid vzpomíná se až podnes na jeho vládu a osobnost, král Václav zůstává Čechům milým a drahým a žije dále v jejich modlitbách a písních.

DRUHÉ JIŽNÍ OKNO: SV. FRANTIŠEK XAVERSKÝ.

“Jděte a učte všechny národy, křtíce je ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého.” Ta slova Božského Spasitele se nám živě připomínají na mysl, když čteme životopis sv. Františka Xaverského. Právě jako Apoštolé Páně, tak byl i on neúnavně činným evandéliem Kristovo novým národům a novým zemím přinést. Domovem toho světce jest Navarra ve Španělsku, kde byl narozen roku 1506. Byl vysoce vzdělán, neúhonný a šlechetný povahou a proto určil si vysoké ideály pro život svůj. V mladém věku 22 let dějiny ho znají jako proslulého učitele filosofie na universitě Pařížské.

Asi roku 1528 seznámil se s Ignácem z Loyoly, svým krajanem a zakladatelem Tovaryšstva Ježíšova. Účel toho řádu pozůstává v tom, hájiti a rozšířiti sv. víru. Sv. František byl tak velice povznesen, že se stal členem toho řádu. Na začátku působil s velikým zdarem v Itálii ku prospěchu sv. náboženství, roku 1542 papež Pavel III. a sv. Ignác jeho generál zvolili ho missionářem pro východní země; plný apoštolské horlivosti vydal se na cestu na nové působiště a přibyl šťastně do Goy, města to indického. Odsud procestoval celou Indii, káže křest'anům i pohanům; František hlásal evandélium Kristovo na ostrově Ceylona, vztýčil kříž na souostroví Molnckém, a na ostrově Amboině, a založil první křest'anskou osadu ve vzdáleném Japonsku. Jsa na cestě do Číny roznemohl se těžko a dříve než mohl říše té dosáhnouti, umřel; bylo to v roku 1552.

Sv. František bývá s právem nazván Apoštolem Indie a Japonska; kázal tu víru nesčíslným kmenům, obrátil krále a knížata a pokřtil statisíce pohanů, tak že pozdější missionáři měli kráčet jenom v jeho šlépějích; oděný obyčejným rouchem kněžským, breviář v ruce, potřeby pro mši sv. na zádech, cestoval pěšky a často i bos za palčivého slunce po horském písku, někdy zase po sněhu a ledu, by kázal novým li-

dům a získal nové duše pro Krista Pána. Někdy byl tak unavený, že nemohl ani ke shromážděnému lidu mluvit, ale žádné námahy a překážky nemohli zlomit jeho horlivost; on mohl v pravdě se sv. Pavlem říci: "Mám za to utrpení tohoto času nejsou rovná budoucí slávě, kteráž se zjeví na nás."

Proto ten veliký světec uctívá se s právem ve veškeré Církvi, jako horlivý hrdina sv. víry; a jeho apoštolská činnost zůstane zároveň navždy výmluvným důvodem vysoké důležitosti sv. náboženství pro člověka.

TŘETÍ JIŽNÍ OKNO: SV. ANTONÍN PADUANSKÝ.

Sv. Antonín pochází ze šlechtického rodu Portugalského. Narodil se roku 1195. První vzdělání nabyl na škole při stoličném chrámě rodiště svého. Když bylo mu 15 let, vstoupil do kláštera řeholních kanovníků Augustiniánů, se kterými strávil 10 let, zdokonaluje své studie a později také působě pro duševní blaho svých krajanů.

Rok 1230 naznačuje změnu v běhu života slovutného světce. V tom roku pět členů řádu sv. Františka, kteří byli působili mezi Mohamedány, byli od nich umučeni; jejich ctihodná těla byla přivezena do Koimbry, by tam byla pohřbena. Mladý kněz Ferdinand, jak sv. Antonín se tenkrát jmenoval, přebýval v ten čas v Koimbře, a když spatřil těla těch ctihodných mučedníků, byl hluboko dojat; pojala ho ohnivá touha, že půjde též hlásat evandélium Mohamedánům a zalíbí se Bohu, podstoupne i mučednickou smrt pro Krista Pána. Poněvadž jeho řád neměl správy o takové missii, přidal se s dovolením svých představených řádu Františkánů s tím úmyslem že půjde mezi Mohamedány. Ale když byl na moři, vichřice se strhla a zahnala loď jeho až ku břehu ostrovu Sicilii; tam byl přijat do jednoho kláštera svého nového řádu. Brzy spravoval velmi důležitý úřad jako učitel vyšších studií v různých klášterích, mimo to ale věnoval svou péči spáse duší obecného lidu. Později složil učitelský úřad a následoval výhradně povolání kazatelské; pro svou výmluvnost byl povolán i do mnoha měst ve Francii; roku 1226 vrátil se do Italie, kde trval na svém kněžském působení, zvláště jako missionář po ostatní léta svého života. Poslední místo, kde působil, bylo Padua, tam přibyl roku 1230. Všade byly jeho práce požehnány velikým zdarem, kdykoliv kázal, vyšší i obyčejný lid se k němu hrnul, by ho slyšel a vzděláván byl. Roku 1231 začal churavěti, a ačkoliv zastavil svou namáhavou práci, jeho stav stával se pořád povážlivějším a 13tého června roku 1231 vypustil svou šlechetnou duši.

Sv. Antonín nedosáhl původního úmyslu svého, totiž hlásati sv. víru mezi nevěrci a je-li vůle Boží, umříti jako mučedník, avšak, čeho vskutku dosáhl jako missionář v Italii a Francii, jistě mu vymohlo zásluhu apoštolskou u Pána Boha a trvanlivou lásku a úctu věřících, zvláště Italiánů.

ČTVRTÉ JIŽNÍ OKNO: SV. ANNA.

Sv. Anna jest matka bl. Panny Marie. Vyobrazena bývá jako obstarlá žena; ve svých rukou držíc knihu, ze které poučuje svou dcerušku Marii, ona stojí při jejím boku a zdá se bedlivě naslouchati učení zbožné matky.

Dle starého podání byla sv. Anna vychována ve výchovácím ústavu při chrámě Jerusalemském; zde byla od útlého mládí učena etnosti a svatosti; chovanky ústavu staraly se o mnohé potřeby ve chrámě, zachovávaly všechno uvnitř v dobrém pořádku a připravovaly svatá roucha, jichž kněží užívali při náboženských obřadech. První Otcové Církevní nám vypravují o sv. Anně ve chrámě, že byla velmi nábožná v modlitbě, poslušná ke svým duchovním představeným v ústavě, čistá a skromná ve svém chování, a horlivá ve čtení a rozjímání o svatých spisech.

V dospělém věku zasnoubila se s Jáchymem, zbožným to židovským pastýřem; o těch manželích mohlo se říci co později sv. Lukáš pravil vzhledem k Zachariášovi a Alžbětě, že byli oba spravedliví před Bohem a chodili ve všech Jeho příkázáních. Zvláště zmínují se Církevní spisovatelé o jedné jejich etnosti, totiž o jejich veliké lásce a štědrosti k bližnímu. Časné statky své rozdělovali na tři částky, jednu částku obětovali chrámu Jerusalemskému a druhou věnovali chudým, a třetí užívali pro své vlastní potřeby.

Těm nábožným rodičům Bůh dal dcerušku Marii, která byla předurčena aby měla tak důležitou úlohu při vykoupení světa. Když byla Maria tříletá, Jáchym umřel; pak dívenka byla přijata do výchovavacího ústavu, kde i matka byla vychována; sv. Anna ale strávila ostatek svého života ve skutcích zbožnosti kterými zůstane navždy vzorem pro všechny rodiče, učíc je etnostem, které mají ozdobiti manželský a rodinný život.

PÁTÉ JIŽNÍ OKNO: SV. ALOIS Z GONZAGY.

Sv. Alois byl syn knížete Ferdinanda z Gonzagy v Italii. Narodil se roku 1568 na otcovském zámku Castiglione, blízko starých a etihodných měst Brescia a Mantua. Matka byla velmi nábožná, a uváděla synáčka záhy na cestu zbožnosti.

Alois byl nejstarší syn, proto měl následovati svého otce jako kníže z Castiglione. To postavení ale předpokládalo vojenské vychování; dle toho otec chtěl mu k tomuto stavu záhy dodati chuti, vypravoval mu se zálibou o svých hrdinských skutečích, které mu získaly slávu a čest, dával synáčku obrazy a nástroje vojenské, aby jimi si hrál. Později brával ho do vojenského tábora, kde si jej vojáci brzy zamilovali; ale zálibu v jejich stavu otec nemohl ve svém synáčku vzbuditi. Když mu bylo 10 let, musel navštívit několik dvorů, by se naučil uhlazeným způsobům kruhů, ve kterých měl později se pohybovati; nádhera a zábavy, které ho tam obkličovaly a které byly jisto způsobilé, mladíka jeho věku poutati nemohly zajímati Aloise; on se vyhýbal veřejným hrám a zábavám, jeho nejmiřejší místo bylo jeho soukromná komnata, kde strávil mnoho času v modlitbě a čtení náboženských knih.

Ve věku 15 let Alois vyjádřil úmysl, že se zřekne světa a světských vztahů a vstoupí do kláštera. Otec, jenž svého prvozeného syna k vysokému světskému úřadu určil, byl velice zklamán, když uslyšel o jeho poměrně pokorném úmyslu a snažil se všemi prostředky, ho s toho záměru odvrátiti, ale když viděl, že všechny jeho námahy jsou marné, svolil, aby Alois šel za náklonností svého srdce, a Alois teď 18letý vstoupil do Tovaryšstva Ježíšova v Římě roku 1585. Vzdálený od roztržitostí a pokušení světa, chtěl sloužiti Bohu jako kněz; dle toho ujal se studií, které na stav tento připravují.

Roku 1591 vyskytla se v Římě morová rána a přinesla smrt tisícům obyvatelů. Jesuité zřídili na rychlo v městě veřejnou nemocnici pro chudé a opuštěné nemocné a pečovali o ně. Také Alois prosil, aby mohl posluhovati v této nemocnici. Pro jeho slabou postavu představení právem se obávali, že by té nebezpečné služby nesnesl; a teprve, když neustával prositi, svolili k jeho šlechetnému přání. Časem nakazili se někteří spolubratři od nemocných a umřeli; i útlá soustava mladého bohoslovce Aloise nemohla na dlouhý čas vydržeti; on byl také zachvácen a po trpění tří měsíců podlehl nemoci jako obět' lásky ke svým nemocným spoluobčanům. Zemřel roku 1591 ve věku 23 let.

Sv. Alois je jako sv. Stanislav patron mládeže; oba jsou výmluvnými důvody, že je možno pro mládež vésti čistý a zbožný život i ve světě, ale oni je také napomínají že je to možno pouze těm, kteří se nevystavují světským pokušením a nebezpečím.

ŠESTÉ JIŽNÍ OKNO: SV. ANEŽKA ŘÍMSKÁ.

Život sv. Anežky jako sv. Cecilie připomíná nám hroznou dobu prvních tří století, když bylo zločinem býti křest'anem. Pohanství, ohavné modlářství bylo náboženstvím státním. Říman nemohl kupovati, aniž vytahovati vody anebo vstupovati před soud, anižby vyznával pohanství nějakým způsobem. Křest'an měl na rozhodnutí, 'bud' zapřítí sv. víru anebo obětovati svůj život. Millionové křest'anů utrpěli smrt raději než že byli vyznávali ohavné modlářství. Ty smutné poměry potrvávaly v Římské říši s menšími přestávkami až k roku 313, kdy Konstantin Veliký dal víře křest'anské svobodu.

Sv. Anežka byla také obět' těch hrozných pronásledování prvních křest'anů. Žila ke konci té smutné doby; její smrt je zapsána na začátku čtvrtého století. Anežce bylo asi 13 let, když byla od Římského soudce předvolána, by vyznala modlářství. Soudce jí učinil lichotivé sliby, kdyby modlám obětovala, avšak Anežka zůstala učením Kristovu věrná; když byly všechny pokusy marné, rozhodnost a přesvědčení dívčině změnití, byla odsouzena na smrt, jako skoro nesčíslní jiní křest'ané jí už podstoupili před ní. Kat vida před sebou útlou dívku v andělském klidu a vznešenosti váhal jí popraviti, jsa soustrastí pohnut, ale Anežka statečně poklonila hlavu, by přijala ránu, která měla život její skončiti.

Mladistvá světice bývá vyobrázena s beránkem na ramelech, kterého pečlivě tiskne ke svému srdci; ten beránek je odznakem mladistvé čistoty a nevinnosti, ve které Anežka zemřela, vždyt' bylo jí pouze asi 13 let, když byla st'ata. Poněvadž ale byla přece tak rozhodná ve sv. víře, zůstane důtklivým příkladem odhodlaností, kterou tím více obdivujeme v ní, dívce to, 13tileté.

PRVNÍ STŘEDNÍ POLE: MÍTRA A KLÍČE.

První střední pole na kostelním stropě, začínaje od sanktuariu, představuje papežský znak, trojí mitru s dvěma klíči. Ta mitra naznačuje trojnásobnou důstojnost sv. Otce jako nejvyšší učitel, kněz a pastýř Církve katolické. Klíče naznamenávají zvláštní dar, kterým je papež obdařen jako duchovní správce celé Církve, tudíž dar neomylnosti; a jelikož tomu výrazu se někdy nesrozumívá, následující řádky o tom daru stručně pojednají.

Mluvíce o neomylnosti papežské, míníme že sv. Otec, jako hlava Církve kat. nemůže učením Krista Pána ani změnití, ani nesrozuměti pravému smyslu toho, co Božský Učitel nám při-

kázal anebo zapověděl, abychom dosáhli věčného spasení. Ten dar je s nejvyššího významu pro papeže; Ježíš Kristus zjevil své nauky k prospěchu celého člověčenstva; avšak, aby všech na pokolení mohla poznati to učení, jež Božský Spasitel svým posluchačům prohlásil jediným prostředkem věčné spásy, obdařil Svou Církev a jejího nejvyššího správce darem neomylnosti, který ho činí způsobilým rozeznati a hlásati pravdu ve věcech sv. víry a mravů, a tak nauky Kristovy navždy zachovati v jejich původní celistvosti. Kristus Pán pravil sv. Petrovi, hlavě to Církve nedávno založené: “Ty jsi Petr, co je tolik jako skála, a na této skále vzdělám Církev Svou, a brány pekelné jí nepřemohou.” Avšak, kdyby papež kdykoliv mohl se zmýliti ve svém učení, slib Božského Zakladatele by byl zmařen, Zlý Duch nad Církví, dílem to Božím zvítězil, a brány pekelné jí skutečně přemohly.

Je to sice pravda, že máme Písmo Svaté, které obsahuje většinu nauk Kristových, než nenalzáme v něm všech; a pravdy, kterým sv. kniha skutečně učí, nejsou vyjádřeny tak jasně, že byly každému srozumitelné; o té knize platí až podnes, co služebník královny mouřenínské Kandace řekl k sv. Filipovi: “Kterak mohu rozuměti, nevyloží-li mi někdo.” A množství náboženských soustav, které vznikly od doby, když Martin Luther začal hlásati zásadu soukromného výkladu Písma Sv., výrok toho služebníka jasně dokazuje; všechny tvrdí, že čerpají své učení z Bible, ale přece se liší od sebe navzájem v základních naukách, tak že by bylo rouhavě, říci, že Pán Bůh vnuknul všechny ty různé výklady ctihodné knihy.

Jak potřebně tedy, aby byl nejvyšší učitel, jenž s neomylnou autoritou hlásá nauky Kristovy, hájí pravdu proti lži, a rozhoduje o případných pochybnostech. Tím je papež; klíče jeho neomylnosti nám otvírají pokladnici pravé víry a jestli věrně ji zachováme otevrou nám jednu království nebeské.

DRUHÉ STŘEDNÍ POLE: BERÁNEK LEŽÍCÍ NA KNIZE.

Malba na tom poli ukazuje beránka, který odpočívá na knize a zdá se držeti prapor se znamením sv. kříže. Ten beránek je obraz Ježíše Krista; po celý Starý Zákon byl beránek považován za předznak Messiáše všeobecně očekávaného.

Ta souvislost měla původ svůj od Beránka Velikonočního, kterého židovský lid zabíjel a požíval každoročně od svého vysvobození z otroctví Egyptských králů. Jak se z Písma Sv. dočítáme, nechtěl král Faraon lid israelský propustiti, jak byl častokráte o to prosen. Za trest toho tyranství Bůh poslal an-
děla smrti, aby usmrtil ve všech egyptských rodinách nej-

staršího syna; Židům ale přikázal, by poznamenali prah svých domů krví toho beránka. Anděl smrti prošel vesnice a města Egypt'anů a ve všech rodinách pobil nejstaršího syna náhlou smrtí, kdežto domy israelské, krví poznamenané milostivě pomínul. Víme, že ta strašná událost vymohla Židům vysvobození z egyptského zajetí. A památný den toho zázračného zakročení Božího býval od toho roku zachován svátkem, na který lid musel požívat beránka právě jako v den svého vyjití z Egyptska. Svátek ten býval nazván Pašeka, česky Velikonoce, a beránek ten Velikonoční Beránek, který byl potom napořád považován za předobrazení zaslíbeného Messiáše. Bylo předpověděno, že jako ovce k zabítí veden bude a jako beránek před tím, kterýž ho strážil oněmí, a neotevře úst svých. Messiáš bude usmrcen, a proleje krev svou za hříchy naše a tím nás vysvobodí z otroctví Zlého Ducha a zachrání nás od věčné smrti, jako židovský lid byl zachráněn od smrti tělesné krví beránka velikonočního. Proto sv. Jan, předchůdce Páně, Bohem osvěcený, vyvolal spatřuje Spasitele: "Hle Beránek Boží, hle, kterýž snímá hříchy světa," a jeho slova se opakují v Církvi až podnes.

Beránek na naši malbě leží na knize a drží prapor s křížem; ta kniha, jak se dočítáme ve Zjevení sv. Jana, vztahuje se na knihu života, obsahující hříchy světa zavedeny; avšak Velikonoční Beránek Nového Zákona, totiž Ježíš Kristus umřel za hříchy světa a smrtí Svou za ně dost učinil a dobyl vítězství nad mocí hříchu a pekla; z toho vítězství na kříži je prapor s křížem na našem obraze významným znakem. Věčné díky a chvála Beránku Božímu za to nesmírné milosrdenství a lásku.

TŘETÍ STŘEDNÍ POLE: HVĚZDA.

Od té doby, co zázračná hvězda zavedla sv. Tři Krále k chudým jesličkám Spasitele světa, nažyla zvláštního náboženského významu jakož hvězda naší sv. víry. Mnohým ta hvězda se ukázala již v jejich dětinství; jiní ji spatřili teprve v pozdějších letech. A jako nebeské světlo v Písmě Sv. zavedlo sv. Tři Krále k Ježíškovi, tak sv. víra přivádí nás k místům, kde ten samý Ježíš Kristus přebývá až podnes; jsou to katolické kostely, které si vyvolil za své zvláštní příbytky zde na světě; tam můžeme Ho navštívit a před Ním celé své srdce otevřít.

Zvláště v neděli hvězda sv. víry přivítává nás, abychom do Jeho příbytků pozemských přicházeli, s Ním v pobožné modlitbě mluvili a rozjímali o těch ctihodných pravdách, které hlásal, když chodil po Palestině; zvláště ale napomíná nás

sv. víra, abychom se účastňovali v oběti Mše sv. jež je tajemné obnovení umučení a smrti Krista Pána na vykoupení světa. V kostele býváme také účastnými těch sv. milostí, které Spasitel světa Svou smrtí na kříži nám zasloužil; jsou to sv. svátosti ustanovené k našemu posvěcení.

Mimo neděle Církev zavedla během času ke cti Božského Vykupitele počet svátků, které nám vyobrazují Jeho sv. život způsobem velmi dojímavým, připomínají nám vždycky, jak chodil po zemi dobro čině každému, i když to často vyžadovalo zázraků; proto máme i teď s největší důvěrou před Něho vstoupiti, své potřeby Mu přednésti a Jeho pomoc si vyprositi.

Máme také svátky ke cti těch, kteří se mimořádným způsobem vyznamenali v následování Božského učení, a tím se stali svatými. V takové svátky ctnostný život těch přátel Božích se nám uvádí na paměť; vzpomíná nás, že oni žili na témž světě, kde jsme my přítomně, že byli vystaveni těm samým ne-li větším zkouškám a nesnáším jako my, tak že vidíme jasně, jestli oni navzdor tomu všemu mohli dosáhnouti tak vysoké ctnosti a svatosti, budeme i my moci vésti povznášející a zbožný život, máme-li jen k tomu dobrou a rozhodnou vůli.

To všechno poznáme v kostele a hvězda sv. víry nás tam uvádí právě jako zavedla sv. Tři Krále k prvnímu příbytku novorozeného Spasitele světa. Je to vskutku líbezné světlo, které nás v tomto životě pozemském vyzývá, abychom přišli k Ježíšovi do kostela, a následovali Jeho učení, a jestli věrně setrváme, uvede nás do Jeho věčného příbytku.

ČTVRTÉ STŘEDNÍ POLE: KŘÍŽ, KOTVA A SRDCE.

Ty tři předměty poukazují na tři božské ctnosti; víru, naději a lásku. Kříž naznamenává sv. víru. V tom spojení nalézáme kříž předobrazený již ve Starém Zákoně; tudíž tím bidlem s měděným hadem, který Mojžíš na rozkaz Boží na poušti zhotovil, když mnoho lidu uštknutím jedovatých hadů zemřelo; kdokoliv byl uštknut a pohlédl na měděného hada, zachráněn byl od smrti. To bidlo tedy jest obrazem kříže v Novém Zákoně, na kterém Spasitel světa byl vyzdvihnut a umřel za spase ní člověka. Sv. Jan se toho týká, an praví: "Jako Mojžíš povýšil hada na poušti, tak musí povýšen býti Syn člověka, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný." Smrtí Kristovou se nám dostalo přehojných milostí, abychom svědomitým jich užíváním, čím vykonáváme skutečnou víru, nebyli uštknutím pekelného hadu usmrceni, ale zachráněni pro život věčný.

Taková víra musí býti sloučena se živou nadějí, která je na naší malbě vyobrazena kotvou. Kotvy, jak víme, námořníci užívají, aby lod' k bezpečnému místu přidržovali, a bouřím překáželi, by lod' nevyháněly na rozpoutané moře. Sám účel kotvy tedy činí jí významným znakem naděje a důvěry v Boha. Sv. Pavel tu podobnost již vyjádřil píše, že máme naději, jako kotvu duše, bezpečnou i pevnou, a on míní naději na věčné spasení. První křesťané též vytesávali kotvu na své pomníky za výraz své naděje na blažený život za hrobem. I po ten pozemský život naděje je jako kotva, která překáží bouřím světa, by nesvrhly lodičku naší duše; v nemoci je to naděje naší úlevou, v bídě a zklamání útěchou, až šťastně dosáhneme přístavu svého věčného určení.

Srdce na našem obraze vyjadřuje lásku k Bohu; až přirozeně je srdce středem a sídlem lásky; v srdci jsou zakořeněny naše náklonnosti a přání, proto učí Kristus, abychom Ho milovali z celého srdce svého. Bůh je náš stvořitel, Jemu máme co děkovati za život, na Něm závisíme za každou hodinu svého života a On nás určil k věčné blaženosti po tom pozemském životě. Pánu Bohu tedy mají přináležeti naše nejtajnější náklonnosti; naše mysl má se často zabývati s myšlénkou o všude přítomnosti Boží, náboženské předměty měly by nám býti zajímavé ve svém rozhovoru, zákon Boží pravidlem pro náš život, a zásadou všech našich skutků. Celá malba vyjadřuje tedy ty nejslechetnější a nejvyšší náklonnosti a skutky, jichž je člověk způsobilý, poukazuje na jeho vztahy k Bohu, jeho stvořiteli a konečnému cíli.

PÁTÉ STŘEDNÍ POLE: TROJÚHELNÍK.

Obraz tento zdá se na první pohled býti záhadným; ale přesnějšimu pozorovateli objeví se hluboký smysl, představuje veliký trojúhelník; úhly končí se v kruhy, jichž každý ukazuje jméno jedné z tří božských osob: "Otec", "Syn", "Duch Svatý". Dvojí čára, která ty tři hrnky spojuje, nese slovíčko "není"; tak že povstávají věty: "Otec není Syn"; "Syn není Duch Svatý", "Duch Svatý není Otec". Uprostřed toho trojúhelníku nalézá se jiný kruh, ukazující slovo "Bůh"; a z toho kruhu dvojí čára, nesoucí slovíčko "jest", vede ke každému tří zevnějších kruhů, že se tvoří věty: "Otec jest Bůh", "Syn jest Bůh", "Duch Svatý jest Bůh". Obraz je tedy symbolické vypočtení Nejsv. Trojice, pokud jsme s to, to božské tajemství si představit.

Celá příroda zvěstuje, že byla někdy stvořena, a sice bytostí, která existovala před vesmírem; tu bytost jmenujeme

Bohem, stvořitelem světa, a každý, jenž není předpojatostí anebo pýchou zaslepen, věří v Něho a uznává svět za Jeho dílo

Kladné zjevení ale učí nás dále, že ten stvořitel všeho míru nebyl sám, nýbrž že ode vsí věčnosti byli tři držitelé a vlastníci přirozenosti božské, rozdílné od sebe svou osobností; jsou to ty tři osoby Otec, Syn a Duch Svatý; avšak mají všechny tři tutéž přirozenost, totiž přirozenost Božskou; je tedy jeden Bůh ve třech osobách. Ta pravda je pro nás tajemství, tak že nemůžeme je úplně vyzpytovat; avšak víme, že to pravda jest, poněvadž Ježíš Kristus tomu učil. Hledíce kolem sebe nacházíme mnoho obyčejných zákonů v přírodě, kterých nechápáme, nicméně ale věříme a zachováváme; proto je pouze důsledně, když se v uctivosti a víře klaníme tomu tajemství jednoho Bohu ve třech osobách. Skutečnost, že Spasitel světa je zjevil, je dostatečným důvodem pro nás, abychom věřili, a náš rozum aspoň nenalézá v té nauce žádné nesrovnalosti; co se týká hlubšího zpytování, upřímný věřící v Boha si uvědomuje, že k úplnému vyzpytování Božské přirozenosti potřebovali bychom ducha tak pronikavého a nesmírného, jak je neobmezený duch Boha samého.

Naopak měli bychom býti vděčnými, že se zjevil jenom stupněm nízkým, aby náš rozum nebyl úplně přemožen Jeho nesmírnou velebností a mocí, jako naše oko je oslepeno, když se pokouší patřiti do slunce. Přece ale, co o Bohu víme, postačuje člověku dobré vůle, aby poznal své k Němu vztahy, Homiloval a toužil s Ním navždy býti spojen.

ŠESTÉ STŘEDNÍ POLE: LYRA.

Ten obraz je vymalován nad kůrem a obrací pozornost na účel, kterému kůr slouží; to místo je vyhraženo pro posvátnou hudbu při službách Božích.

Hudba, vokální jakož instrumentální, má velmi důležitou úlohu v kostele. Jsou to zvláště varhany, jichž se spolu s hudbou vokální užívá skoro v každém katolickém kostele při slavných náboženských obřadech. Provázeni vznešenými souzvuky varhan, zpěváci spolupůsobují zvláštním způsobem ke službám Božím; oni mají takřka samé Anděly a svaté v nebi nápodobiti, o kterých se dočítáme, že zpívají ustavičně chválu Boží. Mnoho z krásných modliteb, jichž se při slavných obřadech církevních užívá, je tu spojeno s hudbou, aby vyjádřovaly způsobem ještě vznešenějším úmysly a význam služeb Božích a zvýšily a rozmnožily jejich slavnost vůbec; tak stávají se naše pozemské modlitby a náboženské obřady tím podobnějšími té velkolepé službě, kterou Anděle a svatí přinášejí

Pánu Bohu v nebi.

Z toho je samozřejmo, že taková krása posvátné hudby účinkuje také mocně na pobožné věřící v kostele shromážděné; a tím je druhý úmysl, proč hudby se v kostele užívá. Modlitby vyjádřené v dojímací řeči hudební pozdvihuje srdce shromážděných vzhůru nad věci tohoto světa, ke vznešeným výšinám nebeským, pronikají je živě významem a úmyslem svatých obřadů a tak vymáhají jim i hlubší jich porozumění; následkem věřící účastňují se v náboženských službách tím zbožněji, pocít'ují větší duševní radost a chut' k náboženství vůbec, pozdvihují své srdce tím snadněji k Bohu ve vroucné modlitbě a dle toho berou si tím větší užitek ze svých návštěv do chrámu Páně.

Památná hudba má tedy jisto vznešený účel; a každý osadník, kterého Bůh hudebními slohami obdařil, měl by považovati za čest, jich užívati k rozmnožení slavnosti a slávy služeb Božích a vzdělání věřících.

PRVNÍ SEVERNÍ POLE: ODZNAK "KATOL. DĚLNÍKA."

Malba ta představuje odznak spolku zvaného "Katolický Dělník", ke kterému mnoho osadníků patří. Účelem spolku jest, pomáhati členům včas hmotné nouze, navštívit a podporovati je včas nemoci a podporovati vdovy a dítky členů zemřelých. Mimo to směřuje Katolický Dělník k tomu, zachovati a pěstovati mezi členy skutečnou víru, tím že vyžaduje ode všech výslovný slib, svědomitě splnití rozličné povinnosti sv. náboženství.

Spolek má sv. Josefa za svého patrona; proto i jeho odznak je umístněn nad severním bočním oltářem, jen je tomu světci zasvěcen na znamení, že naši členové chtějí se mu poroučeti a jeho si vyvolili za svůj vzor v každodenním životě. K jeho cti přijímají také sv. svátosti pokání a oltářní na svátek sv. Josefa.

Z toho všeho vysvítá, že spolek "Katolického Dělníka" má vznešené úmysly; podstatnou zásadou nalézáme v něm veliké přikázání o lásce k Bohu a k bližnímu; členové zavazují se zvláštním slibem prokazovati jeden druhému skutky křesťanské lásky vzhledem pozemským a duchovním; spolek směřuje k tomu, vykořeniti víc a více onoho sobectví, které se stará jenom o svou vlastní pohodlnost a zájmy, a rozvinouti větší přátelství, pravý soucit s bídou a trpěním spolubratrů. Tím tvoří život vůbec příjemnějším a veselejším. Vzhledem duševním členové přislubují, dávati dobrý příklad svědomitým zachováváním náboženských povinností; nedbalí a chybící čle-

nové jsou napomínáni v pravé bratrské lásce a upozorňováni na vážnost a důležitost sv. víry.

Který vhodnější vzor mohli si v těch šlechetných úmyslech vyvoliti, než sv. Josefa, pěstouna Ježíše Krista? Samé postavení a povolání sv. Josefa je výmluvným důkazem jeho vroucné lásky k Bohu a osobní svatosti, jsa ustavičně a důvěrně spojen s původcem vši svatosti. On je zároveň zářícím příkladem pravé lásky k bližnímu; neboť všechny starosti a námahy pro svého Božského chovance sv. Josef podstoupil výhradně vzhledem k našemu spasení, které se připravovalo v chudíčkém domku Nazaretském.

Spolek "Katolického Dělníka" tedy, maje tolikerým způsobem na zřeteli pravé blaho svých členů, zasluhuje jisto naši úcty, srdečného odporučení a přání, aby pořád více prospíval počtem a věrně zachoval své vznešené ideály.

DRUHÉ SEVERNÍ POLE: NEJSV. SRDCE JEŽÍŠOVO.

Každý katolík zná obraz Nejsv. Srdce Ježíšova; ohnivé plameny z něho planou a trnová koruna je obkličuje; i rána je znatelná, kterou kopí vojínovo mu působilo, když Kristus pněl na kříži a krůpěje krve zdají se z otevřeného srdce kapat.

Ten obraz uvádí nám na paměť nesmírnou k nám lásku Krista Pána, vyjádřenou na malbě ohnivými plameny. Neboť ta láska přiměla Božského Spasitele ke všemu, co učinil a utrpěl za nás; přiměla Ho, aby opustil slávu nebeskou a přišel na svět, by nám zase vykázal cestu k našemu věčnému určení. Člověk zabloudil mezi hříchy náruživostmi světa, čím se učinil přenešťastným. Spasitel světa učil svatým pravdám, které nám přinesou zpět ztracený pokoj; pokoj, klid, štěstí, trvanlivé štěstí, to byly dary, po kterých ubohé srdce lidské toužilo a vzdýchalo. Kristus je nám nabízí řka: "Pokoj zanechám vám, pokoj Svůj dávám vám."

Byl to hřích, který člověka o ten nebeský pokoj připravil, a Ježíš přišel, by jej nám vrátil, na kříži vydal Svůj vlastní život a krev, obětuje je Svému nebeskému otci zadostučinění za hříchy světa. Při Jeho smrti bylo Jeho srdce skutečně kopím probodeno na ustavičnou dojímavou památku, že z lásky k nám vycedil i krev Svého božského srdce. Koruna trnová kolem srdce na malbě připomíná nám především bolestnou korunu, která byla Pánu Ježíšovi na sv. hlavu vsazena, mimo to ale poukazuje na všechny muky a urážky, které byly Mu způsobeny.

Ta malba je tedy dojímavým předmětem pro naše rozjímá-

ní; vidíme tu živě vylíčenou lásku Boží ke člověku, Jeho skutky pokání, Jeho kráčení po bloudící ovečce a konečnou smrt dobrého pastýře za své svěřené stádo. Jak důtklivě napomíná nás ten obraz, abychom se ukázali vděčnými za tak nesmírnou lásku nám prokázanou! Dokazujeme svou vděčnost nejlépe, když se přičiňujeme zbožným životem ve svém srdci zachovati ten pokoj a milost, které nám Ježíš Kristus vymohl; tím si také zabezpečíme věčný pokoj a klid až po své smrti.

TŘETÍ SEVERNÍ POLE: NAROZENÍ PÁNĚ.

Ta malba začíná řadu obrazů, vztahujících se na vykoupení světa a jeho obrácení na jednotlivého křesťana. Vzpomíná nás na pamětihodnou noc, ve které Spasitel světa, Ježíš Kristus přišel na svět k jeho spasení; představují se nám pokorné jesličky, které sloužily Jezulátku za kolébku; panenská matka Maria a sv. Josef klečí vedle jesliček a obětují Mu první úctu.

Obraz tento je každému z nás přemilý; a nikdy se neunavujeme, na něj patřiti a rozjímati o svatých pravdách, o kterých k nám mluví. Z toho tajemství čerpáme ustavičně novou nadějí, novou radost a statečnost; neboť ty tři sv. osoby nás ustavičně znovu vzpomínají na milosrdný způsob, jak Božský Spasitel člověka pozdvihl z té bídy, do které hřích ho přivedl. Stal se dítětem a co je milejší než dítě? Není ničeho kolem jeho, co by mohlo v nás vzbuditi strach, ničeho co by naznačovalo, že přišel soudce, aby hříchy lidské přísně potrestal; to milé dět'átko nezdá se ani pomýšleti na naše hříchy, Jeho první poselství, rty andělskými zvěstované, vyjádřuje dobrotivost a milost, aby lidé beze strachu k Jeho jesličkám přistoupili, poznali a milovali Toho, jenž si umínil nás přijmouti za bratří.

Jako to první zjevení tak zvěstují i Jeho veřejný život dobrotivost a milosrdenství ke všem. "Pojd'te ke mně všichni, kteří pracujete a obtíženi jste, a Já vás občerstvím." To jest zásada, vyjádřena celým Jeho životem. Apoštol se toho týká an zkrátka píše: "Ježíš chodil po zemi každému čině dobré". On sedí při stole s hříšníky a když Mu to vytýkají, odpovídá, že nepřišel pro zdravé, ale pro nemocné; publikán jeden, uslyšev o Ježíši, vylézá na strom, aby Ho viděl mimo jíti, a Ježíš přistupuje vyzývá ho aby slezl dolů a potěšuje ho návštěvou, dává mu příležitost, aby se stal Jeho učenníkem. Představuje Mu ženu, která prý se těžko provinila proti zákonu, aby proti ní vynesl přísný rozsudek, On ale odpovídá: "Kdo z vás beze hříchu jest, at' vrz na ní první kamenem"! Jeho láska a milosrdenství vztahuje se i na ukrutné katany,

kterí Ho ukřížovali; i na ně svolává dolů milosrdenství a odpuštění Svého nebeského Otce.

Tak ta malba narození Krista Pána je vskutku plna radosti a útěchy pro nás, vzpomíná nás, že celý pozdější život toho dět'átka odpovídal Jeho prvnímu poselství, vzpomíná každého, že se nám narodil Spasitel, jenž nabízí nám milosrdenství a odpuštění, jestli Ho o to upřímně prosíme.

ČTVRTÉ SEVERNÍ POLE: MUČIDLA.

Ten obraz poukazuje na hořké umučení a smrt Božského Spasitele na vykoupení světa; představuje hlavní nástroje, jichž se při Jeho smrti užívalo; připomíná nám tedy všechny trpké události oné noci, kdy Ježíš v zahradě Olivetské vydal se svolně do rukou Svých nepřátel.

Zbožný křest'an, rozjímaje o nástrojích umučení Ježíšova následuje Ho v srdečném soucitu ze zahrady do města k soudci Pilátovi, kde je Ježíš ukrutně bičován a trním korunován. Konečně Pilát ve své slabosti vynáší nad Ježíšem rozsudek smrti, ačkoliv Ho opětne za nevinného prohlašoval. Upřímné lítosti provází zbožná duše milého Spasitele bolestnou cestou až na horu Kalvarii, kde je strašný rozsudek ukřížování vykonán. Ruce, které se tolikrát pozdvihovaly a žehnaly a prokazovaly všem dobrodiní, a které se ještě v minulé noci byly spínaly v modlitbě za nás, ty sv. ruce jsou teď' rouhavě rozpjaty, hrubými hřebíky proráženy a ke kříži přibity; podobně i nohy, které tolikráte kráčely po bloudící ovečce k jejímu spasení. Tak jest Ježíš Kristus ukřížován, živý, neschopný pohybovati údy, kdo by mohl vylíčiti Jeho trpění! Kříž se vzdvihuje a Kristus pní na něm tři hodiny; ve své palčivé žízni podávají Mu houbu naplněnou žlučí a octem, který místo žízeň uhasiti jí ještě zvýšil; proto ta houba nalézá se mezi mučidly. Po třech hodinách Spasitel světa umírá a jeden setník na zjištění Jeho smrti razí kopí své do boku svatého těla a probodá i Jeho srdce, z té příčiny spatřujeme to kopí také na naší malbě; sv. tělo je potom s kříže sňato a uloženo ve hrobě v blízké zahradě, tam mělo očekávati slavné vzkříšení Velikonoční neděle.

To jsou zkrátka smutné příběhy, které nám mučidla Páně zase vyličují. Církev nás vzpomíná na ně každoročně zvláště v postním čase, abychom o nich zbožně rozjímali a i sobě vymohli vzkříšení, totiž vzkříšení z hříchů k pobožnému životu a konečnému spasení.

PÁTÉ JIŽNÍ POLE: POTŘEBY MŠE SVATÉ.

Katolika ten obraz vzpomíná na nejdojímavější důkaz lá-

sky našeho milého Spasitelé; totiž zázračný prostředek, kterým si umožnil mezi námi přebývati až viditelně se ode světa rozloučil. Nazýváme ten prostředek ustanovením Nejsv. Svátosti Oltářní, které se uskutečnilo při poslední večeři před Jeho smrtí.

Písmo sv. vyličuje podrobnosti toho zázraku slovy velmi jasnými, tak čteme v evandéliu sv. Matouše: “A když oni večeřeli, vzal Ježíš chléb, dobrořečil i lámal a dával učenníkům svým a řekl: vezměte a jezte, toto jest tělo Mé; a vzav kalich díky činil a dal jim řka: pijte z toho všichni, neb tot’ jest krev Má Nového Zákona. Zároveň dal příkaz a splnomocnění i Svým Apoštolům jakož i jejich nástupcům, aby obnovili ty obřady v Jeho památku až na konec světa.

Dle toho i Apoštolé i jejich nástupcové v kněžství až po dnes proměňovali chléb a víno v Nejsv. tělo a krev Krista Pána. Ty obřady, které byly během času ověřeny kruhem krásných modliteb, nazvaly se Mší Svatou, které jméno se také zachovalo. Mše svatá je středem sv. náboženství a zbožní křesťané bývali mši sv. přítomní kdykoliv bylo možno; během času byl zákon vydán, by věřící byli mši sv. přítomni aspoň v neděli a jisté svátky.

Hlavní potřeby na oslavování Mše sv. jsou vymalovány na našem obraze, vidíme kalich a nad ním bílou hostii poukazující na spůsoby chleba a vína, které se při mši sv. proměňují; kniha, nad kterou kalich stojí naznačuje mešní knihu obsahující modlitby pro mši sv., svícný, které se zdají držeti rozžaté svíčky, poukazují na svíčky hořící při svatých obřadech, štola ležící nade knihou je část mešního roucha a naznačuje kněžskou moc chleba víno proměnit.

Hostie, podobné k hostii na našem obraze a také při mši sv. proměněné, zachovávají se v našich kostelích, aby věřící měli příležitost přijmouti Nejsv. Tělo Krista Páně, jak On to výslovně přikázal. Katolík je zavázán přistoupiti ke sv. přijímání aspoň jednou za rok a sice v čase velikonočním; avšak zbožný katolík přistupuje častěji. Na sv. přijímání připravujeme se upřímnou zpovědí svých hříchů, zbožnými modlitbami a co se týká těla postem od půlnoci; i kněz, jenž slouží mši sv. je lačný. Ten půst je skutkem uctivosti k Ježíši Kristu, jenž při sv. přijímání stává se nebeským pokrmem pro naši duši.

ŠESTÉ SEVERNÍ POLE: POSLEDNÍ SV. PŘIJÍMÁNÍ.

Na té malbě spatřujeme kříž a uprostřed ukazuje se hostie obklopená zlatými paprsky; palmové listy ležící na pravo i levo kříže tvoří jednoduché ale významné ozdobení; okolo

hlavního trámu vine se šerpa s nápisem: "Poslední sv. přijímání."

Ta slova už naznačují význam toho obrazu. Kříž je umírajícímu křesťanu předmětem největší útěchy a pokoje; třebaš ho znepokojuje památka pominulých hříchů, kterých bylo snad mnoho i těžkých, ale vyznal se z nich upřímně a učinil právě pokání za ně; proto pohled na kříž bude ho teď potěšovat v jeho nemoci; zdá se mu, jakoby Ježíš sám k němu s kříže mluvil: "Živ jsem Já nechci smrti hříšníka, ale aby se obrátil a živ byl". Kříž ho vzpomíná na Beránka Božího, jenž snímá hříchy světa, vzpomíná ho, jako Božský Spasitel, visící na kříži, vyslyšel poslední kající modlitbu umírajícího lotra: "Pane, vzpomeň si na mne", a jak On na to odpověděl slibem milosrdným: "Dnes ještě budeš se Mnou v ráji". Zbožnému křesťanu dostává se podobného slibu ústy kněze a Ježíše Krista samého, jenž k němu přichází, aby ho osobně potěšoval a ujišťoval Své milosti a milosrdenství.

To jest nejvroucnější přání umírajícího křesťana, ježto jednou přijmouti svého Pána a Boha ve vel. Svátosti Oltářní; vždyť ví, že jest to Ježíš Kristus, ke kterému přinášeli nemocné, když byl na světě, a On je uzdravoval. On může i jemu navrátiti zdraví, ulehčiti mu v bolestech, život prodloužiti, dáti mu trpělivost by bolesti oddaně snášel; jest to Ježíš, jenž řekl: "Kdokoliv jí Mé tělo a pije Mou krev, bude míti život věčný a Já ho vzkřísím v den poslední"; "kdokoliv jí Mé tělo a pije Mou krev, přebývá ve Mně a Já v něm." Nemůžeme si představit krásnějšího připravení na hodinu smrti než sv. kříž v ruce umírajícího a Ježíš Kristus sv. přijímáním v jeho srdci; není žádné příčiny, proč on by měl býti znepokojen; s pinou oddaností do vůle Boží může pohlédnouti vpřed; pro něho budoucnost nemá hrůzy, umíraje má Krista Pána ve svém srdci, jenž mu nebude přísným soudcem, nýbrž spíše dobrotivým otcem, jenž volá své dítě domů k věčnému pokoji a blaženosti.

Je to pro takové připravení na hodinu smrti, proč zbožný katolík povolává si kněze ke svému boku při těžké nemoci; kněz je zástupce Boží a má moc, mu uděliti milost a odpuštění Boží, tak že může s největší důvěrou očekávat hodinu rozložení se ode světa.

PRVNÍ JIŽNÍ POLE: DESATERO PŘIKÁZÁNÍ.

Obrátíce se od předcházejícího obrazu na jižní stranu spatřujeme na prvním poli vedle kůru obyčejné představování desatero přikázání Božích. Ty svaté zákony vnucují se živě do

paměti křest'ana, jenž má se s tím světem navždy rozloučiti a stojí až na prahu věčnosti, kde žádné vášně, žádné pozemské ohledy neúčinkují na něho; zde je si vědom, jako nikdy před tím, že člověk je stvořen pro nebe a že podmínka, na které nebe závisí, je obsažena v desateru přikázání Božích, jak je nám tento obraz na paměť' uvádí.

Na smrtelném loži vstupují před jeho duší ve vší důležitosti, a umírající se upamatuje na všechno, čemu se kdy naučil vzhledem k nim, že Bůh sám je na dvě kamenné desky napsal, které byly potom pečlivě ve svatostánku židovském uschovány; upamatuje se, jak se naučil, že Kristus učitel Nového Zákona, je slavně potvrdil jako nevyhnutelnou podmínku, kterou člověk může býti spasen.

S každým přikázáním vstupuje zároveň otázka před jeho paměť', jak je zachovával v minulém životě. Vzpomíná se na první tři zákony, obsahující povinnosti, které tvoří přímé vztahy člověka k Pánu Bohu, jako jeho stvořiteli svrchovanému pánu a konečnému cíli; vyžadovaly, aby Boha uctíval ve svém srdci, svými ústy, a aby Mu zasvěcoval část' svého času; sedmero ostatních přikázání vyjadřují jeho povinnosti k němu samému a jeho bližnímu. Věděl z těch přikázání že bylo to hříchem, býti nečistým buď' v myšlénkách, slovech anebo skutcích, sobě zkrátiti anebo vzíti vlastní život, věděl také, že obcování s bližním musí býti přívětivé, poctivé a počestné, všechny ty rozličné povinnosti otazují se ho takřka, jak je splnil. Ona přikázání byla hlavním úkolem jeho života, nezáleželo na tom, jestli byl proslulým anebo známým pouze svým příbuzným; zde všechno záleží na tom, zdali přikázání Boží věrně zachoval čili nie; žádný není z nich vyjmut, jsou pro všechny podmínkou, která je připustí do nebe.

Taková a podobná uvažování budou zabývatí mysl člověka v posledních okamžicích, když má vstoupiti před Pána Boha, jenž je dal; teď' bude ho souditi, jak je zachoval. Blaženým ten, kdo vždycky se snažil, by život s těmi zákony srovnával; jejich památka na smrtelném loži nebude jeho duše znepokojovali výčitkami a hryzením, nýbrž ji plniti sladkým klidem, pevnou důvěrou a nadějí.

DRUHÉ JIŽNÍ POLE: SMRT.

“Uloženo jest to lidem jednou umříti”. Z té pravdy poučuje nás tento obraz představuje obyčejný znak smrti; totiž umrlčí hlavu nade knihou. Kniha ta vyobrazuje Písmo sv., kde čteme jasnými slovy, že musíme umříti. “Prach jsi a v prach se zase navrátíš”, tak promluvil Pán Bůh k našemu praotci

Adamovi; úvodní slova k těm řádkám jsou též vyňata ze svatých stránek; a těm by se mohlo přidati mnoho jiných výroků, ujišťujících nás, že smrt je koncem nás všech. Ta samá kniha ale poučuje nás také, že hodina smrti je velmi nejistá; Božský Spasitel praví; že ve kterou hodinu se nenadějete, Syn Člověka přijde, totiž aby člověka povolal pryč s tohoto světa. Při jiné příležitosti napomíná své posluchače: “Bdětež tedy, neb nevíte dne ani hodiny”.

I umrlčí hlava nás vzpomíná vážně, že po všech dějinách lidských není známo, že by někdo kdy smrti ušel. Je už zřídka, potkati osmdesátileté osoby; a ony, kterým se tak dlouhý život poskytuje, jsou slabé a blízko smrti. Žádná moc na světě, žádná lékařská věda, žádná péče nemůže člověka před smrtí zachrániti; otec a manžel nemůže býti zachráněn slzami milující matky a dítek, ani dny matčiny nemohou býti prodlouženy pláčem ubohých sirotek. Umrlčí hlava učí nás dále jako Písmo sv., že žádný neví, kdy umře, někteří lidé umírají ve vysokém stáří, jiní ve svém mládí, někteří náhodile, jiní zase po dlouho trvalé nemoci.

Upomínání obsažené v tomto obraze, je tedy velmi důtklivé; ujišťuje nás, že budeme musiti umřít, ale v hodinu, o které žádný neví; proto napomíná každého, aby byl v každý čas na smrt připraven, poněvadž mohl by skutečně v každý čas umřít. Lidé pojišťují svůj majetek proti škodě, aby v případě nehody škoda způsobená byla nahrazena; mnozí berou i pojištění na svůj život, aby kdyby náhle umřeli, rodina měla aspoň hmotnou náhradu a podporu. Proto máme i svou duši pojistiti proti nešťastné smrti; smrt rozhodne budoucnost člověka na druhém světě, jestli bude věčně šťastným anebo nešťastným. Jestli člověk tedy tak opatrně zachází s pozemským majetkem, jak veliká měla by býti jeho péče, aby jeho nesmrtelná duše byla také pojištěna proti neštěstí věčného odsouzení. Poplatek nepřevyšuje prostředky žádného, pozůstává ve svědomitém zachování desatera přikázání, o kterých Ježíš Kristus sám praví, že těžká nejsou. Pro bohabojného křesťana, jenž je zachoval, smrt není těžká; skončuje ovšem život pozemský, ale Bůh ho vzkřísí k životu věčnému.

TŘETÍ JIŽNÍ POLE: VÁŽKY SPRAVEDLNOSTI.

Když člověk z toho světa odchází, musí před soudnou stolicí Boží vstoupiti, aby se zodpověděl, jak ztrávil život svůj. S toho počtu malba shora zmíněná, je významným znakem. Ukazuje vážky, jichž jedna takřka drží při soudu dobré skutky, druhá zlé. Nápis nad obrazem jej ještě zřetelně vysvětlu-

je; Soud Boží. Ačkoliv obraz tento je pouze znakem, přece je vhodný a účelný a vyobrazuje živě pravdu našeho počtu po smrti, jak nás Písmo sv. poučuje. Dočítáme se z těch sv. stránek, že při konci člověka bude odhalení skutků jeho; na jiném místě čteme, že všichni ukázati se musíme před soudnou stolicí Kristovu, aby přijal každý na těle vlastním, jakž činil, buď to dobré anebo zle; dovídáme se, že i naše všechna slova ba i ty nejtajnější myšlenky přijdou v úvahu při našem konečném počtu.

Všecko to je zapsáno do tak zvané knihy života, o které čteme ve zjevení sv. Jana; a zásady, dle jichž Bůh bude nás souditi, je desatero Jeho přikázání nám dané jako pravidlo života; mimo přímé skutky, slova a myšlenky bude zde uvažována každá příležitost, kterou Bůh člověka ke sv. víře povolal, každé napomenutí, aby zachoval Jeho zákon; v knize života je také napsáno jistě a jak daleko oni jsou omluveni z povinností přikázání Boží, kteří se jim za času života vyhýbali předstírajíce, že prý jich neznali. Všecko to bude předmětem našeho konečného soudu a bude takřka váženo na vážkách věčné spravedlnosti Boží po skutečné pravdě a ceně.

Malba ta má nás tedy přiměti k vážnému uvažování i o pominulém životě, jakož i o přítomných úmyslech; přítomnost je ještě v naší moci a rozhodne při posledním soudu, budoucnost je nejistá, jak obraz smrti nás poučuje. Žádný neví, kolik času bude mu ještě přiděleno. Přítomnost je pro člověka skvostný čas, aby změnil bezbožný život a konečný počet učinil si příznivým, by vážka s dobrými skutky převážila vážku se skutky zlými.

ČTVRTÉ JIŽNÍ POLE: VĚČNOST.

Zde se nám připomíná věčnost, která očekává člověka, až svět opouští; obraz ukazuje dva výjevy, odpovídající dvěma stavům věčnosti; naše pozornost obrací se napřed na zlatou kapli v oblacích dovršenou zlatým křížem. Výjev tento vztahuje se k nebeskému Jerusalemu, jak sv. Jan jej nám vylicuje. Pod tou kaplí spatřujeme ohnivé plameny, které se zdají s jakési propasti šlehnouti. Nápis nad kaplí i pod plameny dvojí obraz vysvětluje, hořejší slova znějí: "Věčné nebe," dolejší: "Věčné peklo". Malba je tedy symbolické vyobrazení nebe, místa to věčné odměny pro dobré, a pekla, místa věčného trestu pro zlé.

Písmo sv. mluví o tom dvojím místě řečí velmi jasnou a důraznou. Vzhledem k nebi dočítáme se, že spravedliví budou

živi na věky, a že jejich odplata je u Pána; dovídáme se také, kdo ti spravedliví jsou: Božský Spasitel to vykazuje tomu mladíku, který se Ho ptal, co prý musí učiniti, by dosáhl života věčného; odpovídá mu, že desatero přikázání připouští člověka do nebe. Při jiné příležitosti Kristus vyličuje velmi živě poslední soud na konec světa, že zavolá celé lidské pokolení před sebe a pak vynese veřejně rozsudek, který rozhodne celou věčnost; spravedlivé, prý budou povoláni do věčných radostí nebeských.

Ta samá sv. kniha, která mluví o nebi, učí nás také důtklivě, že jest místo věčného trápení, nazvané peklem, kde bude pláč a skřípění zubů; do toho místa budou odsouzeni všichni, kteří za času svého pozemského života pohrdali přikázáními Božími. Božský Spasitel, mluvě o posledním soudu, praví, že proti těm vynese hrozný rozsudek: “Odejdětež ode Mne do ohně věčného”, a konče svou řeč, “oni půjdou do věčného trápení.”

Obraz tedy, ukazující dvojí stav na věčnosti je velmi poučný; poukazuje na naše vysoké určení po tomto životě a zároveň na hrozný trest, který očekává ony, kdo o ně usilovati nechtějí. At' tedy pohrdač Božích přikázání dobře uvažuje, co činí; Bůh mu dává čas života, aby spasil svou nesmrtelnou duši; varuje ho často, že cesta, po níž kráčí, vede nevyhnutelně do pekla; naopak at' žádný nemyslí že podmínky věčného nebe, jako vyřknuté zákonem Božím, jsou příliš těžké; čas uplývá, trpění na tom světě přestane, oběti umrtvování a někdy i pohrdačné posměchy, to všecko se skončí a věčná radost a pokoj čeká na ony kdož věrně setrvají.

PÁTÉ JIŽNÍ POLE: NEJČISTŠÍ SRDCE PANNY MARIE.

Tento obraz jakož i následující vztahují se na nejblaho-slavenější Pannu Marii, jejíž socha ozdobuje jižní postranní oltář. Zde spatřujeme srdce, ze kterého ohnivé plameny plánou, věnec z kvítí je obklíčuje a tvoří krásné ozdobení. Každý katolík zná tento obraz a má jej ve veliké uctivosti, poněvadž ho vzpomíná na velikou lásku, kterou srdce Panny Marie plápolalo jako nadpřirozeným ohněm.

Byl to především Bůh, kterého ona co nejvroucněji milovala. Její neposkvrněné srdce nebylo nikdy zrušeno nezřízenou náklonností k tomu světu, proto i její láska k Bohu nebyla žádným způsobem obmezena anebo oslabena; vskutku Panna Maria byla první bytost, co dědičný hřích přišel na svět, která splnila přikázání lásky Boží dokonale; ona byla ta první, kte-

rá milovala Boha z celého srdce; a ta čistá a nezměnitelná láska je na naší malbě vyjádřena věncem růžovým, který srdce obkličuje.

Maria milovala Boha z celého srdce svého jako dívka ve chrámě Jerusalemském, jako panenská nevěsta sv. Josefa, zvláště ale když působením všemohoucího Boha stala se matkou Ježíše Krista. Před tím milovala Boha jako Jeho tvor, teď Ho milovala jako Jeho matka; jako matka je Ježíšek první vše, životem jejího života; ona pečuje o Jeho potřeby po celý skrytý život v Nazaretě, následuje Ho v mateřské starostlivosti v Jeho veřejném životě, ne nápadně, ale přece způsobem, že o svém milém Synu věděla; i na konci Jeho pozemského života, když visel na kříži, opuštěn a posmíván ode všech, Jeho matka přistupuje ke kříži; ačkoliv neschopná Mu mluvit, chce Mu ukazovati aspoň svou oddanou lásku a soustrast.

S tou vroucnou láskou k Pánu Bohu spojila i něžnou mateřskou lásku k nám; pro naše blaho svolila býti matkou Ježíšovou, abychom byli ode hříchů vykoupeni; soustrast k nám naplnila ji potřebnou oddaností, když její Božský Syn po uplynutí 30 let opustil její dům, aby začal své poslání, které by se skončilo na kříži; ona Ho obětovala za nás, abychom Jeho vykupujícím dílem měli život věčný. I nyní, co Panna Maria je v nebi, prokazuje nám svou něžnou péči; jako jednou obětovala svého milého Syna na naše spasení, tak přeje si teď toužebně, by ta veliká oběť, kterou ona jakož i její Syn pro nás přinesli, nebyla zmařena, nýbrž vymohla naše věčné spasení. S výšin nebeských Panna Maria pečuje o nás neviditelně a chrání nás, abychom bezpečně dosáhli vznešeného určení, pro které její milý Syn prolil i svou vlastní krev.

ŠESTÉ JIŽNÍ POLE: JMÉNO MARIE.

To pole nalézá se nad oltářem blahoslavené Panny Marie, proto ukazuje její sv. jméno. Jméno Marie je pro nás jménem nejčistší a nejdokonalejší bytosti, která pochází s tvořících rukou Božích. Již z prvního okamžiku života byla svatá, žádným stínem hříchu neposkvřena, a tou původní svatostí ona prospívala právě jako prospívala věkem, její čisté srdce jsa ustavičně obráceno k Bohu ve vroucné lásce a klanění se.

Jméno Marie je nám jménem nejsv. panny, zaslíbené již v ráji, jako tu vznešenou ženu, která potře hlavu pekelného hada, po dni jejího narození celý Starý Zákon toužil jako po začátku slavné doby v dějinách lidských. Prorok Isaiáš pravil o

ní tisíc let před jejím příchodem: “Aj panna počne a porodí syna, a nazváno bude jméno jeho Emanuel.” Ona měla býti matkou dlouho očekávaného Messiáše světa a přece zůstati neposkvrněnou pannou. Vůli Boží byla sice zasnoubena sv. Josefu, aby měla jeho ochranu a pomoc po čas života, sama ale zůstala ustavičně čistou pannou.

Jako bylo předpověděno, stala se Maria panenskou matkou Ježíše Krista, Messiáše světa, a ta vysoká čest' činí nám její sv. jméno zase velmi velebným, ona viděla, jako Ježíšek vyrostl z mládí k věku mužskému a na její klín bylo na hoře Kalvarii položeno Jeho bezduché tělo.

Jméno Maria připomíná nám konečně nevyslovitelnou důstojnost', ke které byla panenská matka Boží povýšena v nebi; míním důstojnost královny nebes i země, její jméno nám připomíná chválu i úctu, kterou Anděle a svatí vzdávají své slavné královně; radostně a důvěrně vzpomínáme se také na ní jako na svou mocnou ochránkyni po cestách života; její krásné jméno je nám jako hvězda, rozprostíraje své lahodné světlo na nás a napomínaje na její sv. život ztrávený na tomto světě a naplňuje naše srdce statečností a svatou rozhodností, abychom i my se povznesli k těm vysokým ctnostem, které jí učinily Pánu Bohu tak milou.

SBÍRKA NA NOVÝ KOSTEL.

Z jara roku 1916 sbírka byla uspořádána na nový kostel, a následující úpisy dokazují, jak štedře osadníci na účel tento přispěli:

Čáhoj Š.	\$ 150.00	Služebník	30.00
Čáhoj J.	25.00	Stupková J.	300.00
Faimon J. st.	350.00	Šabatka J. st.	250.00
Faimon B.	250.00	Šabatka J. ml.	200.00
Faimon J. ml.	600.00	Šabatka Fr.	150.00
Faimonová Fr.	300.00	Šabatka R.	150.00
Holub A.	125.00	Školout A.	337.00
Holubová T.	200.00	(Odkazem.)	
Hořínek A.	100.00	Školoutová Antonie	200.00
Kačírek J.	1,000.00	(Odkazem.)	
Kačírek B.	100.00	Školout Fr.	440.85
Klečka Jan	200.00	(Odkazem.)	
Klečka Jos.	150.00	Školoutová Ž.	220.42
Lankaš Jos.	50.00	(Odkazem.)	
Matýsek J.	200.00	Školoutová H.	800.00
Matoušek J.	75.00	Školout Jan	1,000.00
Pitner A.	300.00	Školout Jos.	1,000.00
Pitner G.	60.00	Školout V.	800.00
Pitner V.	200.00	Šrámek Fr.	600.00
Pochop R.	300.00	Šrámek Fr. E.	100.00
Ryba Fr. st.	200.00	Šrámek Jan	500.00
Ryba Fr. ml.	25.00	Šrámek Jos.	100.00
Ryba K.	25.00	Šrámek V.	150.00
Sis Fr.	200.00	Vrbaš J.	250.00
Sis K.	50.00	Vrbaš V.	400.00
Sis Fr. V.	300.00	Yež V.	300.00

Po čas stavění další příspěvky byly darovány, tak že dnes, dne to vysvěcení, kostel je úplně zaplacen a osadníci mohou jej radostně nazvati svým.

Friends,
who helped Us!

*They are ready to
help You too!*

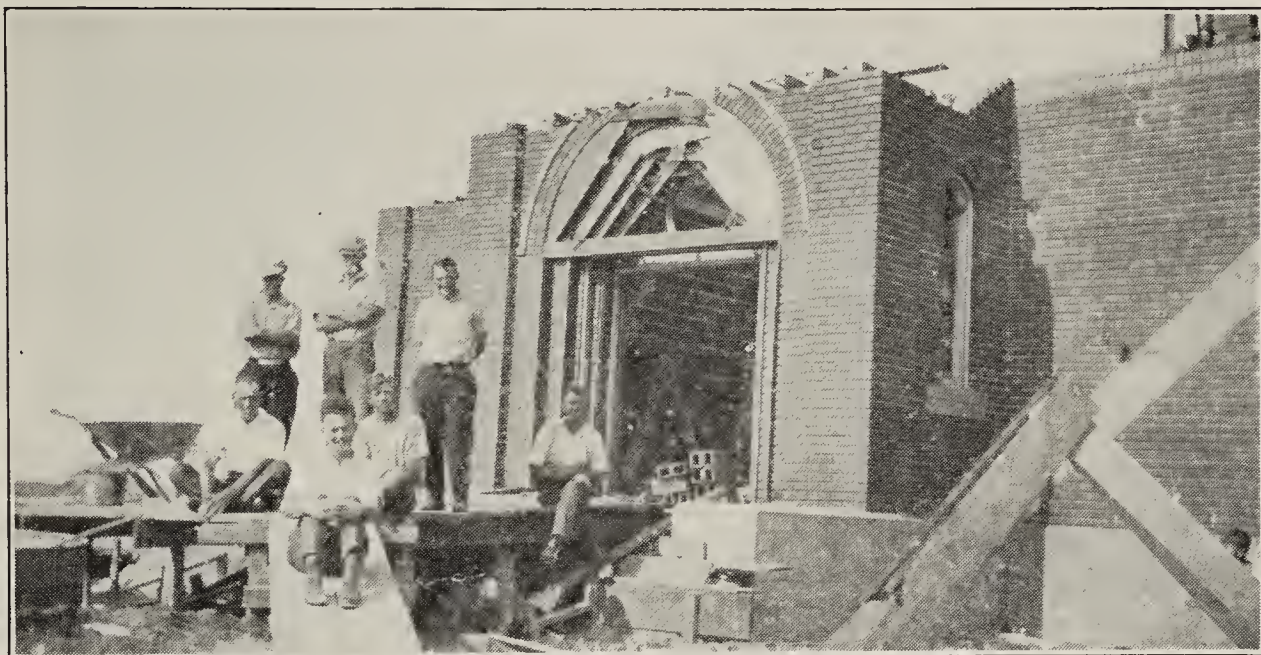
Consult them, when in need

MONT J. GREEN

GENERAL CONTRACTOR.

MANHATTAN, KANSAS

Building Contracts Solicited in Kansas and Nebraska
CATHOLIC CHURCH WORK PREFERRED

Mr. C. H. Bixler and his crew, who built St. John's Church

JOS. SVOBODA

v Kewaunee, Wis.

zhotovuje oltáře a kostelní nábytek

v každém slohu a za ceny velice mírné.

Za důkladnou a uměleckou práci se ručí.

JOS. SVOBODA

*Special Designer
and Builder of*

Altars, Statues, Confessionals, Pews

—and—

All kinds of Church Furniture.

KEWAUNEE, WIS.

P. H. WOLFF, Pres.

A. H. WOLFF, Sec'y-Treas.

St. Joseph Art Glass Co.

Designers and Manufacturers
—of—

Art, Stained & Ecclesiastical Glass

EXCLUSIVE ART GLASS MANUFACTURERS FOR CHURCHES, PUBLIC BUILDINGS AND RESIDENCES.

1006-1012 Jule St.

St. Joseph, Mo.

RESIDENCES — CHURCHES — SCHOOLS

TORRID ZONE FURNACES

FOR EVERY PURPOSE

THE LENNOX FURNACE Co.

MARSHALLTOWN, IOWA

W. A. ANDREWS CO.

Building Specialties

Reinforcing Steel

Metal Lath

Wire Fabric

Wall Safes

Column Clamps

Waterproofing

Mail Chutes

Building Directories

Sidewalk Lights

Rubber Tile

Cork Tile

Concrete Mixers

Wall Board

Safety Tread

Scaffolds

Medicine Cabinets

Elevator Doors

Floor Hardener

Concrete Paints

Revolving Doors

Ventilators

Steel Paints

Metal Screens

Weatherstrip

Write Us for Prices

KANSAS CITY, MO.

Collier Adams Mfg. Co.

MANUFACTURERS AND JOBBERS
OF

SASH DOORS

AND

Fine Interior Hardwood Finish

ST. JOSEPH, MO.

Orleans Equity=Union Creamery

Manufacturers of

Fancy Creamery Butter, Ice Cream

AND ARTIFICIAL ICE.

Also wholesale dealers in Eggs and Poultry

Take out a stock in our Creamery and ship us your Cream, Eggs and Poultry, and get your share of all profits. Our purpose is to benefit both the producer and consumer.

ORLEANS, NEBRASKA

- The - BEAVER VALLEY ROLLER MILLS

**The oldest Institution in Herndon
Established in 1884**

**Where 'The Flour that made Herndon
Famous' is Manufactured.**

**Malone & Wenzel,
Proprietors.**

Before Buying
From
Mail Order Houses
Consult
Our Advertisers
At
Atwood, Kans.

CAPITAL \$25,000.00

SURPLUS \$2,500.00

ESTABLISHED IN 1914

The Farmers National Bank

Atwood, Kansas

THE LARGEST BANK IN THE COUNTY.

**Our stockholders are among the leading business
men and farmers in the county and represent a
wealth of over \$1,000.000.00**

OFFICERS:

*L. G. Graves,
President
J. T. Short,
Vice-President
Frank Prochaska,
Cashier
A. B. Nichols,
Ass't. Cashier*

DIRECTORS:

*L. G. Graves, Chairman
Frank Prochaska, Sec'y
J. T. Short
J. J. Fleming
John Focke
W. B. Minney
W. R. Horton
A. B. Nichols
Fred Roesch*

DEPOSITS GUARANTEED

Safety boxes for rent at \$1.50 per year

**We issue Travelers' checks and send money
to European countries.**

YOUR BUSINESS SOLICITED.

FOSTER LUMBER CO.

ATWOOD, KANSAS

THE OLD RELIABLE

ALL KINDS OF
BUILDING MATERIAL

Kept Constantly On Hand

We also handle the BEST Grades of
Colorado Coal and
Pennsylvania Anthracites.
Also **LINCOLN PAINTS**

OUR MOTTO.

Good Goods, Courteous Treatment, and Prices as Low as the
Lowest.

When in need of Any Kind of Building Material call on or
address the

FOSTER LUMBER CO.,

ATWOOD, KANSAS.

D. C. MATHER, Manager.

Fair Treatment
Has Won Us Our
Immense Business.

Do You Trade with Us?

McKinney & Son

ATWOOD, KANSAS

General Stores at { ATWOOD and
ACHILLES, KAS.

QUALITY

SERVICE

Good Things to Eat and Wear.

This store's success is simply a matter of Service and Quality.

SERVICE in the manner in which we assist our patrons.

QUALITY in the High Character of Goods shown, of Tasty Refinement, Absolute Purity and Superiority of Quality in every article purchased here.

SERVICE in ability to have what you want when you want it.

THE OLD RELIABLE

FRANK E. MUNGER

ATWOOD, : : : KANSAS

Rawlins County Abstract Co.

ATWOOD, KANSAS

R. S. BRINEY, Abstracter

Real Estate, Loans,

Bonds and Insurance.

Ask us About the Title to Your
Land as well as Any Other
Land in the County.

J. H. BRINEY, Attorney.

ESTABLISHED 1893

STATE BANK

OF ATWOOD.

CAPITAL & SURPLUS \$20,000

Your Loans and Deposits Solicited.

OFFICERS:

*C. F. Howard, President
Fred Howard, Cashier
Joe Yager, Asst. Cashier*

DIRECTORS:

*C. F. Howard
Frank E. Munger
Frank E. Robinson
Joe Yager
Fred Howard*

FORD GARAGE

Full Line Automobile Supplies

—AGENTS FOR—

Ford Cars, Ford Repairs, Goodyear
Tires, French Auto Oils and Greases

RELIABLE MECHANICS AND ALL WORK GUARANTEED.

Operate Garages at Atwood, Herndon and McDonald.

ATWOOD MERCANTILE COMPANY

Go to —————

Cashman's Drug Store

FOR YOUR

DRUGS, PAINT, WALL PAPER,
STATIONERY AND CHINAWARE

OUR POLICY

LIVE AND LET LIVE PROFITS

Largest Drug Store in N. W. Kansas

D. C. CASHMAN, Pharmacist

ATWOOD, KANSAS

QUALITY AND SERVICE

For Good Shoes and
Clothing come to this
Store of Quality
and Service.

Men's, Ladies and Children's Fine Shoes

The Atwood Shoe & Clothing Store

Jas. A. Pitner, Mgr.

Atwood, Kans.

Albert E. Pilnacek

Dealer in

All kinds of Meats

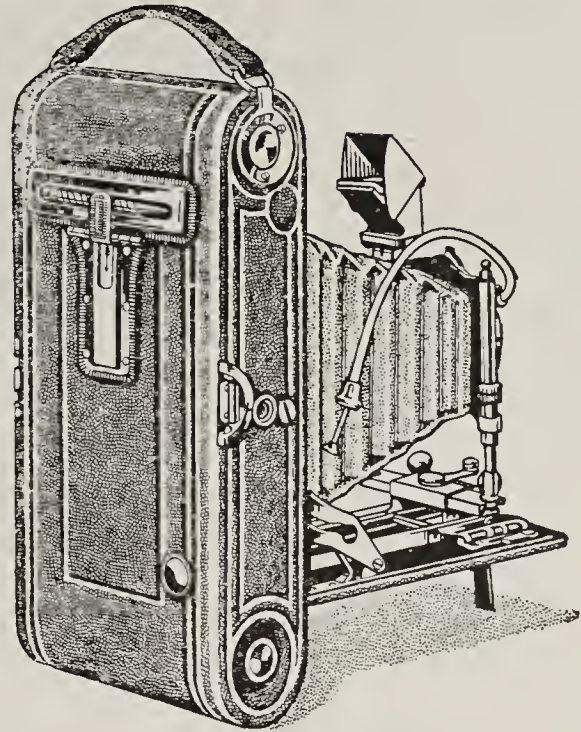
THE HOME OF GOOD SAUSAGE

ATWOOD, KANSAS

W. H. REEVES & SON

*Hardware, Furniture,
Farm Machinery and
Undertaking Supplies.*

ATWOOD, KANSAS

**If It Is'nt AN Eastman
It Is'nt A KODAK**

**If It Is'nt AN Edison
It Will NOT Re-Create Music**

THE NYAL STORE

Let Us be your Druggist.

ATWOOD, KANSAS

**Your Neighbor
Trades at
BASTIAN'S
STORE**

**Why don't You make your
Dollars buy more?**

**SHOES, DRY GOODS and GROCERIES
Atwood, Kansas**

— FOR —

Hardware, Glass and Oil, Engines
Windmills, Implements, Harness,
Power Washers and Field Seeds

— GO TO —

D. O. Chessmore & Co.

ATWOOD, KANS.

When - in - Atwood

*call in my store and I will be
glad to show you my line of*

Hardware, Furniture, Harness

and also a complete line of

Heavy Machinery.

YOUR PATRONAGE SOLICITED

C. H. EBELING

ATWOOD, KANS.

**When You Want
Lumber, Coal and Building Material**

**Go Where You Get
the Best Service**

////// The //
Chicago Lumber & Coal Co.

Phone 53.

Atwood, Kansas

THE CITIZEN-PATRIOT

Official County and City Paper. Gives
all the local news. Subscription price
\$1.50 per year. Want and for sale adv'ts
5 cts per line per week. Subscribe and
help to build up values on your farm.

Printed the Linotype Way

The Atwood Pub. Co.

W. H. HILL, Editor

ATWOOD, KANS.

DODGE BROTHERS

MOTOR CAR

When people speak of the car, they invariably speak of its quality.

This is something outside and above and beyond salesmanship and advertising; it is a spontaneous force at work which is greater than both.

The gasoline consumption is unusually low.

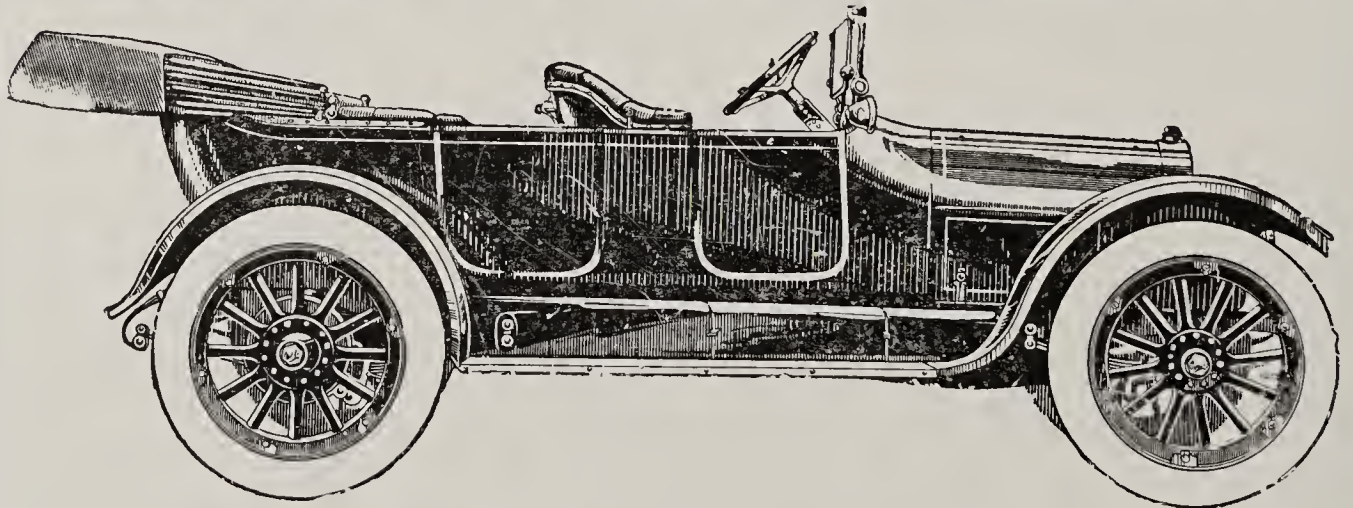
The tire mileage is unusually high.

Touring Car or Roadster \$835.00 In Canada \$1185.00

All Prices F. O. B. Detroit

J. W. BUCK, DODGE BROS. DEALER
ATWOOD, KANS.

AGENT FOR OVERLAND & OAKLAND CARS

Vacuum Mobile Oil, a grade for every Car and Tractor.

Fisk and Firestone Tires. Biggest stock in County. Sizes in stock for any Car

All kinds of Supplies and a Big Line of Parts.

Go to Joe's Place and be treated right. 15 years in Auto business.

Expert repair work. If you are in trouble, call us up. Phone 12.

YOUNGBLOOD AUTO CO.
ATWOOD, KANSAS

Hensley & Kelley Company

BONDED ABSTACTERS

Atwood, Kans.

FRANK E. ROBINSON

ATWOOD, KANSAS

REAL ESTATE

INSURANCE

CONVEYANCING

In business in Rawlins Co., nearly 30 years

References: Any one with whom I have ever dealt,
and The State Bank of Atwood, of
Atwood, Kansas

REAL ESTATE---FARM LOANS---INSURANCE

A BEAUTIFUL WELL IMPROVED PRODUCTIVE WHEAT FARM FOR SALE.

320 acres within four miles of the beautiful new church, one of the best locations in Rawlins County, Kansas. This farm is well improved with a good modern house, one of the best in the community, good barn and all other buildings necessary to a good farm. Splendid water, all fenced, all level land, part under cultivation and nicely divided for wheat and stock farming. Mr. Farmer, if you are looking for a home already improved, ready to move on and go to work without a dollar expense for improvements, take the time and see me about this splendid farm. Price \$10,000.00 and good terms.

ROBERTSON & HORTON
ATWOOD, KANSAS

W. J. RATCLIFF

Real Estate

First Mortgage Loans

The Most Extensive Land Dealer In North-West Kansas

ATWOOD, KANSAS

F. J. TAYLOR & SON
AGENTS FOR
KANSAS CITY LIFE INSURANCE
\$100,000,000 INS. IN FORCE
ATWOOD, KANSAS

Kelley the Land Man

See Me for Bargains
in
Cheap Western Land

A. W. Kelley

Atwood, Kansas

WOLFE'S PHOTO STUDIO

ATWOOD, KANSAS

Up-to-Date and High Quality

—————*PORTRAITS*—————

Enlargements of the Better Class.

————— ALSO —————

AMATEUR FINISHING

*Electric Supplies, Plumbing,
Tinning and Heating.*

AGENCY FOR

Meyers' Furnaces,
Milwaukee Private Water System,
Kossmeyer Private Electric Light Plants,
Well Casing,
Shinn Lightning Rods.

OSMAN & LOAR, Fourth Door East of
Cashman's Drug Store.

Phone 192

ATWOOD, KANSAS

Staple and Fancy Groceries,
Orleans Flour.

Bring Us Your Produce.

❧ C. E. GLOSS ❧

Phone 25

ATWOOD, KANSAS

Buy Your Clothes Here

Where you get better cloth,
perfect fit and pay less.

W. E. Sensanbaugh
TAILOR

Cleaning and Pressing.

ATWOOD, KANSAS

— VARIETY STORE —

Jewelry, China, Music, Stationery, School
Supplies, Crochet Threads & Art Goods.

*NOVELTIES, ENAMEL WARE, KITCHEN
WARES, HOLIDAY GOODS AND A BIG
LINE VARIETY GOODS AND NOTIONS.*

Eyes examined, Glasses fitted and Frames repaired.

F. H. HAYWARD

ATWOOD, KANS.

HENRY WIMER

PHYSIGIAN

—AND—

SURGEON

Phone No. 39

ATWOOD, KANSAS

Dr. Gay Litton

DENTIST

Two Doors East of
Cashman's Drug Store.

—
GIVE ME A CALL
—

ATWOOD, KANSAS

Dr. L. G. Graves

Calls answered
promptly day
or night.

PHONE 66

ATWOOD, KANSAS

*Office Phone 2
Residence Phone 20*

Dr. W. G. McIrvin

CALLS ANSWERED
PROMPTLY
DAY OR NIGHT

—
*Special attention given to
Electrical Treatments and
X rays.*
—

ATWOOD, KANS.

THE
Evans Dental Co.

Robertson-Horton Bldg.

Dr. F. H. Dowler, Dentist

ALL WORK GUARANTEED

Phone No. 9

ATWOOD, KANS.

F. W. LUTHER

**Tinner and
Plumber.**

Heating & Elec-
tric Lighting.

ATWOOD, KANS.

See
ROBERTSON
for
Everything
to
Wear.

ATWOOD, KANS.

G. G. Pooler Wm. Guy

Pooler and Guy

South Side
BARBERS

BATH and LAUNDRY
in Connection.

Your patronage solicited

ATWOOD, KANS.

You Are Helping

To Build Up

BEARDSLEY

When Patronizing

Its Advertisers

LUMBER IS NOT HIGH.

Compare Prices on other commodities,

Then Come To

BEARDSLEY, KANSAS,

and BUY your Houses, Barns, Fences, Coal,
Hardware, Etc., of

THE OLD RELIABLE

Foster Lumber Company

They furnished the Lumber, Cement, Hardware,
Etc., for the *ST. JOHN'S CHURCH*
and the material and service proved
Satisfactory in Every Respect.

Our Motto: "*Quality Merchandise.*"

Our Hobby: "*Courteous Treatment.*"

A. L. DOWNING, Manager.

BEARDSLEY Equity Mercantile COMPANY

OF BEARDSLEY, KANSAS

C. O. POWELL, Manager.

AUTHORIZED CAPITAL \$10,000.00

BOARD OF DIRECTORS

C. M. MANN, President

J. W. ECKHART, Secretary-Treasurer

J. A. CRAWFORD, Vice-Pres.

A. J. HALLAR

J. M. INNES

“Products Of and For the Farm.”

We Always Pay the Right Price for the Grain.

Co-operate and get all the PROFITS back.

We handle the best **Flour, Feed, Farm Machinery, Gas and Coal Oil Engines**
that money can buy.

Give Us a Call Whether a Member or Not.

One thing sure is that you get fair treatment and
Full 16 Ounces and 2,000 Pounds to the Ton.

“ONE PRICE TO ALL, SPECIAL PRIVILEGES TO NONE.”

C. O. POWELL, Manager.

WHEN IN TOWN

COME IN AND SEE

W. H. STAPLES'

Complete Line of

General Merchandise

AT RIGHT PRICES.

Highest Prices Paid For

P R O D U C E .

F. M. DELLENBACH, Manager.

BEARDSLEY, KAS.

The Columbia Fire Underwriters

OMAHA, NEBRASKA

Merchants National Bank Building

The National Fire Insurance Company of Hartford, Conn.

Capital Stock \$2,000.000.00, Fully Paid.

Can you afford to carry your own risk when the
Columbia Fire Underwriters will carry it for
you at so Reasonable Rates?

All kinds of Farm Policies our Specialty, includ-
ing *Hail Insurance on Growing Crops.*

A. L. DOWNING, Agent

Beardsley, Kansas

Paul & A. J. Haller

(25th Year)

Agents for the
*Farmers' Alliance In-
surance Co.*

FIRE,
LIGHTNING
CYCLONE
AND
TORNADO

BEARDSLEY, KANSAS

TREES!

TREES!

TREES!

Fruit, Forest and Ornamental

(Established 30 Years)

THE OLD

Reliable German Nursery

of BEATRICE, NEB.

Guaranteed True to Name.

1918 Orders Solicited.

P. & A. J. HALLER

BEARDSLEY, KAS.

Tell Your Friends
OF THE
Fair Treatment,
Honest Goods
AND
Right Prices
GIVEN BY THE
ADVERTISERS
AT
McDonald, Kansas.

E. L. DOBBS
GENERAL MERCHANDISE

MCDONALD, KANSAS

OUR MOTTO:
GOOD SERVICE
GOOD MERCHANDISE

AGENT
ST. PAUL INSURANCE CO.

HAIL,

FIRE,

LIGHTNING,

TORNADO.

P. A. Treadwell & Co.

The Place to Buy

HARDWARE, FURNITURE
AND
HARNESS.

McDONALD, - - - KANSAS.

LYMAN & GREEN

Write all kinds of Insurance in standard

OLD LINE COMPANIES

LIVE STOCK

Insured against death from any cause.

Prompt and equitable settlement of all losses.

ALAH GREEN & EDWIN LYMAN

McDONALD, KANSAS

The State Bank of McDonald

Offers you prompt, efficient and courteous treatment
in all banking business.

*We will be glad
to have you call
and see us when
in McDonald.*

EDWIN LYMAN, President
ALAH GREEN, Cashier

E. L. DOBBS,
D. S. LILLIE,
J. H. KNAPP,
THOS. COLE,
Directors.

McDONALD, KANSAS

J. L. FINLEY
QUALITY HARDWARE
P. & O. Implements

F. L. FINLEY, Manager.

McDONALD, KANSAS

Better Read
A Dozen Of
Advertisements
Than To
Miss the One You Need

When Buying
Beyond The Line
Deal With Our
ADVERTISERS
AT
Stratton, Nebr.

H. W. GROSSE

Successor to

W. G. MORTEN

General Merchandise

AND

Farm Machinery

STRATTON, NEBRASKA

F. C. Krotter Co.

STRATTON, NEB.

**Lumber, Coal, Grain, Wire,
Flour and Feed.**

We handle best grades of Lumber and Coal, and
pay Highest Market Prices for Grain at all times.

Try a sack of the famous

WAUNETA FLOUR

It is sure to please the cook and also the
fellow that eats it. Once used, always
used. Three brands: **WHITE FOAM,**
SURETY and PRAIRIE ROSE.

We also carry a full stock of

AMERICAN WOVEN WIRE FENCING

Any Height and Length.

If you have trouble with your fencing, we can supply
the remedy. Buy some **CREOSOTED YELLOW**
PINE FENCE POSTS, "The Post Everlasting."

YOUR ORDERS WILL BE APPRECIATED.

FRED SHOTBOLT, Mgr.

JESSE RIFE, President

AI RICHARDS, Treasurer

Farmers' Grain, Live Stock and Supply Co.

STRATTON, NEBRASKA

A Truly Co-operative Organization

Robinson Code

'Phone 42

Grain, Live Stock, Coal, Flour, Feed, Seed,
Cream and Fairbank-Morse Engines

We Aim at
Service, Safety, Satisfaction,
Equality.

We Stand For
Farm Prosperity and Agricultural
Advancement.

WILL C. DAHNKE, Manager.

The Citizens State Bank of Stratton

W. E. STEWART, President

W. C. DAHNKE, Vice-President

W. E. HENRY, Cashier

¶ Twenty-seven enterprising farmers and business men as stockholders in this bank, make this one of the strongest and most progressive banks in this part of the State.

¶ This bank is your friend, and we believe we can be of help to each other.

¶ If you are not now a customer, let's get better acquainted.

*Deposits Guaranteed by
Nebraska Guaranty Fund*

Farmers and Stockmen!

If you are interested in Land in

Rawlins County, Kansas,

or

Hitchcock County, Nebraska,

write us. We will take pleasure in corresponding with you, and can be of service to you.

Southwestern Nebraska Real Estate Co.

STRATTON, NEBRASKA.

Dr. W. E. Stewart's

NEW PRIVATE HOSPITAL

AT STRATTON, NEBR.,

Will be open to receive patients early in the fall of 1917. The new building, accomodating 24 patients, will be built of white pressed brick, two stories and basement, with tile flooring throughout, elevator, baths, parlors, diet kitchen, etc. It will be fire-proof, of even temperature and sanitary — in fact, absolutely modern in every detail.

Dr. Stewart's old hospital, with a record of more than a thousand successful operations, has won the confidence of the people to a degree sufficient to warrant the building of the new institution to meet the medical and surgical needs of the community.

C. C. Vennum, Pres.

F. A. Vennum, Cashier

The Commercial Banking Co.

ESTABLISHED IN 1887
CAPITAL & SURPLUS \$50,000

The Oldest and Strongest Bank
in Southwestern Nebraska

We do a safe and conservative business, and have money at all times to loan at reasonable rates on safe propositions. Money left with us is absolutely safe.

We pay interest on time deposits.
Call on us when we can serve you.

STRATTON, NEBR.

KIESER & RATCLIFF

— Buyers of —

CATTLE and HOGS

SEE US BEFORE SELLING YOUR LIVE STOCK

J. V. Kieser

DOES

General Insurance.

W. S. Ratcliff

CITY MEAT MARKET

Fresh and Cured Meats

STRATTON, NEBRASKA

HENDERSON LUMBER CO.

LUMBER

AND

COAL

AND ALL KINDS OF

BUILDING MATERIAL

A. W. HENDERSON, Prop.

STRATTON, NEBRASKA.

WOOLFINDEN CO.

DEALER IN

DRY GOODS, BOOTS
AND SHOES

Hardware, Groceries, Clothing, Hats and Caps
Furniture and Millinery

STRATTON,

NEBRASKA

Office above S. W. Nebr. Real Estate Office

Dr. J. D. Bellamy

DENTIST

STRATTON,

NEBRASKA

Phone No. 48 for Appointments

At Trenton, Nebr. Wednesday of each week

G. W. DOBLER

GENERAL MERCHANDISE

THE HOME FOR EVERYBODY

Phone 7

STRATTON, NEBR.

Rook Brothers' Cafe

Ice Cream and
Confectionery

STRATTON.

NEBRASKA

F. C. O'DONNELL DRUGGIST

Paints, Oils, Wall Paper and Glass

Also a full line of Eastman Kodaks
and Supplies

We Appreciate Your Trade

STRATTON, NEBR.

FRANK MILLIKEN

—GARAGE—

ALL KINDS OF AUTO SUPPLIES

REPAIRING BY EXPERT WORKMEN

STRATTON, NEBR.

FORD GARAGE

ROY C. WELCH, PROPRIETOR

REPAIR WORK DONE BY
EXPERT MECHANICS.

GASOLINE OILS MICHELIN TIRES

STRATTON, NEBR.

H. M. SANBORN

GENERAL MERCHANT

Fresh Fruit a Specialty

Stratton, Nebraska.

The Stratton News

D. D. BELLAMY, Editor and Publisher.

ALL KINDS OF
PLAIN AND
.....FANCY **JOB PRINTING**
STRATTON, NEBRASKA.

Stratton Investment Company

J. C. STORY, PRESIDENT.

LANDS BOUGHT and SOLD

STRATTON : : : NEBRASKA

J. B. REID

GENERAL BLACKSMITH.

DISC GRINDING

A SPECIALTY

STRATTON : : : NEBRASKA

BRUF JONES

== CITY BARBER ==

SATISFACTION
GUARANTEED

PRICES
RIGHT

STRATTON, NEBRASKA

M. M. BRUMLEY & SON

DISTRIBUTERS

Buick Autos,
G. M. C. Trucks,
International Trucks,
and Harvest Machinery.

J. I. CASE

Thrashers, Engines and Tractors

OUR SPECIALTY.

Last in your book. Hope to be First in your Memory for Business.

STRATTON and McCOOK, NEBRASKA.

PHONE No. 1

RESIDENCE PHONE 197

*Do Not Hesitate
To Buy
From
Our
Advertisers*

Keep This Book
Close at Hand
For
Future Reference.

